

VÔ DÌNH GIANG

Hành trình xa thăm

VŨ DINH GIANG

Hành trình xa thăm

Hành Trình Xa Thẳm

Vũ Đình Quang

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

- [1. Bắt đầu bằng một biệt danh: “No. 1” nhé!](#)
- [2. Tò mò có khởi nguồn cho một sai lầm nào không?](#)
- [3. Tâm trạng bồn loạn, cư xử nóng nảy dẫn đến cuộc xung đột trong toilet: gục ngã!](#)
- [4. Qua cơn nguy kịch](#)
- [5. Hành trình xuyên mưa đến một ngôi nhà lạ.](#)
- [6. Cuộc gặp bất ngờ bên bờ sông](#)
- [7. Một buổi sáng chết tiệt trong hiệu ăn](#)
- [8. Bọn cướp cạn ranh ma](#)
- [9. Những chiều xanh xao...](#)
- [10. “Đào tẩu” khỏi thị trấn](#)
- [11. Đêm ở thành phố lạ](#)
- [12. Một “trích đoạn” buồn của nhân vật “Top-girl”](#)
- [13. Bước ra khỏi hiện thực ảo, trở về sự thật!](#)
- [14. Vẽ giấc mơ trong siêu thị](#)
- [15. Qua những ngày mê](#)

1. Bắt đầu bằng một biệt danh: “No. 1” nhé!

Nhà mở cửa hàng video. Đến khi “*triều đại digital*” lên ngôi bèn chuyển sang kinh doanh CD - VCD - DVD các loại, nhưng vẫn còn chừa một kệ nhỏ hẹp cho video độc quyền khai thác món phim bộ có khi dài đến gần trăm cuốn. Một cửa hàng đa năng!

Cửa hàng rộng không quá 16 mét vuông, vậy mà có cảm giác cả thế giới được *nén* chặt vào đó, hấp dẫn và kỳ thú còn hơn công nghệ đĩa nén MP4! Dĩ nhiên, có *nén* thì phải có *bung*. Thế là sáng trưa chiều tối, cả thế giới *bung* ra trên màn hình 21 inches. Mỹ thì bắn nhau xa xả, dầm dãi ồng ộc, rượt nhau chí chết, áo váy hớ hênh; Hồng Kông thì bay lượn veo véo, biến hóa nhí nhảnh, cười căng cơ mặt; Hàn Quốc thì co ro tím tái, khóc lả người vì yêu, nước mắt nhều nhão tưởng ngập cả nhà... Đây là phim cho người lớn, chứ trẻ con thì được hẳn một gian riêng, be bé thôi, nhưng em nào sà vào thì cũng ngập thở vì đa dạng. Nhìn bìa lẫn tựa cứ hoa cả mắt, thất cả tim, muốn ôm hết kệ đĩa về nhà để xem cho thỏa! Nhưng đừng có mơ, trẻ con là mằm là chồi, phải nuôi phải dưỡng phải quản phải thúc cho khéo chứ thả lỏng ra có mà hỏng bét. Ngay quý tử, con chủ cửa hàng đây, mỗi ngày cũng chỉ được “nhìn thế giới” có vài tiếng đồng hồ, còn lại là phải học, học để mai sau thành người chứ!

Nói rõ hơn một chút, ông bà chủ đây vốn hiếm muộn, thí nghiệm thử nghiệm lung tung không ăn thua cuối cùng đành vào bệnh viện xét nghiệm. Y học tiên bộ, dĩ nhiên là tốn ối a tiền, nên cuối cùng được mụn con. Mà con trai nhé! Thế là quý tử nghiệm nhiên thành “No. 1”. Nhưng đừng tưởng hể còn độc nhất thì hư, “No.1” nhà này ngoan cực. Khi còn “trứng nước” thì khóc vừa phải, nghịch cũng vừa phải, nói chung là rất ngoan. Lớn lên đi học mới đúng là “No. 1”! Học bạ các năm chưa từng xuất hiện từ “khá” bao giờ, chỉ toàn “giỏi” là “giỏi”. Điều này làm phụ huynh chết lịm vì hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi chiếc mũi trở nên đau đớn một cách kỳ lạ. Nói ra điều này hơi mâu thuẫn, hạnh phúc sao lại kèm đớn đau? Mà có đau thì cũng đau quặn ruột hay đau váng óc, chứ sao lại đau nhức ở mũi? Thì ra là vậy: mỗi khi đi họp phụ huynh, nghe thầy chủ nhiệm khen con mình ngoan và giỏi, “phụ huynh” bị cơn hưng phấn chiếm trọn não bộ, sau đó tác động ngược xuống vùng mặt, chiếc mũi là chi tiết duy nhất nhô ra khỏi gương mặt, nên nó làm nhiệm vụ hứng chịu mọi cơn xung động, mũi lại hào phóng chia sẻ với màu đỏ hai bên má bằng cách nở ra căng phồng. Liên tục thế, hỏi không đau làm sao được? Về nhà, “Ma ma” thăm thì vào tai “Papa”: “Phải chi hồi đó sinh đôi, giờ đã...”, giữa chừng bỏ lửng câu nói như ngầm ý trách móc, khiến “Papa” quay hẳn mặt vào tường tủi hờn vì biết mình có lỗi!

Sáng sáu giờ, “Mama” âu yếm gọi: “No. 1 của mẹ ơi, thức dậy *thực hiện quyền công dân* đi nào”. Và đưa con tung chăn ngồi dậy, vui sướng nhìn bữa sáng “Mama” đã chuẩn bị sẵn, thơm nức mũi. “Papa” thì ngồi trên xa-lông ở phòng khách, áo quần tề chỉnh, chờ đưa con “*thực hiện quyền công dân*” xong là đưa ngay ra xe, hộ tống đến trường một cách an toàn. Suýt soát 8 giờ, “Papa” sẽ ghé cơ quan làm việc. “Mama” ở nhà điều khiển hai đứa cháu giúp việc trông coi buôn bán cửa hàng. Đầu cứ vào đấy, rằm rắp và trôi chảy từ tháng nọ qua năm kia.

Hết tháng nọ qua năm kia, chẳng mấy chốc mà con trai lớn phổng. Một tối bên bàn ăn, bỗng “Papa” giật thót mình khi thấy đứa con yêu trước mặt bỗng dưng có nét gì là lạ. Mười sáu tuổi, trông thẳng bé phổng phao như một thanh niên. Tạo hóa khéo ban cho mấy cu cậu lứa tuổi này một hàng lông tơ chạy lờ mờ trên mép, khiến chúng nửa tự hào nửa ngượng ngùng. Đang ăn, “No. 1” linh cảm có gì đó không bình thường, ngẩng phắt đầu lên: “Papa! Có gì mà nhìn con khiếp thế?”. Bà mẹ đang rắc tiêu vào bát canh cá thác lác nấu chua, hốt hải nhìn hai bố con đến nỗi rắc tiêu luôn cả ra bàn, lòng đầy ngờ vực. “Papa” cúi mặt và nốt đĩa cơm, mỉm cười: “Con trai, con đã lớn!”. Thằng nhóc lẩn mẹ thở phào. Tưởng chuyện gì, hóa ra...

“Hóa ra, mình đã lớn?”. Tối đó, thằng con đứng tần ngần trước chiếc gương trong phòng tắm, vừa lẩm nhẩm vu vơ bài hát “*Tình thơ*” đang rất thịnh hành trong giới học trò, vừa... sẫm soi cơ thể mình. Và chợt đỏ mặt, lòng bồi hồi xác nhận “hóa ra mình đã khác trước thật...”, rồi khẽ khàng đưa tay lên mặt, làm động tác “hủy diệt” một chiếc mụn đỏ gay không biết từ đâu chình ình vô duyên trên má.

2. Tò mò có khởi nguồn cho một sai lầm nào không?

Thời buổi cạnh tranh, làm ăn cái gì cũng khó. Có mỗi một đoạn phố ngắn ngủn, vậy mà tụ đọng ở đâu mọc lên năm - sáu cửa hàng kinh doanh băng đĩa. Cửa hàng nào cũng bóng loáng kệ bàn, sáng trưng đèn đóm, *poster* ca sĩ và phim mới treo chấp chới khắp nơi, hấp háy sắc màu. Có chỗ còn đầu tư cả hệ thống máy đĩa cho khách tha hồ nghe và xem thử, kiểm tra xem đĩa có tốt không. Chấp nhận cả trường hợp khách chỉ nghe mỗi bài “*hit*” trong album, còn mấy bài còn lại là bài “độn”, nên chán, không thèm mua, chủ cửa hàng vẫn vui vẻ chấp nhận, chứ không có cảnh mặt nặng mày chau như thời “thiếu thốn” xưa kia.

Một tối gia đình quần tụ bên bàn ăn, “Mama” mặt ỉu xiu, giọng lo lắng:

Mai chủ nhật, hai bố con giúp tôi dọn dẹp lại cửa hàng. Tôi đã gọi người đến thiết kế lại cho bắt mắt. May ra lời kéo được một số... Chứ tình hình này, tôi e không ổn...

“Papa” điềm tĩnh quay sang con trai đang say mê húp canh măng: “Con trai, con giúp bố chứ?”. Và con trai nhanh chóng mỉm cười, nụ cười tỏa sáng rạng rỡ làm bóng đèn treo lơ lửng trên bàn ăn phải hổ thẹn vì thua kém. Con trai gật gù, tưởng chuyện gì, sức khỏe tuổi mười sáu mà chỉ khuôn vác hay lời kéo mấy kệ đĩa, mấy cái bàn, thấm tháp gì kia chứ?

Buổi sáng thật ồn ào. Thợ đến quét sơn, trang trí vung vẩy màu sắc khắp bức tường. Chẳng mấy chốc căn phòng “xì-tin” không thua gì phòng Karaoké. Xe tải chở đến ùn ùn mấy cái kệ nhựa màu đen bóng bẩy. Một đám ghế nhỏ thấp cũng bằng nhựa, nhưng sắc sỡ bốn màu xanh - đỏ - tím - vàng. Rồi treo treo dán dán khắp nơi những khuôn mặt nghệ sĩ đang “mốt”. Đám băng video ế ảm bị quẳng vào một xó. Số phận chúng vậy là *xong đời*! Thời buổi này, kinh doanh phải nắm bắt kịp thời, phải biết linh động lúc nào “đa” lúc nào “chuyên”, không thể để cái đám video cồng kềnh vướng víu làm bắn mất khách hàng “thế hệ mới” được.

Tối, dây đèn trần được bật lên, tăng thêm độ hấp dẫn vì có pha chụp màu. Cả nhà một phờ, nhưng nhìn nhau sung sướng. Rõ khổ, mỗi lần như thế chiếc mũi lại được dịp nổi cơn đau!

Cửa hàng hút khách trở lại. “No. 1” ngoài giờ đi học, thỉnh thoảng giúp mẹ thu tiền hay lựa chọn đĩa cho khách. Cảm thấy mình giá trị hẳn. Thỉnh thoảng, có mấy đứa bạn thân ghé ngang, “No. 1” được dịp trổ tài phô phang kiến thức về tình hình âm nhạc lẫn điện ảnh trong và ngoài nước, khiến đám kia phục lẫn. Để dẫn chứng cho lời nói, “No. 1” bật màn hình 21 *inches*. Thế giới đang *nén* chặt trong gian phòng 16 mét vuông chợt *bung* ra đủ thứ. Cả lũ dán mắt vào, mê tít. Nào hoạt hình 3D (Chắc! Đừng nghĩ phim hoạt hình chỉ dành cho trẻ con. Hoạt hình mà hay “đỉnh cao” thì lứa tuổi nào cũng *đắm đuối*); nào phim thần thoại - phiêu lưu viễn tưởng tràn đầy kỹ xảo của Hollywood; nào là... và nào là...

“Tới giờ học bài rồi, con trai yêu quý của bố!” - “Papa” đột ngột xuất hiện nơi cửa, nghiêm khắc nhắc nhở, đôi mày hơi chau nhẹ. Đám bạn đồng thanh: “Cháu chào bác ạ”. Ôn ă dăm phút

nữ thì kéo nhau về, rồi rít vào tai “No. 1”: “Này, nhớ nhé! Hôm nào chọn cho chúng tớ vài đĩa, xem máy tính tại nhà. Ở đây khách khứa bán buôn, không tiện”. Và thằng con trai gật đầu cái rụp, niềm hãnh diện dâng trào trong lòng như sóng biển Đông.

*

Đạo này thi cử liên miên, lịch học chính khóa lẫn ngoại khóa làm cho đám học trò dờ dẩn. Về nhà, “No. 1” chỉ muốn lẩn ra ngủ hoặc lén ra kệ đĩa tìm vài album hoặc phim hoạt hình 3D để thư giãn đầu óc. “Mama” thương con nên chiều. Chỉ có “Papa” thỉnh thoảng mở xích cửa phòng riêng của “No. 1”, nhắc nhở: “Tối giờ học bài rồi, con trai!” - giọng vẫn trầm trầm ầu ầu, nhưng khiến thằng con lên cơn tủi thân, thậm chí hơi bực mình. Nó nghĩ, “Papa” quản lý giờ giấc của nó như vậy là hơi chặt.

Không hiểu vì sao cửa hàng thưa khách dần. Cũng đĩa Tàu, cũng *poster* ca sĩ đang “mốt”, cũng quầy cũng kệ nhoang nhoáng, cũng bằng giá cả, cũng tiếp đón chào mời niềm nở, sao tự dưng số lượng đĩa bán ra sụt hẳn vậy nhỉ? “Mama” lo lắng đến quên cười chào khách mới. Vị khách mới bước vào, “thanh niên ưu tú” hần hoi. Anh ta vuốt kính màu lên mái tóc dính nhuộm hoe vàng xít đầy *mousse*, sau một hồi lựa lựa chọn chọn đứng dậm xuôi tay, vẻ mặt thất vọng. Đoạn, anh ta tiến tới quầy, hỏi thăm câu gì đó vào tai cô bé phục vụ làm cô này hơi ngớ người. Cô này lại gần rí tai chuyển cho “Mama”. Đến phiên “Mama” ngớ người kèm gương mặt đỏ ửng. Mấy cái lắc đầu ngoay ngoay làm khách bấu môi bước ra không một lần ngoái lại.

Tối, cũng bên bàn ăn, “Mama” không nói nhiều như mọi khi. “Papa” thấy lạ, hỏi:

- Sao thế? Cửa hàng hôm nay ế ẩm à?

- Còn phải hỏi, ế ẩm cả tháng nay rồi. Này - “Mama” trở giọng thì thào - nguyên do là mình không đáp ứng nổi yêu cầu của khách...

“Papa” xoa cằm:

- Tôi giúp được gì không?

- Có lẽ mình phải... - “Mama” buông lửng câu nói.

Đứa con ngồi nghe, chẳng phán đoán được gì. Chuyện kinh doanh là chuyện của người lớn, còn nó, nhiệm vụ là phải học cho giỏi. Năm sau sang lớp mười một, nghe bảo chương trình còn nặng gấp bội!

*

Khách đông trở lại. Doanh số tăng vọt. Xuất hiện nhiều hơn các vị “thanh niên ưu tú” vuốt kính màu lên tóc nhuộm hung - vàng - nâu xít đầy *mousse*, nửa nhón nhén nửa vồ vập vọc tay vào cái túi nhựa màu đen chứa đầy đĩa được đặt ở gian nhà sau. “Khách đông quá, phải chia ra từng khu vực mà phục vụ” - “Mama” giải thích vậy, tiện thể cấm tiệt thằng con chó nên bén mảng tới “khu vực nhà sau” này, càng không được tham gia vào chuyện kinh doanh. Đây là chuyện của người lớn, “chíp-hôi” biết gì, mó vào chỉ tổ rách việc. Bà giải thích thêm: “Chuyện này hơi phức tạp một chút, con chỉ cần chăm chỉ học hành cho mẹ nhờ!”.

“Papa” dạo này bê trễ việc cơ quan nhiều hơn. Ông bận phụ vợ chạy đi kiếm hàng. Thời kinh doanh, phải lòng ra hàng hiếm, hàng độc thì mới ăn thua. Chứ không, mỗi đoạn phố ngắn tũn mà năm sáu cửa hàng, có mà dìm nhau chết dẫm.

Công việc của “phụ huynh” quay cuồng. Con trai của “phụ huynh” đã lớn, sáng tự dậy không chờ ai gọi, tự *thực hiện quyền công dân*, tự dong chiếc *Wave* Tàu đến trường. Chuyện, học sinh

bây giờ khối đứa con nhà “thương lưu” bánh chọe cười trên cả “@”, thì đám “hạ lưu” như “No. 1” đây ngất ngưỡng với Wave Tàu có gì là hiếm?

Có xe, quả thật mọi chuyện khác hẳn. Bạn bè tụ tập nhau sau giờ học nhiều hơn. Đi đâu cũng có đôi có cặp, không phải như thời đi chiếc “địa hình”, muốn đèo ai cũng khó. Chẳng lẽ bảo con bạn ngồi nơi sườn ngang, trông như bồ bịch, lại thấy chướng chướng mắt làm sao. Bây giờ thì “vô tư” đi, về một cái ra phố chè, mười lăm phút nói cười cũng lấy lại năng lượng cho buổi chiều tiếp tục lịch học “ngoại khóa”.

*

Một hôm, bố mẹ cùng đi đám cưới con trai của người bạn thân ở tỉnh xa. Họ phải qua đêm luôn ở tỉnh. Mấy đứa cháu giúp “Mama” phục vụ cửa hàng được “giải thoát” nằm nhà nghỉ xá hơi, nên gia cảnh vắng hoe. Thanh lý xong đồng bài vở, “No. 1” cảm thấy buồn vu vơ. Mọi ngày nghe tiếng động lẫn quất khắp nhà. Bước ra ngoài kia là thế giới *nén* gầm gào đủ thứ tiếng hát tiếng khóc tiếng cười tiếng đám tiếng đá... Vậy mà hôm nay... Buồn quá, “No. 1” nhắc điện thoại bấm số. Thằng “bạn vườn” cười nức lên trong máy: “Tao đến nhà mày nhé. Chọn mấy cái đĩa tha hồ mà giải trí. Hi hi...”. Và “No. 1” hào hứng cầm chìa khóa chạy a ra quầy đĩa lục tung các thứ, ngong ngóng chờ thằng bạn thân bấm chuông cửa...

*

Đang ăn cơm, “Mama” hỏi:

- Sao mắt con đỏ thế? Trông mệt mỏi thế nào ấy?

Thằng con cúi đầu, né tránh:

- Con phải thức khuya. Bài vở nhiều quá.

“Papa” buông tiếng thở dài náo ruột. Chao, sao thời nay lũ trẻ chúng mày nhọc thế. Tội nghiệp, nứt mắt ra đã quáng quàng đến trường. Một ngày gặp nhau là mấy? Khổ, bên bàn ăn mà nó cũng cúi gầm, chắc lo lắng quá đấy thôi. Sức nhớ, mùa thi đã kè.

Con trai vẫn mắt đỏ, vẫn thức khuya, vẫn quay cuồng bài vở. Bạn thân vẫn đến chơi nhà, thường xuyên ngủ đêm. Tụi nó kết nhau học nhóm đấy mà. “Mama” mũi lòng, giờ mới hay con độc nhất “vật chất” thì sướng thật, chứ “tinh thần” thì chán lắm, buồn lắm, lúc nào cũng lủi thủi một mình. May mà có bạn nó đến...

Con trai vẫn dáng điệu bơ phờ, mệt mỏi. Lơ đễnh cả trong bữa ăn. Mắt vẫn đỏ, vẫn thức khuya học bài, bạn thân vẫn thường ngủ lại. Tuy nhiên, cửa phòng riêng luôn đóng kín. Tội nghiệp, tiếng ồn của “thế giới nén” to quá mà. Không đóng kín cửa làm sao tập trung học nổi?

Một lần, rất khuya, “Papa” sau khi thu xếp xong cửa hàng, ông bảo vợ nấu cái gì đó cho thằng con trai đang học thi. “Mama” đánh trứng vào bát cháo có băm nhiều nắm hương, bảo: “Ông mang lên giúp tôi với. Gõ cửa khẽ thôi, nó đang ôn thi!”. “Papa” rón rén bê bát cháo nắm hương lên phòng riêng của con trai. Ông tần ngần hồi lâu rồi quyết định không gõ cửa. Tình yêu thương của bố mẹ thể hiện vào bát cháo, tuy giản dị bình thường, nhưng nó sẽ khiến con trai cảm động. Nó vẫn là một “No. 1” ngoan cực và giỏi cực. Hy vọng nó sẽ bắt ngủ.

“Á...”, thằng con trai kêu lên thất thanh, quỳnh quáng không kịp tắt màn hình máy vi tính. Ông bố sững người há hốc mồm suýt đánh rơi bát cháo. Gì thế kia? Trên màn hình, một cảnh “giới tính” hiện lên rõ mồn một đến từng chi tiết. Một phim “bậy bạ”! Thằng con trai tái mặt sượng trân. Ông bố gục xuống, nghẹn ngào đến đau đớn: “Tại sao?...”.

3. Tâm trạng bồn loạn, cư xử nóng nảy dẫn đến cuộc xung đột trong toilet: gục ngã!

“Tại sao?”. Tại sao tại sao tại sao, trời ơi, ông ấy muốn giết mình hay sao mà hỏi hoài hỏi mãi? “No. 1” hồi tưởng gương mặt “Papa” dẫn ra căng cứng rồi phút chốc co dúm lại mà chết khiếp. Đêm qua “Papa” té vật xuống sàn nhà, may mà không sao. “No. 1” chạy tới vờn tay ra đỡ, thấy rõ những ngón tay mình run lên kỳ lạ. “Papa” không nói gì thêm nữa, ông lẳng lẳng đi xuống dưới nhà. Rồi tiếng đóng “ập” bất thường của cánh cửa tủ lạnh nghe nảy tung! Có lẽ ông ấy đang tìm cốc nước lạnh uống để kìm chế cơn căm giận.

“No. 1” trên phòng riêng ngã người xuống giường, lòng đầy lo lắng. “Papa” không đánh mình lúc này, nhưng điều đó không có nghĩa là ông đã tha thứ. Sự im lặng - dù tạm thời - cũng giống như một cái án treo. Và cái án treo - dù có nhẹ nhàng hơn “án tử”, tất nhiên - nhưng cũng làm cho “phạm nhân” tràn đầy đau đớn. Bởi vì “No. 1” bấy nay vốn giỏi cực và ngoan cực, thể nên giờ đây, mặc cảm tội lỗi như một con rắn chín đầu thè những chiếc lưỡi nhọn có gai, liếm láp liên tục vào lương tâm vốn đã bị tổn thương nghiêm trọng.

“No. 1” cứ nằm đó, mặt đỏ giờ đã chuyển sang mặt xanh, vểnh tai nghe ngóng những tiếng động đầy ngụ ý dưới nhà. Hình như “Mama” vẫn chưa hay biết gì. Bà vẫn mãi nói huyền thuyên một câu chuyện gì đó, thỉnh thoảng cười toáng lên, vẻ rất thoải mái. Mùi cháo nắm hương lan tỏa khắp nhà. Lời “Papa” chìm lẫn vào những âm thanh phát ra từ tivi, nơi một chương trình *game-show* nào đó đang đến hồi gay cấn. Một chốc, tiếng bước chân trĩu nặng nghe rõ dần trên từng bậc thang lầu. Hoang mang trong một thứ tâm trạng nát nhàu và phức tạp như cuộn chỉ rối, “No. 1” im lặng chờ đợi...

“Papa” ấn nhẹ vào bờ vai mềm nhũn của con trai, nghiêm khắc:

- Ngồi dậy đi! Ba muốn đối thoại với con.

- Con hiểu! - Thằng con vẫn cúi mặt, miễn cưỡng ngồi dậy, tấm lưng oằn xuống hình dấu hỏi như thể nó cũng biết sợ sùng.

- Sự việc ban nãy...

- Con hiểu!

- Mà hiểu cái gì? - “Papa” không thể kiềm chế cơn giận dữ dâng trào, ông quát lên, hàng ria trên mép giật giật từng cơn thịnh nộ - Hiểu? - Giọng ông đột nhiên nhỏ lại, âm thanh thoát qua những kẽ răng rín rít - Con nói con hiểu mà hiểu cái gì? Chẳng lẽ hiểu những điều không được phép hiểu với một thiếu niên còn đang tuổi đi học như con sao?

- Con biết lỗi. Con sẽ không tái phạm nữa - “No. 1” can đảm ngẩng mặt lên. Chạm phải cái nhìn sâu thẳm ập ứ nước của ông bố, liền sụp mắt xuống trở lại. “No. 1” đổi thế ngồi làm chiếc lưng hình dấu hỏi bị phá vỡ hình dáng.

- Con đưa cái đĩa đây cho bố, và giờ thì cố gắng đi ngủ đi. Mai chúng ta tiếp tục câu chuyện...

Và một lần nữa, “Papa” lại tung ra tiếp một cái án treo, khiến thằng con, tuy đã cố gắng lấy

lại được bình tĩnh, cũng phải cay đắng nghĩ, trời ơi, sao không đánh cho tôi một trận, dấm dẳng như thế mà làm gì, khiến cho tôi chết vì dấm dẳng?

*

Buổi sáng hôm sau, trước khi dắt *Wave* Tàu ra khỏi nhà để đến trường, “Ma ma” hỏi:

- Con trai của mẹ, sao hôm nay “*chối bỏ quyền công dân*” thế?

Thằng con hốt hoảng đưa ra lời giải thích ngu ngốc:

- Con... hôm nay con không thấy đói.

Nói đoạn, chưa đợi “Mama” chất vấn tiếp, thằng con đã rồ ga phóng mất, tránh né ánh mắt của “Papa” đang nhìn theo ai oán. “Papa” ngồi ở xa-lông, đau đớn nhủ thầm: “Tại mình. Cũng tại mình hết!”.

Trước cổng trường, một đám bạn vườn đang túm tụm tán dóc. “No. 1” lảng lảng chui tọt vào bãi giữ xe, cố lẩn tránh mọi người. Thằng “bạn vườn” chạy vội theo, nín áo “No. 1”, thở hào hển:

- Ê, tao có thứ này hay lắm. Mà xem...

- Thôi đi! - “No. 1” tự dưng quay ngoắt người lại, đôi mày dím lại thành một đường gấp khúc.

- Oái, sao tự dưng nổi cáu với tao thế?

- Còn không à? Tao bị bắt quả tang đang xem... Tại mày hết!

“Bạn vườn” thở hộc ra:

- Tưởng chuyện gì? Đi đêm thì cũng có ngày gặp ma chứ. Mày lột bộ mặt hèn nhát ra đi. Sức chơi sức chịu! Nói xem, *ông bô* hay *bà bô* bắt quả tang? Rồi sao đó ăn mấy cái tát hay ném mùi đậm đặc của quả dấm hạng A?

Vừa hỏi bằng giọng mai mỉa, thằng bạn vừa lấy tay đập bộp vào vai “No. 1” rồi xoay hẳn người *đối phương* lại, có vẻ hơi *bạo lực* một chút, nhưng, hành động dứt khoát này cũng giúp “No. 1” thấy rõ vẻ mặt của thằng bạn đang vênh căng lên như chiếc bánh phồng tôm chiên quá lửa, môi dưới nó hơi vều ra, vẻ khinh khỉnh rất “đàn anh”.

“No. 1” nguôi giận:

- Thì cũng tại tao...

- Tao không cần thận? Hay tao đang lên cơn tò mò? - Thằng “bạn vườn” tiếp tục giữ nguyên luận điệu nhạo báng.

“No. 1” vẫn xịu mặt:

- Tao nghĩ, tụi mình không nên nữa...

- *Okay!* Vấn đề là tụi mình phải tẩy não những khuôn hình ám ảnh đó. Và trở về vị trí con ngoan trò giỏi như trước kia? Ý mày muốn nói thế chứ gì?

- Mà không bỏ cái giọng mai mỉa ấy được à?

Một cái quàng tay qua vai đầy tình bằng hữu:

- Tin tao đi! Mọi chuyện rồi sẽ qua hết. Đúng là tao đã rủ rê mày. Nhưng mày nên biết: chính “phụ huynh” nhà mày đã *cài bom hạt nhân* sẵn trong nhà dấy thôi. Tao hỏi mày, nếu đêm hôm đó tui mình không tình cờ mở ngăn tủ, thì tất nhiên cũng không đến nỗi tò mò quá lắm. Mà mày thừa biết, mấy cái chuyện đó “tuổi chúng mình” đổ ai tránh khỏi tò mò.

Ừ, thì mình làm sao tránh khỏi những tò mò? Mình đã đọc báo “tuổi chúng mình” rất nhiều, và mình biết rõ những tò mò như thế có khả năng hủy hoại tâm hồn như thế nào. Nhưng rồi mình đã không dừng lại được. Mình đã phạm tội. Và điều cần thiết nhất mình phải làm bây giờ là “tẩy não”.

Suốt tiết học sáng hôm đó, đầu óc “No. 1” quay cuồng. Nó cố gắng xua đuổi “những khuôn hình ám ảnh” một cách khó khăn. Đến tiết học thứ hai mà nó vẫn chưa thoát khỏi mớ bùng nhùng lo lắng. Những “khuôn hình ám ảnh” hòa lẫn với bộ mặt hết căng cứng lại chuyển sang co dúm của “Papa” cứ rượt đuổi lẫn nhau. Có lúc hình ảnh trước chiến thắng nhưng có lúc bộ mặt của “Papa” lại lẩn át đi, choán hết trí não. “No. 1” thở dốc mệt nhọc hết một con cá bị nhốt trong vũng nước bùn đặc quánh, mặt mày tím tái như người bị trúng gió độc đột ngột. Trên bục giảng, tiếng thầy dạy hóa cứ âm vang những công thức “pha trộn” hợp chất hay hiện tượng kết tủa gì đó...

“Bộp”. Tiếng động thành linh phát ra trên vai khiến “No. 1” giật bắn người. Một gương mặt đỏ hiện ra phát khiếp cùng câu nói pha a-xít:

- Có nghe tôi giảng bài không? Cậu nhìn đi đâu vậy?

- Dạ... dạ... - trò ấp úng một cách thảm hại.

Cả lớp đổ dồn tia nhìn vào kẻ bị “sờ gáy”, cười ồ khoái chí. Thằng “bạn vườn” ngồi ngay bàn trên, quay xuống nháy mắt chẳng biết ngẫm ý gì nhưng trông hơi đều giả. Lại tiếp một giọng hát cải biên châm chọc từ bàn dưới, dãy bên phải: “Tôi nhưng nhớ ai mà tôi... ngổ thế?”. Tiếp tục những tràng cười hi hi kìm nén trong cuống họng. “Bạn vườn” vẫn đồng lõa với mấy đứa kia, dồn ép “No. 1” vào thế bị động. Chẳng lẽ cả cái lớp này, cả thế giới này đã biết mình phạm tội rồi ư?

- Trò có ổn không? Sao mặt tái mét vậy?

- Không, không... - trò lí nhí - có lẽ, có lẽ... em quên ăn sáng ạ!

Câu ứng khẩu thông minh đột xuất khiến thằng “bạn vườn” búng tay một tiếng “tách” giòn tan, mắt lại nhấp nháy như ngẫm thần phục. Ông thầy dạy hóa tức thì cướp thời cơ đi rong khỏi chủ đề “phản ứng các chất”, xoay qua đóng vai trò của một nhà dinh dưỡng học. Ông dành hai phút vận động trí não để giảng giải cho đám học trò về tác dụng lẫn tác hại của những bữa ăn đủ hay thiếu. “Hiện tượng chóng mặt sẽ xảy ra nếu ta bỏ bữa sáng thường xuyên. Các em sẽ khó tiếp thu bài vở và, dĩ nhiên, tình trạng suy dinh dưỡng là khó tránh khỏi nếu như hiện tượng biếng ăn kéo dài...”. Cả lớp “lên dây sừng” trong vòng hai phút không phải vì vừa nắm được một bài học dinh dưỡng quý giá (chúng đã phát ngấy vì phải nghe các bậc phụ huynh “nhồi sọ”, chưa kể tivi “khuyến cáo” ra rá suốt ngày), mà là được dịp thả lỏng cơ cười và tha hồ ngạo nghễ tẩm thân này giờ buộc phải thẳng đuột cho nghiêm trang. Điều đó khiến gương mặt bất kỳ đứa học trò nào dù chưa hoặc quên hoặc cố tình quên ăn sáng cũng hồng hào trở lại. Người ta gọi đó là “liệu pháp tinh thần”.

Chưa hết, mọi chuyện xui rủi như một thể lực phù thủy nham hiểm cứ đeo bám dai dẳng vào “No. 1” trong giờ ra chơi. Lúc “No. 1” chui vào *toilet*, vừa kéo “rẹt” dây khóa quần thì có một kẻ đột nhập vào theo. Nụ cười toang hoác như thể ai lấy bằng keo dán chằng ra hai mép của thằng “bạn vườn” tự dừng khiến “No. 1” thậm ghét! Có vẻ như ai cũng đang cố tình dồn đuổi mình vào trạng thái bất ổn. Và ngay lập tức, “No. 1” cảm thấy bất ổn thật. Bằng chứng là cảm hứng “xả bầu tâm sự” tự dừng ngưng lại đột ngột. “No. 1” tức tối quay qua bạn thân “xả” luôn một tràng:

- Có gì đáng cười? Vô duyên!

- Mà nói ai vô duyên? - “Bạn vườn” kháng cự tức khắc - Cho một giây nhìn lại vấn đề đây. Bạn bè cười vui vẻ với nhau không được à? Nào, bây giờ nói thử xem, ai vô duyên? Tao hay mày? (chữ “mày” “bạn vườn” vừa nhấn mạnh vừa lên giọng, đúng kiểu “đàn anh” như mọi khi).

“No. 1” thấy mình hơi bị *hố*, liền phân bua yếu ớt:

- Chứ không phải mày vẫn còn “dư âm” chế giễu tao trong tiết hóa ban nãy à?

- Ai thêm? Mày..., mày hôm nay làm sao thế? Đúng là ngớ ngẩn! Tự dừng...

Tự dừng, thằng “bạn vườn” nghe mặt mình rân rân và có một lũ ong bay vè vè trước mắt. Thì ra không kèm chế được cơn điên tiết, “No. 1” đã tung ra một cú đấm “dọa nạt” vào mặt bạn thân, kiểu “dứ dứ” như mọi lần, nhưng thằng bạn đang dồn hết tâm trí vào câu chửi nên không tránh kịp, thế nên...

“Mày thật quá quắt”, vừa nói, thằng “bạn vườn” vừa giang tay chống trả. Cuộc hỗn chiến bắt đầu. “No. 1” về cơ bản là ít khi đánh nhau, thế nên nó bị thằng “bạn vườn” dồn vào một góc, nơi chiếc bệ dài gắn lưng chừng vào bờ tường - “trận địa” đặc trưng chịu những cơn “xả bầu tâm sự” trong các *toilet* nam - tỏa ra mùi khai hăng hắc đến nghẹt thở. Hai đứa vẫn quần đuổi nhau toi tả nơi góc *toilet*, miệng thở phì phò, phát ra những tiếng hậm hực: “Mày hả? Mày hả?”. Mỗi lần “Mày hả” là một lần áo xống bị giật tung ra, mặt ai nấy đỏ bừng bừng, mồ hôi bắt đầu tuôn thành dòng vắn vện.

“Bụp”. Tiếng động khô khốc phát ra chặn đứng cuộc hỗn chiến vô duyên. Thằng “bạn vườn” vẫn còn thở dốc, nhưng mồm miệng đã há hốc, đôi mắt biến thành hai cùi nhãn thối lồi. Nó nhìn “No. 1” đang ngoẹo đầu, cơ thể nhũn nhẽo vắt ngang bệ “trận địa” thật thảm hại. Cú va đập quá mạnh là nguyên nhân của một dòng máu rịn ra từ phía sau đầu. Tóc bết bết vì máu hòa lẫn mồ hôi, “No. 1” từ từ gục xuống. Một cảnh tượng khủng khiếp!

“Kẻ chiến thắng” hốt hoảng gào toáng lên, lạc cả giọng: “ Á... á... á...”. Vừa hay, một tốp nam sinh cũng vừa xuất hiện nơi cửa *toilet*...

4. Qua cơn nguy kịch

Sau gần một tuần chìm trong hôn mê, cuối cùng “No. 1” cũng đã mở mắt, đôi môi tái nhợt khê mấp máy như muốn nói điều gì. Hai vị phu huynh suýt ngất đi vì sợ hãi. (Tất nhiên, chiếc mũi lại lên cơn đau khủng khiếp). Mắt mũi cay xè, “Mama” khóc nức lên, cầm đôi tay nhũn nhẽo thiếu sinh khí của con trai, lắp bắp mãi không nói được câu gì. “Papa” đứng cạnh tỏ ra là một

trụ cột vững chắc của gia đình, bằng chứng là ông không “nhieu nước” như vợ, nhưng mắt vẫn chớp chớp liên tục. Hồi lâu, ông run giọng nói:

- Con trai, con thấy trong người thế nào?

Thay vì trả lời, “No. 1” thều thào hỏi lại:

- Con không chết chứ, “Papa”?

“Mama” đã qua cơn xúc động, vội vàng mắng yêu con:

- Đừng nói gở thế, con trai! “No. 1” của mẹ làm sao mà chết được. Chỉ là một va đập nhỏ thôi mà. Con uống nước không? Môi con khô hết rồi kìa!

“No. 1” gật đầu bằng mắt. Vừa hay có bóng áo trắng đi vào. Vị bác sĩ trẻ măng, ngực áo đính một bảng tên dài đến nỗi đọc xong những thanh âm trúc trắc ấy, chẳng ai thêm nhớ! Nở nụ cười đầy tính “nghịệp vụ”, vị bác sĩ khẽ “chúc mừng anh chị là cháu đã thoát khỏi cơn nguy kịch”, sau đó vội vàng biến ngay ra cửa, không quên nhắc lại một kết luận: “Não không bị tổn thương. Chỉ bị tụ máu bầm, không vấn đề gì!”.

Bóng áo trắng “lạnh lùng” vừa biến thì nhiều bóng áo trắng “nồng nhiệt” khác bỗng hiện! Lũ bạn cùng lớp của “No. 1”, có cả thằng “bạn vườn”, vẫn không bỏ được thói quen ồn ã. Chúng đi thăm “bệnh nhân” mà mặt mày hớn hờ cứ như đang dắt díu nhau vào quán chè miễn phí. Nào thì hỏi han riu rít, nào là nắm tay nắm chân lắc lắc, nào là sờ đầu sờ trán như đang âu yếm chú cún nhỏ dễ thương... Rồi, chẳng buồn nghe “bệnh nhân” trả lời hay không, chúng xếp lên chiếc bàn con của phòng bệnh viện cả mớ đường sữa cùng cây trái hoa quả các loại trông ngợp cả mắt. Một đứa nào đó chen đến, ngồi ẹp xuống mép giường, giọng vô cùng tự hào:

- Này, tôi chép bài hộ *ông* rồi đấy. Cố mà khỏe hẳn, rồi đọc sơ qua nhé! Chữ tôi viết không đến nỗi *gà bới* đâu. Đọc rõ chán!

Đang nói, đứa bạn tốt bỗng trở giọng thăm thì:

- Nhưng mà nè, nhớ là phải “bù đắp” tôi một châu ăn sáng! Cũng phải *đền đáp công ơn* chứ, đúng không? Giá thế là rẻ hơn bèo!

Một trận cười lục đục trong cổ họng hết sức “man rợ” của lũ bạn khiến “No. 1” thấy mình hạnh phúc quá đổi vì được sống lại không khí “quỷ quái” như trong lớp học. “No. 1” trở mình như muốn ngồi dậy mà chạy nhảy ngay tắp lự. Nhưng “Mama” với lòng yêu thương mãnh liệt pha lẫn sự ích kỷ một chút, đã ngăn lại:

- Kìa con, đừng cử động mạnh! Không nên cố. Vì con đã khỏe hẳn đâu?

Thấy thế, “Papa” lắc đầu chịu thua, mỉm cười ngượng ngập. Lũ bạn dường như cũng cảm nhận rằng có lẽ cuộc thăm viếng đến đây nên kết thúc, vả lại cũng không nên mất thời giờ của... chúng lẫn gia đình “No. 1”, liền lục tục thu xếp túi xách đứng dậy. Chúng đồng loạt: “Cháu chào hai bác ạ” rồi đua nhau vẫy tay “*bye bye*” thẳng bạn xấu số đang nằm bẹp dí trên giường. Bọn chúng lần lượt đi ra.

Tuy nhiên, thằng “bạn vườn” từ nãy giờ lấp ló phía sau đám kia, bây giờ quyết định ở lại. Nó rón rén đến bên giường “No. 1”. Hai vị phụ huynh kịp nhận ra thằng nhóc hay đến nhà học thêm với con trai mình, cũng là “ân nhân” của gia đình khi chính hắn là đứa đã gọi điện báo tin cho ông bà rằng “No. 1” bị “trượt chân té nhào trong *toilet*” (thì phải dối thế, chứ nó đâu dám khai thật!). Rất tâm lý, hai vị phụ huynh liền nắm tay nhau kéo ra hành lang, vờ đi đâu đó để hai

đứa “riêng tư” cho thoải mái.

“No. 1” xoay mặt đi hướng khác, nhưng vẫn nghe rõ giọng ấp úng của thằng “bạn vườn” nhuốm đầy vẻ hối hận:

- Tao... tao xin lỗi mày! Tao không cố ý... Mày biết đó...

- Thôi, chuyện qua rồi. Cũng may là không chết.

Thằng bạn ỉu xiu:

- Ừ, cũng may... Không thì chắc tao chết theo luôn quá!

Câu nói thật thà khiến “No. 1” cảm động. Rồi im lặng, không biết nói chuyện gì tiếp theo. Hai đứa vò nát mép ra trải giường một lúc, sau đó thằng “bạn vườn” cáo lui ra về, không quên nài nỉ: “Bỏ qua cho tao nhé! Đừng mách bố mẹ mày. Không thì...”. “Yên tâm, cho qua chuyện này. Tao cũng đã khỏi rồi. Thôi mày về đi!” - “No. 1” hào phóng trấn an. Và thằng “bạn vườn” vững tâm bước...

5. Hành trình xuyên mưa đến một ngôi nhà lạ.

Trạm xe buýt.

Một ngày mùa mưa ảm đạm, có vị khách với khuôn mặt dúm dỏ đang uể oải lật đi lật lại tờ báo cũ, vẻ như chẳng còn gì để đọc. Kế bên, một cậu trai mặt rất sáng với vầng trán thông minh, nhưng đôi mắt lộ ra một vẻ hơi đờ đẫn, trông như đang buồn ngủ. Hai người đang chờ chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày đi theo tuyến đường từ quận trung tâm xuôi về thị trấn ngoại ô nằm ở phía đông thành phố. Chuyến xe thường mất hơn 45 phút, mặc dù trên lý thuyết nó chỉ cần đúng nửa giờ. Nhưng tình hình giao thông ngày một căng thẳng nên những chuyến xe xuôi về ngoại ô luôn gặp trục trặc. Lại thêm một người đàn bà đến bên mái che, vẻ mặt mệt mỏi, bà ta ngáp không cần che miệng. Cả hai liếc nhìn đồng hồ, không nói chuyện gì.

Rốt cuộc xe cũng đến, muộn 6 phút. Cánh cửa xe vừa sập, trời liền đổ mưa. Người đàn ông có khuôn mặt dúm dỏ tiến về hàng ghế cuối, vớt chiếc túi da nhỏ màu đen xuống sàn. Đoạn, ông giương mắt nhìn ra bên ngoài. Những hàng cây lúi đần trong màn mưa lạnh lẽo, vài chiếc xe gắn máy lao vút qua, bóng áo mưa xám xịt.

Chuyến xe cuối cùng trong ngày của ngày cuối cùng trong tuần thừa vắng khách. Cách 3 hàng ghế, người đàn bà ban nãy kéo sụp chiếc mũ vải mềm, ngoẹo đầu vào thành ghế, ngủ dật dựa. Người đàn ông dúm dỏ cho tay vào túi quần tây màu rêu, móc ra một vỉ thuốc, bóc lấy hai viên rồi đưa cho cậu nhỏ ngồi cạnh. Cậu nhỏ cho vào mồm, nuốt nhanh mà không cần ngậm nước nào. Sau đó, cậu trai dăm chiêu nhìn ra bên ngoài, mặt áp vào tấm kính chắn lạnh lẽo. Vẻ tư lự không hợp chút nào với một cậu bé tuổi 16. Nhưng chẳng ai thèm quan tâm. Vâng, cậu ta đích thị là “No. 1”. Và người ngồi cạnh không ai khác chính là “Papa” của cậu.

Mưa đổ xuống rất nhanh và mỗi lúc một mạnh. Gió quật toạt bởi những hàng cây hai bên phố. Những chòm cây sao dầu đứng co rút trong mưa, đau đớn và cam chịu nhìn những chiếc lá bị gió bứt khỏi cành, ném toạt bởi xuống lòng đường sũng nước.

Tivi đặt trên cái giá nhôm dòng xuống từ trần xe buýt, đang phát một chương trình giải trí quốc tế với những nghệ sĩ xiếc điều luyện trong các màn quảng bắt nhào lộn trên không. Người soát vé có gương mặt tròn và hai má bầu bĩnh rậm nắng trông như chiếc bánh tiêu loại lớn, háo hức nhìn lên tivi với một vẻ đăm đỗi rất trẻ thơ. Mặc kệ những cái ngáp vặt của những hành khách đang dật dựa ngả đầu vào thành ghế có lót nệm êm ái.

Xe ngoặt về hướng xa lộ. Đường vắng, mưa quất ràn rạt hai bên hông, chảy thành dòng theo những tấm kính có nhiều vết rạn. Người soát vé có đôi má “bánh tiêu” rời vị trí ở cửa lên xuống, tiến về cuối xe, chọn một chiếc ghế trống và xem nốt chương trình giải trí hấp dẫn trên tivi.

Trời vẫn cứ mưa, có vẻ càng lúc càng dai dẳng. Tất cả hành khách đều so vai vì lạnh. Bỗng dưng, từ phía cuối xe, “No. 1” đứng dậy hét toáng lên: “Tắt máy lạnh đi nào!”. “Papa” nín tay con trai ngồi xuống, nói nhỏ: “Kìa con trai, bình tĩnh nào!”. Tuy nhiên, vị tài xế có gương mặt nhẵn thín vẫn chăm chú điều khiển xe, không tỏ thái độ gì, chốc chốc thở hộc ra một bùm khói khét. “Papa” lộ sự bất bình, ông rút hai chân lên ghế, hắt xì hơi liền ba cái, nhưng không ai chú ý. Tivi bỗng dưng mất sóng, tiếng xèo xèo như rán mỡ. Đường xấu ghê gớm, nước ngập ngựa, chiếc buýt lằm lũi xuyên qua màn mưa. Mọi người nhẩn nại chờ trạm cuối.

*

Trạm cuối.

Thị trấn ngoại ô hiện ra xập xệ một cách thảm hại dưới màn mưa trắng xóa. Mấy dãy phố buôn bán tạp hóa và hàng ăn đồng loạt đóng đèn nhưng hoàn toàn ế khách. “Papa” nhặt chiếc túi da màu đen, đeo lên vai, nắm chặt tay con trai rồi mở cửa xe chạy ào vào một con hẻm nhỏ xam xấp nước. Những vị khách còn lại luống cuống khoác áo mưa hoặc chui bừa vào một hiệu ăn nào đó, gọi cốc trà nóng chờ mưa dứt hạt.

Buổi chiều cuối tuần nào cũng vậy, rất đều đặn, tại trạm chờ thứ 3 ở quận trung tâm, “No. 1” và “Papa” cùng nhau đón chuyển xe cuối cùng trong ngày đi về thị trấn ngoại ô. Họ đến thị trấn để làm gì? Thằng hoặc người soát vé với gương mặt “bánh tiêu” có tò mò tự hỏi, nhưng rồi chị ta để mối quan tâm của mình trôi tuột đi như thứ nước bắn cần phải chui tọt vào lỗ cống. Công việc của chị cũng thế, nó trôi đi bận rộn nhưng hết sức nhàm chán. Những chuyến xe chạy đi chạy về, những hành khách bước lên bước xuống, kiểm vé, xé vé, trao đổi vài tờ bạc xanh đỏ, đôi lúc góp chuyện vu vơ với một bà bẻm mép nào đó. Còn lại là im lặng. May có chiếc tivi treo lơ lửng phía trước xe. Có rất nhiều chương trình khiến chị bận tâm. Đôi lúc, chị nghĩ, mình đã lệ thuộc quá nhiều vào những thói quen, nếu một ngày không có tivi, có lẽ chị không thể sống nổi. Cũng như vậy với hiện tượng người đàn ông dუმ đó và câu nhóc, chị để cho những thắc mắc của mình trôi tuột đi, họ làm gì, họ ở đâu, mặc xác họ! Mỗi buổi chiều cuối tuần họ bước lên xe, thấy bạch xuống sàn chiếc túi da nhỏ màu đen rồi lôi ra một vỉ thuốc. Câu nhóc có vàng trán thông minh nhẵn mặt đón lấy và bỏ tọt vào mồm, không phản ứng gì. Tới thị trấn, họ xuống trạm cuối và kéo nhau đi. Tất cả mất hút!

*

Trong mưa, con dốc lằng lẽ nằm thờ dài dưới ánh đèn tẻ nhạt. Hai cha con chạy đến một ngôi nhà nằm khuất sâu trong vườn có nhiều cây cối um tùm, đưa tay bấm chuông. Người giúp việc giương chiếc ô màu đỏ vội vàng chạy ra, chùm chìa khóa khua lên rùng rềng. Trong ánh nhấp nhোang của những vệt đèn hắt ra, màu đỏ của chiếc ô loáng nước bỗng trở nên lung linh rất kỳ quái. Cánh cửa sắt rít lên một tràng dài thê thiết. Ba người chạy ào vào nhà. Tiếng người giúp việc xuýt xoa một câu đồng cảm với hai vị khách: “Chao, mưa đầu mùa to quá nhỉ?”.

Trong phòng khách, vị chủ nhà bình thản ngồi uống trà trên chiếc ghế bành đan bằng mây, có vẻ đang chờ đợi hai cha con “No. 1” từ lâu.

- Chào anh! - “Papa” vừa giữ những hạt nước bám đầy trên áo vừa bắt tay vị chủ nhà.

- Cháu chào bác sĩ! - “No. 1” nhanh nhẩu tiếp lời.

Vị bác sĩ – chủ nhà – gật đầu mỉm cười đáp trả. Ông rót trà vào tách mời “Papa”, đoạn, quay xuống nhà dưới gọi người giúp việc pha một cốc sữa đậu ủ nóng cho người khách trẻ. “No. 1” ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành mây, nhìn ông bác sĩ chưa quá già mà tóc đã bạc đến hơn phân nửa đầu. Hai người lớn trao đổi với nhau một câu chuyện rắc rối và khó hiểu. “No. 1” - như mọi lần - ngo ngoáy trên ghế bành, chỉ mong chờ một điều duy nhất là... cốc sữa đậu ủ nóng!

*

Giọng “Papa” lo lắng:

- Khổ quá, hai vợ chồng chúng tôi chỉ có mỗi mình nó. Nhỡ làm sao, thì...

Vị bác sĩ cất giọng trầm ấm, an ủi:

- Tôi không dám chắc mọi điều, nhưng quả thật, câu chuyện không đến nỗi tồi tệ như chúng ta vẫn tưởng. Anh biết không, cách đây một năm, tôi đã từng chữa trị cho một bé gái. Trông nó còn nặng nề trầm uất hơn thằng bé này. Tội nghiệp, con bé gầy oắt, nhưng rất có tài, nó có thể vẽ hoặc hát rống lên cả ngày mà không biết chán, nhưng không may cho nó... Tình trạng của thằng nhóc này không quá nguy hiểm đâu. Nói chị nhà đừng quá khổ tâm, rồi sinh bệnh, nhé!

“No. 1” đánh rơi lòng kiên nhẫn. Câu chuyện sa vào sự tối tăm đối với nó. Rất may, sữa đậu ủ nóng đã được mang ra, “No. 1” hớn hỏ đón lấy và uống cạn. Miệng “chép” một tiếng khe khẽ như vẫn còn thèm thường. Chắc, đúng là con trai tuổi ăn tuổi lớn. Không biết bao nhiêu là đủ!

Bên ngoài, mưa nhỏ hạt. Tiếng sấm rền lên một tràng nín kéo cuối cùng rồi cơn mưa dứt hẳn. “Papa” đẩy cửa một căn phòng, bảo “No. 1” cố gắng đi ngủ sớm. Trên nhà, tivi ồn lên những đoạn phim quảng cáo tới tấp về các loại dầu gội và dược phẩm chống cảm lạnh. “No. 1” bực tức đá chiếc gối vào thành giường, nghĩ: “Mình bị “Papa” tổng vào căn nhà âm u này để làm gì kia chứ? Mình có bị bệnh hoạn gì đâu mà phải chữa trị? Mình vẫn đi học đều, vẫn đúng thật là “No. 1”, vậy mà... Thật không thể hiểu nổi chuyện gì nữa”.

Thế nhưng, “No. 1” nào hiểu rằng khi nó cố không hiểu mọi chuyện, thì các vị phụ huynh lại càng lên cơn sốt. Làm sao mà không lo lắng cho được, khi đứa con trai độc nhất của họ dạo gần đây có những triệu chứng khá bất thường. Bằng chứng mới nhất là sổ liên lạc nhà trường gửi về cho hay những con điểm của các môn học như Toán - Lý - Hóa bỗng dưng tụt xuống thê thảm, trong khi những môn Văn - Sử - Anh vẫn lại tăng vọt. Điều đó chứng tỏ nó đã chuyển năng khiếu hướng sang các môn khoa học xã hội và ngoại ngữ, điều mà hai vị “phụ huynh” của “No. 1” không trông đợi. Thôi thế cũng tốt, dù sao, có khiếu về ngoại ngữ vẫn là một lợi thế trong bất kỳ thời đại nào. Vì sau này, biết đâu nó có nhiều cơ may trở thành một nhà ngoại giao thượng hạng?

Tuy nhiên, “Mama” vỡ mộng nhanh chóng. Một lá thư riêng của cô chủ nhiệm kèm theo đã làm “Mama” giật thót mình, chỉ vì có những đoạn được gạch dít bằng bút đỏ đầy tính lưu ý: *“Không ngoan như dạo trước. Thái độ đang ngồi học thì hét lên. Nói chuyện rất nhiều trong tiết học nhưng đến giờ ra chơi lại ngồi mụ ra...”*. Cuối thư là một dấu “?” to tướng!

Đọc xong thư, “Mama” thấy lòng rối bời bời, liền bỏ mặc cửa hàng băng đĩa đang bận rộn khách, chạy vội lên phòng con trai để “hỏi cho ra lẽ”. Tuy nhiên, bà chẳng chất vấn được điều gì, vì “No. 1” đang say ngủ.

Rồi “Papa” cũng biết chuyện. Hai vị phụ huynh quỳnh quáng cả lên, như thể cửa hàng băng đĩa bị cháy đến nơi. Từ ngày trở về con đường “làm ăn lương thiện”, thôi cái trò bán buôn mấy cái đĩa bậy bạ để câu khách (tuy phạm pháp, nhưng thời may, ông bà đã biết quay về nẻo thiện kịp thời, nên công an chưa “sờ gáy”), “Papa” đã bớt đi sự day dứt ân hận về chuyện thằng con trai mới lớn nữa. Thái độ hối lỗi của nó khiến ông càng thương con gấp bội, và càng trách mình gấp bội. Tăng cường giáo dục giới tính cho nó một cách tế nhị và khéo léo, ông lại còn rất tâm lý khi không tiết lộ chuyện này với “Mama”. Ông nghĩ, dù sao cũng là “đàn ông” với nhau, sẽ dễ “thông cảm” hơn nhiều! Vậy mà... hôm nay con trai ông lại “diễn” tiếp những trò quái quỷ gì kia chứ? Ôi trời, thật khổ khổ quá, có được nó đã khó, mười mấy năm trời nuôi nó cũng... dễ, sao giờ đây công cuộc “giáo dục” lại gặp nhiều chướng ngại như thế này hả trời?

Chưa biết tính đường nào, lại xảy ra chuyện. Một sáng dắt *Wave* Tàu ra khỏi nhà, “No. 1” đề nghị: “Con muốn được đi Công viên nước. Mùa hè đến rồi”. “Papa” đang chuẩn bị mở cửa hàng, cau nhẹ đôi mày. “Mama” lườm một cái dài ngoằng và sắc lẹm, ngầm bảo: “Chiều nó đi! Nó đang căng thẳng mà lại...”. “Papa” hiểu ý, miễn cưỡng gật đầu. Và “No. 1” hài lòng nhẩn ga, vọt!

Mùa hè, Công viên nước nhưng nhúc người. “No. 1” trèo lên tuột xuống mấy cái ống trượt đến đỏ bầm cả lưng mà cũng không biết chán. Chơi một chốc lại lên bờ ngồi thở, rồi ăn. “Mama” gọi nước liên tục. Chơi rồi ăn, chơi rồi ăn, điệp khúc lặp đi lặp lại mãi miết. Chẳng mấy chốc mà hết ngày.

Trên đường về, “Papa” hỏi: “Con có vui không?”. Thằng con đáp, giọng thỏa mãn: “Tuần sau mình đi nữa, *Papa* há!”. “Mama” giật thột, giấu tiếng thở dài, nghĩ: “Lần sau hai bố con chúng mày cứ đi với nhau. Có mỗi vũng nước nhân tạo bé tẹo, mà người cứ nhung nhúc đến nghệt thở thế kia, ai mà chịu nổi? Lại còn mấy cái ống nhựa xanh lè, trèo lên tuột xuống mãi đến chóng cả mặt. Lần sau ở nhà bán hàng. Cạch! Tôi không đi đâu nhé!”. Ghế bên, thằng con đã ngoẹo đầu ngủ tự bao giờ.

*

Mấy tuần nữa thì thi học kỳ, vậy mà thằng con ngã lăn ra kêu đau đầu. Đau dữ dội. Nửa đêm lại còn mê sảng, hét toáng lên, toàn tiếng Anh (?!). “Mama” chẳng hiểu gì, lại một phen khiếp đảm như ăn phải món xà-lách trộn có con sâu to tướng nằm cuộn tròn trong đó. Lá thư của cô chủ nhiệm hôm kia chợt hiện về chập chới: “*Thỉnh thoảng đang ngồi học thì hét lên*”. Bà xâu chuỗi sự kiện và kết luận: “Triệu chứng...?”.

“Papa” chia sẻ quan điểm này một cách triệt để. Họ bí mật theo dõi, bí mật bàn bạc, và bí mật thống nhất: “Đến ngay bác sĩ X., bạn cùng lớp thời trung học với mình, nhớ không?”. Cuốn danh bạ điện thoại được xới tung đến nhàu cả gáy. “Mama” bấm điện thoại liên tục, nói liên tục, ừ à liên tục và... nuốt nước bọt liên tục. Cúp máy, hai ông bà siết chặt tay nhau, đồng thanh nói: “Cuối tuần đến X!”.

Để rồi những chiều cuối tuần, trên chuyến xe buýt cuối ngày xuôi về thị trấn ngoại ô, “No. 1” yên lặng tựa đầu vào cửa kính, lơ mơ dỗ những giấc ngủ không dài, thảng hoặc phải nhăn mặt nhíu mày nuốt vài viên thuốc để xua đuổi những cơn đau đầu bất chợt.

6. Cuộc gặp bất ngờ bên bờ sông

“No. 1” đã lưu trú ở thị trấn một tuần rồi. Thời gian này là mùa hè, nên “No. 1” không phải đi đi về về như trước nữa mà là ở hẳn. Ngôi nhà của vị “bác sĩ tóc bạc” rộng thênh. Khu vườn nhiều cây cối nhưng vô dụng, vì chúng chẳng ra nổi một quả nào để vật! Những cuộc trò chuyện kéo dài với vị “bác sĩ tóc trắng” có đem lại một chút thư giãn. Ông này có vẻ rảnh về tâm lý bọn “chíp-hôi”. Nhà ông có một cái máy tính được kết nối mạng, ông hào phóng hướng dẫn “No. 1” kỹ càng về cách sử dụng, cách “download” một tập tin hay ca khúc MP3 (trời, điều này làm “No. 1” sướng tê cả rốn. Cả một rừng ca khúc Đông Tây, toàn bài “hit” với “top”, tha hồ mà chọn và nghe, nghe nhiều đến ù đặc cả tai). Lại nữa, “No. 1” còn được học cách “chat” trên mạng, nhưng khoản này bị hạn chế vì theo luận điểm của bác sĩ là: “Thư giãn chút xíu thôi, nếu ghiền là mất thời gian, rất vô bổ!”. Ông hướng “No. 1” đến cách chơi cờ vua (chỉ cờ vua, chứ bèn mắng vào tiết mục “xòe bài” là cấm tiệt), tất nhiên là cũng qua mạng. “No. 1” vô cùng “thần tượng” vị “bác sĩ tóc trắng”. Thế này thì thoải mái thật. Hơn hẳn ở nhà. Trước đây *thế giới nén* ở cửa hàng băng đĩa “tại gia” đã từng khiến “No. 1” sướng ngất, thì nay, “thế giới ảo” cũng khiến “No. 1” mê ly không kém. Đúng là “No. 1” - cái gì cũng nhất!

Cơn đau đầu thỉnh thoảng trở lại, kèm theo những viên thuốc và những cuộc trò chuyện kéo dài với vị “bác sĩ tóc trắng” khiến “No. 1” hơi mệt. Mỗi lần như thế, “No. 1” chợt nghĩ đến “top-girl” - cô gái đỉnh cao. “Top-girl” là một *Nickname* dễ thương của một con nhóc nào đó mà “No. 1” làm quen trong “thế giới ảo”. Qua một vài lần “chat”, “No. 1” kịp nhận ra mình đã “kết” nhỏ bạn này mà không hiểu tại sao. Có lẽ vì hợp “gu” chăng? Trong chuyện này, không nên giải thích cặn kẽ, đừng dùng lý trí mà phán xét... con tim - “No. 1” suy luận như vậy và không thắc mắc gì nữa. Các cuộc “chat” tăng dần mật độ và thời lượng đến nỗi vị “bác sĩ tóc trắng” phải nhắc nhở rằng không nên đẩy mọi chuyện đi quá đà. “No. 1” cut hứng, lộ vẻ hờn dỗi:

Bạn ấy trò chuyện rất... (“No. 1” dừng lại một giây để truy lùng từ ngữ cho thích hợp), ...rất ... cuốn hút ạ!

Được thôi! Nhưng cô nhỏ có “khai báo” là đang ở đâu không? Cháu biết đấy, thế giới ảo là rất menh mang, còn hơn cả Đại Tây Dương nữa đấy. Thế giới đó là nơi người ta xả *stress* và bùng đù. Đối như cuội, cháu không nên tin 100%. Biết đâu, bạn của cháu đang cư ngụ ở một quốc gia xa xôi nào đó chứ không phải ở Việt Nam, đừng nói chỉ tới việc ở cùng một thành phố!

Không! - “No. 1” đính chính - “top-girl” nói với cháu rằng bạn ấy đang ở cùng thị trấn này, nhưng không nói rõ địa chỉ nào. Như thế mới... hấp dẫn và bí mật, đúng không ạ?

Vị “bác sĩ tóc trắng” vỗ vai “No. 1” thân mật:

- Hà hà..., bí mật? Và cháu cần phải khám phá điều đó? “Bật mí” dữ liệu về “top-girl”, đó là việc của cháu. Còn bây giờ, ta có việc phải đi. Nhớ nhé, chỉ được lên mạng 3 tiếng trong một ngày thôi đấy! Người giúp việc của ta sẽ quản lý chặt chẽ vụ này. Cháu không “ma mẫn” được đâu, vì bà ấy rất nguyên tắc. Ta luôn tin tưởng vào bà ấy. Hãy dành thời gian đọc sách và trò chuyện, cháu yêu của ta! - Vị “bác sĩ tóc trắng” nhấn mạnh câu cuối bằng chất giọng trầm nghiêm khắc nhưng ấm áp.

Suốt buổi chiều, “No. 1” sau khi ngốn hết 2 tờ báo tuổi “teen” thì ra ngồi trong khu vườn đầy lá, nghĩ ngợi vẩn vơ. Ngôi nhà buồn hiu, những con đường buồn hiu, cả thị trấn cũng buồn hiu. Nhưng nó đang chứa đựng một điều bí mật. Đó chính là nhân vật “top-girl”.

“Cô ta chắc loanh quanh đâu đó trong thị trấn này. Cô ta không thể nói dối mình” - “No. 1” vừa tự trấn an vừa nghiêng ngó nhìn về phía sau nhà. Một chốc, không thấy bóng dáng người giúp việc lấp ló ở bậc cửa, “No. 1” chớp thời cơ liền nhón nhén mở cổng sắt, cố gắng để nó không rên xiết những tràng dài báo động, rồi lén nhanh ra đường, vụt chạy!

Chạy mãi..., chạy mãi... Những con đường dường như kéo dài mãi ra, đến vô tận. Phút chốc bừng bừng trước mặt một vùng sáng lóa nắng. Một dòng sông!

Sông rộng mênh mang. Những đợt sóng hung bạo tát bôm bốp vào bờ mong đánh vỡ mặt một vài doi đất. Nhưng những cụm dừa nước đã giăng những cánh tay chắc dẻo “đoàn kết lại”, quyết tâm bảo vệ người bạn đất nâu. Cuối cùng sóng đành bất lực, xoay qua chơi trò xô đẩy với đám lục bình. Cũng là một khối “đoàn kết” như lũ dừa nước, nhưng đám này “hèn mọn” hẳn. Bằng chứng là chúng bị chao đảo liên tục. Cứ lên xuống dập dềnh dềnh. Những chùm hoa tím nở trên mặt sông, run lẩy bẩy vì khiếp sợ. Con sóng hung hăng vẫn cậy thế ỷ quyền, cứ dai dẳng tát bôm bốp liên hồi kỳ trận.

“No. 1” đã tiến đến bờ sông. Chợt sững người lại khi phát hiện ra một bóng người nhỏ nhắn. Nó đang bó gối nhìn ra mặt sông, trên tay ve vẩy một tờ giấy và hộp bút màu.

- Chào... *đăng ấy!* - “No. 1” cất lời.

Con bé quay lại, một gương mặt rất “thoát tục” với những đường nét mềm mại và làn da trắng xanh đến nỗi gần như trong veo. Không tỏ ra bối rối, con bé tự nhiên hỏi lại:

- Mới đến à?

“No. 1” chưng hửng, cách diễn đạt trịch thượng đó như thể hai người đã thân quen nhau từ trước, lại hơi mang tính “đàn chị”. Con bé tung tiếp một câu thông minh khiến *đối phương* suýt ngã vật xuống sông vì thán phục:

- Đừng há hốc mồm ngạc nhiên như vậy chứ? Nhìn bộ vó của... *đăng ấy*, (con bé “tái sử dụng” từ ngữ của “No. 1” một cách nhanh chóng và trắng trợn mà không ngượng mồm), *đây* biết tổng là cư dân mới. Người ở thị trấn chả ai thêm ra bờ sông xấu xí này mà ngắm cảnh. Khai thật đi, tên gì? Từ đâu tới?

Con nhỏ đánh một đòn “phủ đầu” khiến “No. 1” bị *knockout*. Nó cố vớt vát bằng giọng nhảm nhăng:

- Tên nào có nghĩa lý gì? Hãy gọi bằng biệt danh! Đây đích thị là “No. 1”. Số 1 đó!

Câu giải thích thừa thãi khiến con nhóc bĩu môi dài thậm thụt. Chợt nó thay đổi sắc mặt. Cái môi bĩu kéo nhằng ra thành một nụ cười:

- Ồi, là... *ông* sao? “No. 1”, *tui* là “top-girl”, cô gái đỉnh cao nè!

Câu trả lời vượt xa nỗi mong đợi. Theo luật “di truyền”, chiếc mũi “No. 1” lại đau lên dữ dội. Sau phút sững sờ, hai đứa chạy a đến và... nhìn vào mắt nhau.

- Láo!

- Thật!

- Láo!

- Thật! Thật! Thật... thật... thật...

Con nhóc hét một tràng lạnh lót với mức độ chói tai thuộc hàng “đỉnh cao”. Mắt nó trợn lên. Thoáng chốc, nét mềm mại “thoát tục” biến mất, nhường chỗ cho sự đánh đá. Và ngay tức

khắc, “No. 1” liên hệ tới những câu chuyện khi họ “chat” với nhau. “Tui thích vẽ! Tui gầy nhom, nhưng tui rất... khỏe mạnh”. “No. 1” nhìn xuống đôi tay con nhóc vùng vẫy tờ giấy bôi kín màu, nhìn dáng vóc và nhìn cái miệng phát ra tràng âm thanh lạnh lốt đó. “No. 1” gật đầu cái rụp. Đúng thật là “cô gái đỉnh cao”!

Hai đứa xoắn lấy nhau. Nói và cười. Cười và nói. Liên tu bất tận. Mặc sóng xô đẩy đám lục bình trôi dạt, mặc gió cuốn bay tờ giấy bôi kín màu, mặc cho mặt trời đã lặn mất tăm xuống cánh đồng bên kia sông.

- Về thôi, trời tối rồi! - “Top-girl” nhắc nhở.

Câu chuyện bị cắt đứt tàn nhẫn. “No. 1” rơi tõm vào cảm giác thèm thuồng như lần uống cốc sữa dâu ủ nóng ở nhà vị “bác sĩ tóc trắng”. Nhưng không thể khác đi được. Trời đã tối, và chúng ta nên về. “No. 1” lẩm nhẩm thế, rồi khẽ khàng nhặt chiếc áo khoác đặt vào tay “top-girl”. “Ừ! Về thôi!”.

Đường về sao cứ dài mãi ra, gần như bất tận. Hai đứa thông thả đi trong chiều chập choạng. Qua hết con dốc đầy đá cục, còn một đoạn nữa là tới trạm xe buýt, bỗng dưng “top-girl” nói: “Chào bạn, tôi đi đây”, rồi lẩn nhanh vào một ngõ nhỏ chen đầy hoa cẩm thạch. Nó lẩn nhanh như một bóng ma tan vào đêm. Mắt “No. 1” gần như mờ hẳn. Có lẽ vì trời tối. Hơi tiếc vì không biết cụ thể nhà “top-girl” ở đâu, nhưng yên tâm là con bé chỉ thuộc về đoạn dốc này, “No. 1” thầm nghĩ, sáng mai mặt trời lên, mình sẽ khám phá “bí mật” này, sẽ dễ như “lên mạng” đấy mà. Tuy biết rằng “top-girl” đã thật sự lẩn đi như bóng ma, nhưng, để chứng tỏ mình là con trai “nhà lành” chứ không phải “nhà rách”, “No. 1” vẫn huýt sáo nói lời tạm biệt: “Bye, good night nhé!”. (Chuyện! Đã bảo “No. 1” bây giờ khai thác được “tiềm năng” về ngoại ngữ và các môn xã hội học mà lại).

7. Một buổi sáng chết tiệt trong hiệu ăn

Trong nhà bếp, người quản gia đang chuẩn bị bữa sáng với món khoai tây chiên giòn. Bà làm khéo đến nỗi những sợi khoai tây xắt lát mảnh dẻ là thể mà không hề gãy vụn bao giờ. Vàng thơm dầu và giòn rụm, nhưng khi ăn, không có cảm giác khô sít trong ruột như khoai tây chế biến sẵn được đóng gói trong những bao bì màu sắc. Đúng là hàng “thủ công” bao giờ cũng đượm mùi “hồn vía” hơn hàng “công nghiệp”. Cẩn phập một cái, khoai tây tan ngọt bùi và béo ngậy trong cổ họng, sau đó thì nhấp một ngụm cà phê! Ngon tuyệt!

Ồi chao, vị “bác sĩ tóc trắng”... hâm mộ nhất món này, và rất... thần tượng tay nghề “tuyệt hảo” của viên quản gia. Dĩ nhiên, bà ấy không chỉ “bí quyết” mỗi món đó, còn nhiều nhiều nữa mà có kể ra cả ngày cũng không hết. Chỉ biết rằng đây là một trong những bữa sáng thường xuyên của ông. Ông thường ngồi trên chiếc ghế bành mây, một tay vịn về râu cầm (khác tóc, râu chưa có triệu chứng “đổi màu”) rồi một tay xuýt xoa nhón lấy những sợi khoai tây mảnh dẻ như thể rằng nó còn đang nóng lắm.

Cách ăn của vị bác sĩ làm “No. 1” rất ngạc nhiên. Không nén nổi tò mò, nó cũng nhón một sợi. Tuy nhiên, thay vì nhấm nháp với cà phê, nó lại ăn kèm với sữa dâu ủ nóng. Sự kết hợp ngẫu hứng này không đem lại kết quả ngon lành như mong muốn.

“No. 1” nhăn mặt:

- Cháu chẳng thích món này. Nó quá đơn điệu và tẻ nhạt!

- Kìa cháu, cháu làm sao ăn như ta được? Vì cháu chưa biết uống cà phê! Hãy xuống dưới bếp, viên quản gia của ta đã dọn sẵn cho cháu một thức ăn khác phù hợp hơn nhiều.

- Lại món trứng ốp-la với bánh mì? - “No. 1” nhắm mắt lại vì ngao ngán - Cháu đã ăn món ấy ba bữa trong một tuần. Và cháu quá sợ... Cháu có thể đi ra phố một chút được không?

Bà quản gia đi lên, vừa kịp nghe, cau nhe đôi mày có ý phật lòng. Bà nghĩ, cái bọn học trò này, thật lắm chuyện. Những thức ăn béo bở và giàu *calori*, chúng nó lại nhần mặt lắc đầu kêu than là ngán ngẫm. Vậy mà tan học ra, tùm năm tùm ba ở các góc phố đôi khi không được vệ sinh cho lắm, rồi háo hức thêm thường ăn lấy ăn để những món như gỏi đu đủ, bò bía, bột chiên... Toàn là “thực vật”! À, lại nhớ cái món bột chiên, thì nó cũng có áo qua một lớp trứng đấy thôi? Vậy mà trứng ốp-la “thuần chủng” lại chê, lại ngán. Ôi trời, ta cũng đã quá mệt vì phải phục vụ và trông coi cái thằng bé dở hơi này rồi.

Bà lau tay vào chiếc tạp dề, định nói một câu gì đó cho vui vẻ trong sớm mai, nhưng rồi bà chột im lặng do thiếu cơ hội. Bởi vì thằng nhóc đã tót ra ngoài sau cái gập đầu đồng ý của vị bác sĩ. Tay nó ngo ngoe vài tờ bạc xanh đỏ. Nó đang đi dần ra cổng, nên bà phải đi theo mở cổng cho nó. Bà cho rằng trong trường hợp này, vị bác sĩ đã quá dễ dãi.

“No. 1” ra khỏi cửa như con chim sổ lồng. Chân đánh vào nhau suýt té. Khởi nói là nó đang nghĩ tới điều gì. Còn ai nữa ngoài con bạn gái của nó?

Đi hết con phố nhỏ, nó dừng lại thở. Bên kia đường có một dịch vụ điện thoại công cộng. Kế bên là một hiệu ăn trưng ra chiếc bảng hiệu bé tẹo nhưng được viết chi chít đủ thứ các món bún - mì các loại. Thực khách ra vào ồn ào, mặt ai nấy căng lên một vẻ no nê phê phỡn. Tự dưng “No. 1” thấy ngán ngẫm. Dù bụng đang sôi réo nhưng nó lưỡng lự. “No. 1” sợ cảm giác phải ngồi ăn một mình. Ít khi nào “No. 1” phải ăn một mình. Hồi còn ở nhà, những bữa ăn luôn có mặt đầy đủ “Mama” lẫn “Papa” quanh chiếc bàn gỗ nhỏ quen thuộc, phía trên nhà dòng xuống một chao đèn tỏa ánh sáng vàng ấm áp dễ chịu. Rồi những buổi chiều tan học về đàn đúm cùng chúng bạn nơi một phố chè nào đó. Các món ăn học trò ít tiền nhưng ngon tuyệt... Tất cả các bữa ăn chính lẫn phụ, “No. 1” luôn không phải ăn một mình.

Thế mà hôm nay..., nơi thị trấn xa lạ và buồn tẻ này, “No. 1” phải lang thang ra ngoài một mình tìm chút gì “cải thiện” để không phải đối diện với bữa sáng trứng ốp-la của người quản gia khó tính. Lại còn phải năn nỉ vị “bác sĩ tóc trắng” đến quán cà phê nữa chứ. Phải một lúc lâu mới thuyết phục được ông ấy. Sao mà tủi thân làm vậy?

“No. 1” đứng tần ngần trước hiệu ăn. Mùi thơm tỏa ra nồng nàn quyến rũ từ nồi nước lèo bốc khói. Những đĩa rau xanh được bày biện mơn mớn trên các dãy bàn sạch sẽ. Tất cả đem lại một cảm giác thèm ăn không cưỡng lại được.

Tuy nhiên, “No. 1” đã không vào. Mục đích đã bị chệch hướng. Nó đẩy cửa trạm điện thoại. Nổi nhớ nhà không dung bocc lên đỉnh đầu, lẫn át cảm giác thèm ăn, làm “No. 1” thấy rằng rất nên gọi cho “Mama” một cuộc.

Bên kia đầu dây, giọng “Mama” hãy còn ngái ngủ:

- Ai đấy?

- Mẹ có ổn không? - “No. 1” lộ nét buồn rầu.

“Mama” vùng dậy thảng thốt:

- Trời ạ, con trai của mẹ! Con có làm sao không? Con có khỏe không? Con đã ăn sáng chưa? Con đang làm gì thế? Con...

“Mama” tuân hồi hả một thôi dài, làm “No. 1” càng tủi thân, giọng nghẹn cứng:

- Kia mẹ, con có làm sao đâu... Con...

Thấp thoáng trong ống nghe đã có mùi “ấm ướt” của nước mắt, “No. 1” đưa tay ghì chặt cổ áo, nghĩ rằng mình đã lớn, thật không nên. Và lại, có một vài người đang lảng vảng xung quanh. Quả thật không nên tí nào.

Điện thoại đã chuyển sang “Papa”. Bình tĩnh một cách đáng chán, “Papa” dặn dò thêm:

- Dạo này trời lạnh. Con nhớ mặc thêm áo vào buổi tối khi đi ngủ nhé. Cuối tuần “Papa” sẽ xuống thăm. Con chắc với bố là vẫn ổn chứ?

“Mama” nói với vào ống nghe:

- Bố mẹ rất nhớ con, con trai!

Cúp máy, sau khi cố gắng khẳng định: “Con tự lo được mà, không sao đâu!”, “No. 1” thấy bồn thần trong người. Nó quyết định quay tiếp số nhà của “top-girl”. Giọng nhào nhoét của một đứa con nít nào đó vang lên: “Chị Hai không có nhà. Chị Hai ra chợ rồi”, và cúp máy. Cái cúp máy khô khốc vội vàng đến mất lịch sự. “No. 1” bực dọc rửa thầm, nó đoán là giọng của con em “top-girl”. Thật chán, trong khi con chị đánh đá bao nhiêu thì con em “chảy nước” bấy nhiêu. Sao trong một nhà mà mâu thuẫn thế nhỉ. Hết như “Papa” và “Mama”, lúc nào cũng đối lập.

“No. 1” bước chân xuống đường, sự hụt hẫng vẫn còn đeo bám nó hết như cảm giác bồng bênh khi vừa xuống chuyến tàu hỏa dài ngày. Ngoài phố, chòm cây sao đầu rục lên một màu óng ả bất thường. Một chiếc xe ba gác chạy qua, chở đầy những thanh sắt dài ngoằn đen trũi, động cơ gầm lên rầm rĩ làm những bà xách giỏ đi chợ tránh dạt qua hai bên, mặt nhăn như ngủ phải mùi mắm thối.

Quá đổi ngao ngán, “No. 1” dừng lại. Thấy người mệt hẳn. Thế là hỏng một buổi sáng thật rồi!

- Cậu em đẹp trai, vào ăn phở đi nào! *Tái – nạm – gầu nhìn đâu cũng tuyệt!*

Từ trong hiệu ăn, một giọng đơn đả vang lên tiếp thị. “No. 1” bị ấn tượng ngay. Không phải vì vẻ sau mà chỉ vì mấy chữ đầu - “Cậu em đẹp trai”.

Lâu lắm mới nghe một lời khen xác đáng, “No. 1” lấy lại hưng phấn, lò dò bước vào.

Hiệu ăn lố nhố người. Nơi cuối phòng, góc trái, có bốn năm đứa trẻ tuổi “No. 1” đang tranh nhau một cái nem, đứa con gái cười ré lên như phải bỏng. Chắc cái nem là vật sở hữu của nó nhưng vừa bị mấy đứa kia cướp đoạt. Người bán làm luôn tay, trông cứ như múa. Phục vụ thoăn thoắt bưng bê, tóc mai bết bát mồ hôi nhưng miệng lại toét cười tưởng như bị rách mép bẩm sinh. Bận rộn mà sinh ra tiền thì cũng sướng! Ai lại không cười?

“No. 1” không gọi phở. Nó vốn chẳng ưa mấy những món ăn trong chảo ít màu mè. Nó chọn món bún bò vì cái màu nước lèo vàng ươm hấp dẫn. Người phục vụ nhũn nhặn giải thích:

- Cậu em đổi giúp món khác được không? Hiệu ăn chúng tôi hôm nay không làm món ấy. Đây là thực đơn cho ngày mai. Ngày mai cậu em có thể quay lại... ăn tiếp. Cậu có thể dùng những món như...

Chị ta giới thiệu một tràng dài, nghe lòng bùng cả mớ tên. À thì ra không có bún bò. Cái mình thích thì họ không có. Lại còn hẹn mai. Mai? Biết có còn cơ hội *sống* ra như hôm nay mà tới?

“No. 1” nổi cáu. Như mọi lần, nó hét lên:

- Cái gì cũng không có. Vậy chị trưng ra cái bảng hiệu đầy đủ để làm gì?

- Để câu khách chứ để làm gì? Nhất là những con “nghe ọ” vừa rời vú mẹ!

“No. 1” quắc mắt nhìn lên. Đấy không phải là giọng của người phục vụ. Người phục vụ đang đứng đối diện, môi mím chặt đầy vẻ chịu đựng. Câu nói vang lên từ phía sau lưng, góc trái căn phòng. Một đứa nào đó trong cái nhóm chết tiệt ban nãy đã châm chọc “No. 1”?

Thấy “No. 1” ngơ ngác nhìn, những đứa kia cầm cúi ăn. Vừa húp xì xụp vừa nén tiếng cười rình rích. Những đôi vai rung lên bần bật như bị động kinh. “No. 1” vừa tức vừa ngượng, toan đứng lên rời khỏi quán.

Người phục vụ ngăn lại. Đôi môi mím chặt đã giãn ra thành nụ cười cầu tài. Chị ta tiếp thị tiếp một món khác. Góc bàn lại cười ré lên. Thằng “vịt đực” nào đó giả giọng eo éo như con gái: “Ừ... ừ... Món khác cơ - món khác cơ! Hồng chịu đâu - hồng chịu đâu!”. Tim “No. 1” đau thắt lại sau mỗi tràng cười rình rích từ phía cuối phòng. Đầu nó bốc lên từng đống lửa. Sau ít giây chịu đựng không nổi, “No. 1” đành xô ghế đứng dậy. Nó muốn hất bát phở ăn thừa của vị khách bàn bên vào bộ mặt của cả “lũ mất dạy” kia, để chúng chừa cái thói xúc phạm người khác.

Nhưng “lũ mất dạy” đã ra tay trước. Cũng cái thằng “vịt đực” giả giọng eo éo, lại còn kéo dài giọng:

- Thấy ghét quá hà... Hồng có bún bò, hồng chịu đâu!

Mấy đứa kia không nhin được cười, đành ré lên thành tiếng lộ liễu. Một đứa bị sặc ớt, chuyển tiếng cười thành tiếng ho khùng khục, mặt mày đỏ tía như say rượu.

Nắm đấm đã sẵn sàng trên hai tay ghì chặt, quai hàm bạnh ra ê ẩm, “No. 1” lừ đừ tiến tới cuối phòng... Chị phục vụ đứng nhìn theo hoảng hốt, đĩa rau xanh mơn mơn cầm trên tay run lên lật bật, khoe môi đang vẽn ra hình dấu á (“ă”) nhanh chóng sụp xuống thành dấu ớ (“â”). Thực khách xung quanh sững người chờ đợi...

Tuy nhiên, sau vài bước hậm hực, “No. 1” kịp dừng lại. Cuốn phim tư liệu tồi được chiếu lại nhanh chóng trong đầu với cảnh cao trào là hai thằng nhóc nện nhau trong *toilet*. Một đứa ngã vật ra bất tỉnh, máu me chảy ròng trên đầu. Sau đó là nằm viện, là mê man... Là học bài đến hệt hơi để đuổi kịp chúng bạn, thế mới hy vọng vượt qua kỳ thi học kỳ. Rồi cố gắng lắm mới trụ lại hạng “khá” thay vì hạng “giỏi” như mọi năm. Rồi chứng đau đầu xuất hiện. Và nhất là, sau sự kiện đó, giờ đây “nhân vật chính” phải chịu cảnh xa lìa “tổ ấm”, chịu cảnh “tù đày” trong ngôi nhà ẩm đạm của vị “bác sĩ tóc trắng” cùng bà quản gia tận tụy nhưng nghiêm khắc. Rồi đói bụng, rồi ra phở, và rồi gặp cái lũ chết bầm này đây...

Bây giờ mà đánh nhau, liệu “cuốn phim” gì nữa sẽ xảy ra? Mà chắc gì địch lại cả một thể lực hùng mạnh những bốn năm đứa đó? Mà “đất” này là “đất” của tụi nó, chạm vào, chúng nó lại để cho yên thân được à? Vả lại, nó chẳng trêu chọc đích danh mình, chỉ là vu vơ thôi. Vu vơ nhưng mà biết tổng là mình. Thế mới tức vỡ bụng ấy chứ!

Nhưng thôi, ghìm xuống đi nào, ghìm xuống! Đúng “liệu pháp A.Q.”, “No. 1” từ từ... xoay gót giày quay ra hướng cửa. Tràng thở phào đuổi tới tấp sau lưng, nghe tàn nhẫn như tiếng gió

rừng thối qua động đá. Bà bán hàng dừng tay xới bánh phở, lắc đầu thất vọng vì để *lọt lưới* một khách hàng. Nhưng người phục vụ lại bĩu môi, rửa: “Đồ dở hơi! Mới sáng ra đã *ám!*”.

Đi như chạy khỏi hiệu ăn. Chân tê điếng. Vừa đến góc đường, tiếng ai đó lạnh lót:

- *Ơi ông bạn!* Bị người vũ trụ rượt bắt hay sao mà chạy khiếp thế?

“No. 1” quay lại, nhận ra “top-girl”. Nó đang xách một cái giỏ khá nặng đựng đầy rau củ. Con nhóc thở hào hển, không giấu nổi ngạc nhiên:

- Trông bộ dạng *ông bạn* kìa. Mặt đỏ gay. Xảy ra chuyện gì phải không? Nói *đây* nghe xem nào!

- Ờ..., ờ thì...

8. Bọn cướp cạn ranh ma

- *Ông bạn* để ý làm gì cho nhọc xác. Tụi nó “trùm” khu này đấy, kéo bè kéo lũ gây sự hết người này đến người khác. Biệt danh là “ngũ xà”, nghe có gớm không?

- “Ngũ xà”?

- Ừ. Biệt danh tự phong. Chúng nó học tẹt như lợn rừng. Lại suốt ngày tụ tập đi trượt pa-tin, ngồi cà phê. Một thằng lại còn tập tành hút thuốc như du đảng. À, mà nó luyện tập thế nào lại hút “nghe” lăm nhé, có lần tôi thấy nó thở khói ra hình “còng số 8” nữa đó. Trông phát khiếp, nhỉ? Có một đứa con gái trong nhóm “ngũ xà” hồi xưa từng học cùng lớp với tôi. Tôi thậm ghét con nhỏ đó. Nó ác kinh khủng.

- Nó làm gì *đảng* ấy? - “No. 1” tò mò liền xen ngang.

“Top-girl” thở phụt ra đằng miệng:

- Thôi, *ông bạn* chẳng nên biết. Chuyện của tôi, toàn buồn với bã. Nghe rồi óc lăm. Việc sáng nay, vớt xuống sông đi. Xem như *tránh voi chẳng xấu mặt nào*. *Ông bạn* lưu trú ở thị trấn này có phải cả đời đâu mà lo. Rồi cũng quên được hết.

- *Đảng* ấy triết lý cứ như... người lớn ấy nhỉ! - thời may, “No. 1” tránh được việc dùng từ “như... bà già”. Không thì biết đâu lại chẳng yên thân!

- Chứ tôi không là người lớn, chẳng lẽ còn trẻ con à?

- “Chứ còn gì nữa” - “No. 1” bùm miệng cho lời nói không thoát ra thành lời, nhìn con bạn nhỏ thó mà thấy buồn cười. Mặt nó nhơn nhơn như đang đắc thắng. Rõ thật là...

- ...

- Trưa rồi. *Đảng* ấy không về à?

- Tôi sợ phải về nhà!

Lần đầu tiên tôi nghe một người nói sợ về nhà. Tôi thì ngược lại.

- Vì *ông bạn* là “No. 1” ở nhà. *Ông* thật là sung sướng. Còn tôi, bị “giữ chức” chị Hai nên phải làm lụng đủ thứ. Tôi phải giặt giũ nè, đi chợ nè, nấu ăn nè. Trời ạ, tôi ớn tới cổ vì phải lặp lại cảnh nấu ăn cách rách hàng ngày lắm rồi.

- Lại ngạc nhiên nữa - “No. 1” nhún vai - Con gái thì phải biết và thích nấu ăn chứ?

“Top-girl” trề môi:

- Tôi nghĩ *ông* là người hiểu biết, hóa ra cũng “phong kiến” nốt. Chứ tôi hỏi ông, nếu phải sống một mình, liệu ông có phải nấu ăn hay không? Lúc đó thì có phân biệt là con trai - con gái hay không? Và ông có đặt ra vấn đề thích - không thích hay không?

Sau ba cái “không” chất vấn, “top-girl” làm “No. 1” dờ lờ. Quả thật chẳng thú vị gì cái việc phải tranh cãi với con nhỏ đánh đá chua ngoa này (có lẽ bữa ăn hàng ngày của nó chỉ toàn *cải* và *cải*), chỉ với mỗi một đề tài đáng chán là chuyện ăn uống. Bao nhiêu điều bức mình cũng đã xảy ra sáng nay chính là vì cái chuyện ăn uống! Mà “No. 1” vốn ít khi lo nghĩ đến điều này. Hồi ở nhà - lại ở nhà - mọi việc bếp núc một tay “Mama” lo liệu chu toàn. “No. 1” chỉ mỗi việc bỏ tọt vào mồm. Khi đi học, nếu cần tiền tiêu thì ngửa tay xin. “Phụ huynh” chiều tất! Bây giờ, ngay cả tiền tiêu vặt “Papa” cũng chi theo kiểu “nhỏ giọt”. Như một sự trừng phạt! Lần xuống thăm gần nhất, ông lập luận rằng: “Con đến ở nhà người lạ, mục đích tịnh dưỡng, nghỉ ngơi thư giãn là chính. Bố mẹ không tiếc tiền cho con đâu. Nhưng cái gì cũng phải có giới hạn của nó. Vả lại, ở thị trấn nhu cầu giải trí không nhiều, con cũng nên biết nghĩ cho bố mẹ một chút”. Rồi “Papa” trao tiền tận tay cho vì “bác sĩ tóc trắng”, cẩn thận nói thêm: “Anh hạn chế giúp cháu! Thương yêu nhiều rồi hóa ra hại nó, tội nghiệp! Hãy đáp ứng khi nào nó thật sự cần”. Rất may, “Mama” đã kịp giúi vào tay con trai yêu một dùm tiền còm. Bà đơn giản nghĩ: “*Siết* nó chặt quá, nó tủi thân”, mà quên mất rằng, chẳng mấy khi “No. 1” được dịp ra đường, cơ hội đâu mà tiêu vặt?

Thấy thằng bạn đứng bí rì, lộ nét buồn trên đôi môi chầy xệ xuống như bị bơm *silicon* quá liều, “top-girl” cụt hứng. Nó nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, nghĩ rằng quỹ thời gian “đi chợ” đã bị chia sớt cho việc la cà ở bờ sông thế này là đủ rồi. Rốt cuộc cũng phải về nhà thôi. Về mà làm nốt “bốn phần” của một chị Hai. Trước khi ra về, “top-girl” để lại một lời hứa vu vơ: “Nếu được, chiều chúng ta sẽ đi chơi tiếp”.

Một mình, “No. 1” đành thơ thần lê gót về nhà. Để tránh đi ngang cái hiệu ăn chết tiệt ban sáng, “No. 1” chọn lối đi vòng qua một con phố khác. Con phố này nhỏ hẹp hơn, nhà cửa thưa hơn, vì là khu dân cư mới xây dựng nên gạch đá còn bộn bề. Chốc chốc, nó quay đầu lại như để cảnh giác điều gì. Tự dưng nó thấy cần phải cảnh giác...

Lúc này “No. 1” đang đi ngang qua bãi đất trống, nơi có lẽ đã được quy hoạch chờ tạo lập trạm xăng hay xây cất gì đó, nhưng do bỏ hoang lâu ngày, những người vô ý thức đã biến nó thành một bãi rác mini dơ bẩn, với những túm ni-lông vật vờ, hôi thối. Bỗng nó nghe tiếng ai đó gọi giắt giọng:

- Ê, thằng ngố! Đi đâu lủi thủi một mình vậy hả?

“No. 1” quay lại, thót tim khi thấy ba trong số năm đứa trong nhóm “ngũ xà” từng hiện diện trong hiệu ăn. Đứa con gái tiến lại gần, nó mặc một chiếc áo đồ rực rỡ trông thật hiểu chiến, mái tóc được tết thành nhiều bím nhỏ theo một cửa máy tay cầu thủ da đen. Rất tự tin, nó đứng chặn trước mặt “No. 1” kèm cú hất hàm tưởng vẹo cả cổ:

- Tôi dám chắc cậu không phải người vùng này. Dân ở đây không ai trang bị đôi giày quái gở

như cậu!

“No. 1” mất bình tĩnh, theo quán tính nó lia mắt nhanh xuống đôi chân. Tuy nhiên, nó đã lầm. Đây chỉ là “động tác giả” để đánh lừa sự chú ý. Bởi vì con “xà nữ” chớp ngay thời cơ vừa bật ra một tràng cười ha hả vừa giật lấy sợi dây đeo cổ có mặt bạc chạm trổ hình con bọ cạp. “No. 1” tái mặt. Đó là kỷ vật quý giá nhất mà vào thời điểm “sốt” nhất của phim *Xác ướp Ai Cập*, bố của thằng “bạn vườn” – vốn là một thợ bạc – đã chế tác ra hai chiếc duy nhất, một cho con trai, một cho “No. 1”, vì biết cả hai đứa đều mê muội phim này. Tuy nhiên, sau đó, thằng “bạn vườn” trong một lần diễn đoảng thế nào đã để “con bọ cạp” tuột mất khi mãi mê lặn ngụp trong hồ bơi. Nên “con bọ cạp” của “No. 1” trở thành của độc. Một của độc đắt giá, là niềm hạnh diện của “No. 1” đồng thời là nỗi... ghen tức của thằng “bạn vườn”. (Không hiểu sao, bố của thằng “bạn vườn” lại từ chối lời đề nghị tạo ra một “con bọ cạp” thứ ba, có lẽ ông đã quá ngán ngẫm cái sự chạy đua theo những đam mê phù phiếm nhất thời của lũ nhóc, mà bản tính chúng nó lại cứ thay đổi xoành xoạch). “No. 1” nhớ, rất nhiều lần thằng “bạn vườn” đã “tư vấn” nó rằng hãy luôn giữ gìn cẩn thận, thỉnh thoảng nên dùng kem đánh răng chải nhẹ cho nó luôn giữ độ sáng bóng. Nhưng giờ đây, nguy hiểm đang rình rập sợi dây chuyền mặt bạc, “con bọ cạp” có nguy cơ bị chiếm đoạt bởi con “xà nữ” áo đỏ tóc bím loe toe một cách “mọi rợ” kia.

Lòng đầy căm phẫn vì tiếc của, “No. 1” vùng mạnh tay khiến “xà nữ” bị mất đà, loạng choạng ưỡn người ra phía sau phối hợp giữ thế thăng bằng trên một chân. Con nhỏ hậm hực gằn giọng:

- A, thằng này dám hỗn! Các huynh đệ!

Sau câu mệnh lệnh đằng đẵng sát khí, hai thằng nhóc với gương mặt non nớt xem chừng nhỏ hơn “No. 1” một bậc, nhảy bổ vào và... nhìn chăm chăm vào “No. 1”, như thể tính toán và tìm kiếm những sơ hở ngu ngốc để quật ngã “đối phương” cho chóng vánh.

“No. 1” lùi lại hai bước, mắt quắc lên:

- Các cậu định gây sự với tôi chắc?

- Không phải *định*, mà là *muốn*! - Một trong hai “xà nam” khẳng định lại, bằng chất giọng nửa ồm nửa éo của đứa con trai còn bơi bập bồm trong độ tuổi dậy thì muộn. “Xà nữ” kẻ bên vượt lại nếp áo đỏ, nhìn “No. 1” bằng nửa con mắt với gương mặt nghiêng một góc hai phần ba. Hai “xà nam” cạnh bên xốc lại cổ áo, ngậm chặt môi như mấy tay xã hội đen thứ thiệt.

- Huynh đệ chúng tôi chỉ muốn đùa một chút! Không cần thiết phải nhặng xị lên như thế đâu, *ông bạn ngố* thân mến ạ! - Cũng tiếng “xà nữ” - có lẽ nó là “trùm” của nhóm mất dạy này - phá vỡ không khí căng thẳng tột đỉnh.

“No. 1” chẳng tin tưởng mấy vào lời phân bua, nó giữ nguyên thế cảnh vệ với ánh mắt gườm gườm đỏ và hay tay thủ hai nắm đấm nổi gân xanh lè. (Cũng tại một phần do nó trắng trẻo quá, thể nên những khi gồng tay, gân lại “hiện nguyên hình” xanh lè. Và điều này càng kích động thêm sự tức tối trong nó).

Trái với “No. 1”, mấy “kẻ địch” nhếch miệng ra cười, đôi tay xuôi lơ để chứng tỏ mình có thiện chí. Một chốc sau đã làm “No. 1” yên tâm. Tuy thế, nó vẫn không thích dây dưa với lũ này, đành lách người đi thẳng. Bụng nghĩ: “Sao chúng nó cứ bám lảng nhằng theo mình vậy nhỉ?”.

Nhưng vừa đi được vài bước, “No. 1” đã té lăn quay ra đất. Phụt! Sợi dây chuyền nằm gọn trong tay “xà nữ”. Con nhỏ đắc thắng cười rú lên, hô “biến!”. Hai “xà nam” chạy huỳnh huých trên đường, không quên thả ra một nắm câu chế nhạo: “Đúng là thằng ngố”.

“Thằng ngố” bật dậy như lò xo. Nó co giò chạy theo. Cuộc rượt đuổi gay cấn diễn ra lòng

vòng quanh bãi rác mini như đèn cù. Đứa nào cũng hét toáng lên, thở hồng hộc. Người ngoài nếu có nhìn cảnh tượng ấy, cũng chẳng đoán được ai rượt ai. “Xà nữ” xem chừng thấm mệt. Nó mở đường máu băng qua bãi rác, chạy tắt vào một con đường nhỏ hơn, con đường này dẫn vòng qua khu vườn rộng của một ngôi biệt thự. Hai thằng còn lại nhanh chóng tản ra hai nẻo khác.

Phút chốc cả lũ mất hút. Hệt như phim thần thoại. “No. 1” đau khổ chống tay vào cột điện, nghe tiếng chó sủa dồn dập vọng ra từ ngôi biệt thự. Vài cái bóng lấp ló bên bờ rào, gương mặt dò xét.

“No. 1” đưa tay mân mê chiếc cổ trống trải. Vậy là thêm một “con bọ cạp” nữa thí cô hồn. Hệt như câu chuyện trong phim *Xác ướp Ai Cập*, mọi “vật thiêng” trên đời này đều chứa đựng những lời nguyền bí ẩn kèm theo hiểm nguy rình rập với ai sở hữu nó, nó luôn là nỗi thèm muốn cho các thế lực xấu xa. Không biết phải làm sao, “No. 1” đành bất lực dấm tay thành thích vào cây cột điện, rồi thất thểu quay về. Giờ đây, nó mới thấm thía sự ngăn cấm của vị “bác sĩ tóc trắng” và bà quản gia. Họ đã có lý. Người lớn luôn luôn có lý. “No. 1” cũng hiểu rõ hơn sự yên ả và an toàn khi con người ta được ở trong nhà. Càng hiểu rõ những nhược điểm mà một đứa trẻ *con cầu con khẩn* như nó vấp phải. Đó là sự yếu đuối và khả năng tự vệ kém. Mà sự yếu đuối và khả năng tự vệ kém được sinh ra từ sự cưng chiều, sự bảo bọc thái quá của gia đình. Bất cứ một đứa trẻ nào đã quen với sự “ăn sẵn”, nó sẽ cảm thấy rất chật vật khi phải tự lo liệu một mình.

*

Thấy “No. 1” xuất hiện ở cổng, bà quản gia mừng húm vì trút được gánh nặng tâm lý. Chẳng thấy dấu hiệu “sút mẻ” gì nơi thẳng nhóc tội nghiệp, bà yên tâm trở vào bếp làm nốt bữa cơm trưa cho đúng giờ. “No. 1” lăm lét đi qua phòng khách, cố tránh ánh nhìn của vị bác sĩ, bụng lo ngay ngáy sợ ông ấy gọi lại chuyện trò thì lộ tẩy. Nó lỉnh ngay vào phòng ngủ, ngã vật ra, nước mắt chảy dài vì tủi nhục.

Suốt buổi trưa, “No. 1” không sao ngủ được, mắt buồn rười rượi, tâm trí rối bời. Nó nằm úp mặt vào gối, suy nghĩ miên man về câu chuyện sáng nay. Nó nguyên rửa đám “cướp cạm” bằng tất cả những từ ngữ độc địa nhất mà bộ não truy cập được. Rồi bằng một nỗ lực phi thường để xua đi sự hèn nhát, nó nghĩ phải tiết lộ câu chuyện này với “top-girl”. Con nhỏ sẽ chia sẻ và may ra, cung cấp cho nó một phương án khả thi nào đó để đoạt lại sợi dây chuyền đã mất.

Buổi chiều, biết chắc vị “bác sĩ tóc trắng” không cho nó ra ngoài, (vì trong một ngày, làm gì có đến hai “suất” ra ngoài một cách dễ dãi thế?), “No. 1” lừa dịp vị bác sĩ đi... *toilet*, thế là “No. 1” trèo cổng chạy bừa ra phố.

Thật không may, vì “top-girl” đã không ra điểm hẹn. Loanh quanh mãi ở con dốc chập chùng hoa cẩm thạch đến mỏi nhừ cả chân mà “top-girl” vẫn bật tằm. Đi tìm nhà ư? Có mà điên! Vì cả con phố dài hun hút thế kia, cơ man nào là nhà, ai biết “top-girl” ở đâu mà tìm?

9. Những chiều xanh xao...

Sáng mai thức giấc, “No. 1” bỗng thấy người đau ê ẩm. Như thể một tiết học thể dục với những cú chạy vượt rào quá sức. Lại mệnh mang một cảm giác nôn nao buồn phiền như lần tỉnh giấc trong bệnh viện, sau cú va đập trong *toilet* dẫn đến tình trạng hôn mê.

Ngoài con đường nhỏ dẫn ngang qua ngôi nhà, tiếng xe cộ ồn lên rõ dần. Lẫn trong tiếng mưa rơi đều đặn trên mái ngói, nghe âm âm một khúc nhạc buồn vắng ra từ phòng riêng của vị “bác sĩ tóc trắng”. Sao những người lớn lại thích nghe nhạc buồn thế nhỉ? Sao không là hip-hop, pop-rock như lũ trẻ? “Papa” và “Mama” ở nhà cũng vậy. Buôn bán bao nhiêu là CD, vậy mà khi nghe nhạc, rốt cuộc lại chọn những đĩa nhạc buồn, hoặc có giai điệu êm ái. “Bố mẹ lớn rồi, không thể *múa máy quay cuồng* như tui con được. Khi nào con lớn, con già đi, trải qua những thăng trầm sóng gió ở đời, rồi con sẽ hiểu. Âm nhạc không những có chức năng giải trí hay kích động, mà còn là người bạn tâm tình, an ủi”. Nói đoạn, “Papa” bỏ đĩa vào đầu đọc, một giọng ca nữ quyền quyền như nín kéo con người trở về quá khứ. “No. 1” lơ đãng nghe, lơ mờ chia sẻ với “Papa” những gì thuộc về “thế giới người lớn”.

Giờ đây, trong một sáng mưa dầm, nằm ê ẩm trong chăn ấm, “No. 1” sực nhớ đến “top-girl”. Và chợt vùng dậy. Rồi lại ngã xuống giường. Thật ngu ngốc khi đi ra “điểm hẹn” trong lúc này. Mình là con trai mà còn lười biếng, hưởng gì “top-girl” là con gái. Nó chả đại gì mà đi dạo trong một sáng mưa để rồi cảm lạnh, mà nếu muốn, chắc gì các bậc “phụ huynh” lại để cho con gái mình hành động dai dột như thế? Mà xét cho cùng, đã “hẹn hò” gì nhau đâu? Chẳng qua “No. 1” nóng lòng muốn khám phá bí mật, chứ thật ra trưa hôm qua, “top-girl” trước khi tan vào con ngõ chật chùng hoa cẩm thạch, câu “hứa hẹn” rủ nó đi dạo buổi chiều chỉ là một lời hứa vu vơ. Mà bọn con gái là chúa đưa ra những lời hứa “vu vơ” để rồi cho tui con trai ngổ như “No. 1” *leo cây* dài dài. Nếu có bị bắt bẻ trách móc thì chúng sẽ bịa nhanh ra những lý do luôn bắt đầu bằng những chữ *tại, bởi, do, vì...*

Lại thêm cái chuyện sợi dây chuyền mặt “con bọ cạp” bị cướp. Điều đó càng thôi thúc “No. 1” muốn đi tìm “top-girl” cho bằng được. Bởi “No. 1” nghĩ, dù sao mình cũng là con trai, mà con trai thì phải nên chủ động trong mọi chuyện, ví dụ như cố gắng tìm ra nhà của “top-girl” rồi rủ rê nó đi chơi chẳng hạn, sau đó là “trút bầu tâm sự”.

Không may, trời cứ mưa mãi. Tưởng như đập nước trên trời bị vỡ không hàn lại được. “No. 1” quanh quẩn trong nhà chán, sau đó mon men qua phòng vị “bác sĩ tóc trắng”, cố cất giọng dễ thương “mè nheo” để được “lên mạng”. Vị bác sĩ tỏ ra dễ dãi:

- Ăn sáng chưa? Rồi à, đừng có ăn qua loa đấy nhé! Nào, bây giờ hãy uống hết chỗ thuốc kia đi rồi sẽ được toại nguyện.

Thế là “No. 1” chạy ào đến bật công tắc máy tính, xong, háo hức ngồi chờ máy kết nối mạng. “Giao thông” bị nghẽn ít phút rồi... tắc hẳn. “No. 1” điên tiết khởi động lại, lăm bằm nguyên rửa chiếc... máy tính vô tội. Mọi chuyện sau đó cũng ổn. *Click* chuột! “Top-girl” hiện ra, giọng “đàn chị” đặc trưng: “Sao? Ngủ ngon chứ *ông bạn?*”. “No. 1” thấy rộn rã trong lòng, lướt tay thoăn thoắt trên bàn phím: “Tôi..., tôi rất nhớ bạn...”.

*

Trong nhà bếp, có tiếng thềm thì của người quản gia:

- Tôi không thể. Nó lên đi nhanh quá. Nhưng tôi có theo dõi...

- Bà nên quản lý chặt hơn nữa được không? Sao? Đã khóa cổng rồi mà vẫn leo qua? Không nên để nó lặp lại sai lầm này. Bà biết đấy, ngoài đường đầy ứ xe cộ. Giao thông bây giờ rối loạn lắm. Nhớ ra chuyện gì... Bố mẹ nó là bạn thân hồi trung học của tôi. Mỗi mình nó là con độc nhất đấy. Liệu chừng!

- Vâng, tôi hiểu!

Bà giúp việc chu đáo mang đến cho “No. 1” cốc sữa đậu ủ nóng như mọi khi. Bà len lén nhìn vào tấm lưng của thằng bé. Qua làn áo thun mỏng mảnh, bà thấy rõ những vết bầm thâm tím lan rộng trên bả vai... Thằng bé vẫn chẳng hay biết gì. Nó mải mê ngồi gõ gõ, miệng mỉm cười rất ngây ngô. Những dòng chữ xa lạ nhấp nháy trên màn hình, chúng chứa đựng điều gì mà tui nhóc say sưa thế nhỉ? Bà chẳng hiểu, bà thuộc thể hệ “trước công nguyên” rồi - nói như lời của cháu ngoại bà đã từng nói - rằng những người già như bà đã thuộc về một “thời kỳ đồ đá”, khó mà hiểu tận tường mọi lẽ trong “kỷ nguyên thông tin” này. Cách tốt nhất là bà chẳng nên nghĩ ngợi nhiều, sẽ bình thản hơn. Mỗi thời mỗi cách, bà lo làm gì cho mệt.

Bà rón rén đi ra. Sự nhớ chuyện xảy ra chiều qua mà hơi xa xót. Tội nghiệp, nó đã theo con đường mòn dẫn ra con rạch nhỏ, vừa lò cò chạy vừa lẩm nhẩm như một thằng điên. Bà rượt theo gọi, nó chẳng thừa, còn mải miết chạy, rồi té sổng xoài. Nó năn nỉ bà cho nó ra “sông” chơi, hóng mát cho đầu bớt đau một chút. “Một chút” của nó hơi lâu, nên bà buộc nó phải về, nó không chịu, chạy lạc vào một con ngõ khác. Con đường này dẫn ra khu dân cư mới xây dựng, gạch đá còn ngổn ngang. Nó vướng phải một ụ gạch to rồi ngã vật xuống. Miệng vẫn không thôi lẩm nhẩm những điều vô nghĩa. Chuyện này, dĩ nhiên bà giấu ông chủ. Vị “bác sĩ tóc trắng” mà hay, khéo lại trách bà không chu đáo!

*

- Cháu muốn được về nhà! Cháu không thích thị trấn này chút nào. - “No. 1” đáp ứng thừa.

Vị bác sĩ nhú mày, thả vệt tò vò báo đang đọc dở xuống bàn, cất giọng ôn tồn:

- Xem cháu kìa, cháu đang trong thời gian nghỉ ngơi dưỡng bệnh mà!

- Cháu chẳng bệnh tật gì cả, cháu rất khỏe mạnh. Mọi người lừa dối cháu. Ngay cả bố mẹ cháu cũng lừa dối cháu. - “No. 1” khịt mũi bất bình.

- Đừng khua nhặng lên như thế. Ta muốn hỏi cháu điều này: ngày hôm qua cháu đã hành động như thế nào khi ở ngoài phố?

- Cháu chỉ đi ăn sáng và đến nhà “top-girl” chơi một chút - Lời nói dối trơn tuột như sợi mì ống được trộn quá nhiều dầu.

- Vậy sợi dây chuyền của cháu đâu?

- Cháu đã đánh rơi khi đi ra ngoài, lúc nào cũng không rõ - Lại tiếp tục nói dối.

- Chứ không phải cháu đánh nhau?

“No. 1” giật thột mình. Vậy là câu chuyện “xà nữ” ức hiếp đã bại lộ. “No. 1” lập tức bị nổi xấu hổ bao vây.

- Vâng, những kẻ xấu xa khiến cháu dị ứng thị trấn này.

- Chứ không phải cháu đánh nhau với cây cột điện và những tờ áp-phích quảng cáo à?

“No. 1” tròn tròn mắt:

- Bác sĩ nói gì cháu không hiểu? Cột điện nào? Áp - phích quảng cáo nào?

Vị “bác sĩ tóc trắng” quyết định ngửa bài:

- Một người quen của ta trú ngụ trong ngôi biệt thự, đã mô tả rằng cháu đắm liên tục vào cây cột điện, chạy lòng vòng quanh bãi rác một mình, rồi cấu xé những tờ áp-phích quảng cáo phim dán chỉ chít nơi bờ tường của ngôi biệt thự. Kèm theo những tiếng hét kéo dài. Tại sao cháu làm vậy?

Vô cùng kinh ngạc, “No. 1” đưa ra những giải thích lòng vòng, rồi cố gắng kể nốt câu chuyện về một buổi sáng chết tiệt trong hiệu ăn và các sự kiện xảy ra dồn dập sau đó, dẫn đến việc bị “xà nữ” áo đỏ cướp đoạt sợi dây chuyền. Vị bác sĩ kiên nhẫn nghe, ánh mắt chứa đựng nhiều thương cảm.

- Cháu không bịa đấy chứ?

- Cháu nhận thức rõ mọi sự kiện xung quanh. Cháu không bịa! - “No. 1” hệt hắng.

Vị bác sĩ thở dài, lắc đầu liên tục:

- Bây giờ ta cần nói chuyện nghiêm túc với cháu. Ban nãy cháu khẳng định rằng mình không bệnh tật gì và nằng nặc đòi về thành phố. Vậy ta buộc phải tiết lộ điều này: cháu đang có triệu chứng của bệnh tâm thần phân liệt dạng nhẹ, nói nôm na là bị loạn trí. Cháu liên tục gặp những ảo ảnh do chính đầu óc bệnh hoạn của cháu sinh ra. Và bị chính bản thân đánh lừa...

- Không đúng! Cháu...

- Hãy để ta nói hết, đừng cướp lời! Có thể cháu đã thực sự gặp một đám thiếu niên không được nhà nhận làm trong hiệu ăn. Ta hiểu cháu. Luôn luôn có những kẻ không lịch sự cố tình chọc ngoáy người khác. Thế nhưng buổi trưa đó, sau khi chia tay bạn cháu, vì quá lo lắng và ám ảnh về những kẻ “mất dạy” - ta tạm dùng từ của cháu vậy - cháu đã chìm vào đời sống ảo thay vì thực. Cháu vẽ ra mọi điều tưởng tượng trong đầu, rồi đánh nhau với những ảnh ảo đó. Vì có một điều khá trùng hợp: là những áp - phích quảng cáo bộ phim dán dày đặc ở bờ tường của ngôi biệt thự cũng có hình một cô gái mặc áo đỏ. Đấy cháu xem, thế có phải là điên rồ không?

“No. 1” không tin cậy mấy lời giải thích, nhưng do đuối lý, nó hoang mang hỏi:

- Thế sợi dây chuyền của cháu đã biến mất vô cớ. Vì sao?

- Không vô cớ chút nào cả. Cháu đã tự lẩm bầm một mình, tự đâm đá một mình, tự vò nát cổ áo, tự giật sợi dây chuyền rồi quăng ra ngoài. Người quen của ta chứng kiến hết mọi việc và đã nhặt được nó từ bãi rác.

Dứt câu, vị bác sĩ lôi trong túi áo ra sợi dây chuyền. “No. 1” rú lên mừng rỡ. Tuy nhiên, nét bàng hoàng vẫn còn hiện diện trên gương mặt căng cứng của nó. Tạm tin, “No. 1” vừa vuốt ve “con bọ cạp”, vừa bày tỏ nỗi lo sợ của mình về căn bệnh lạ và cách thức chữa trị.

- Đó là chứng bệnh nguy hiểm. Rất nguy hiểm. Tuy triệu chứng còn nhẹ, nhưng cháu phải cố gắng. Bản thân cháu phải hết sức cố gắng để vượt qua. Nếu không chiến thắng bệnh tật, cháu sẽ vĩnh viễn làm một người vô dụng và thừa thãi. Bố mẹ cháu sẽ rất đau khổ. Vì họ chỉ có mình cháu. Vậy nên, cháu phải phối hợp tích cực với ta để tiêu diệt căn bệnh này. Cháu nhất định phải nghe ta. Đồng ý chứ?

- Vâng! - “No. 1” nói qua hơi thở yếu ớt. Hình ảnh vị bác sĩ từ từ nhòa đi. Mắt nó hoe đỏ tự bao giờ!

10. “Đào tẩu” khỏi thị trấn

Lại bị “giam lỏng” suốt mấy ngày liền. Lại bị cảm giác cuồng chân không chịu đựng nổi. Và lại trèo cổng lĩnh ra ngoài...

Lần gặp tiếp theo, vào buổi chiều, cũng bên bờ sông, “top-girl” nói:

- Phải khó khăn lắm mới ra được khỏi nhà. Tui muốn đi thành phố.

- Ở đây không phải là thành phố sao? - “No. 1” ngạc nhiên.

- Chỉ là một ngoại ô u buồn, *ông bạn* không thấy ư? Tui bị “nhốt” cả đời ở đây. Tôi “thèm” thành phố. Tôi muốn được vui chơi nơi náo nhiệt. Ở thành phố có thật nhiều trò hấp dẫn, phải không?

Giọng “top-girl” buồn thảm, nghe như bị sũng nước khiến “No. 1” mủi lòng. Người cùng cảnh ngộ mà. Nó muốn nắm lấy bàn tay trắng xanh nhỏ nhắn của bạn, an ủi một câu gì đó, hay chí ít, hành động nắm tay cũng đã nói lên sự cảm thông sâu sắc rồi. Nhưng, không hiểu sao con bé bỗng quay mặt ra sông, giọng đành lại:

- *Ông* phải giúp tôi đi thành phố! Chúng ta cùng nhau đến thành phố, được không?

Kiểu nói ấy chẳng có vẻ gì là đề nghị, nó như một câu mệnh lệnh thì đúng hơn. Đúng là giọng của “top-girl”... *đàn chị*. Bàn tay ngọc ngà của “No. 1” khẽ đưa ra chọt rứt về. Nên để nó nằm trong tâm tưởng, nếu không, biết đâu “top-girl” lại cho rằng bị “lợi dụng” thì chết. Về tiu nghỉu của thằng bạn làm “top-girl” phát cáu, nó đang nôn nóng chờ đợi câu hưởng ứng, nào ngờ...

- Sao? *Ông bạn* không đi à? - “top-girl” trở giọng hậm hực, thấy rõ trên mặt “No. 1” phảng phất nét hèn nhát.

Nhưng nó đã hiểu lầm thằng bạn tội nghiệp. Bởi vì ngay lúc này, “No. 1” đang mơ tưởng tới căn phòng riêng cùng các vị “phụ huynh” thân yêu. Xa thành phố lâu ngày để “chữa bệnh” (mà thật ra, ý thức về căn bệnh loạn trí với nó là rất mơ hồ, duy có nỗi sợ hãi là cụ thể), tự dưng hôm nay vô tình “top-girl” nhắc đến hai chữ “thành phố” làm nổi nhớ hiện lên cồn cào. Trường lớp, những đứa bạn thân, thằng “bạn vườn” đáng ghét; những bát canh măng chua cá thác lác hấp dẫn của “Mama”, *thế giới néi* trong cửa hàng mười sáu mét vuông, giọng ồm ồm của “Papa” thoát ra làm rung rinh hàng râu dày rậm trên mép; những góc phố nhộn nhịp, những cửa hiệu sáng choang, các trò *game* hấp dẫn trên máy tính, những quán chè ngọt lịm... Tất cả lướt qua veo véo trong đầu, phủ mờ đôi mắt đang nhìn ra xa thẳm.

Nhưng ở đây có cốc sữa dâu ủ nóng, có trò “chat” quyến rũ, và những sáng bình yên nằm “nướng” trong chăn êm nệm ấm mà không phải đến trường. Và ở đây còn có thêm nhóm “ngũ xà” với con “xà nữ” áo đỏ hung tợn. Lại chưa kể thêm những ngày mưa, thêm những con đường hoa cẩm thạch trơn trượt dẫn ra bờ sông, sẽ không thú vị gì nếu chúng trở nên dơ bẩn và vương vãi những viên đá cục, khiến người ta sẽ vấp ngã bất cứ lúc nào nếu không cẩn thận. Ngoại ô hấp dẫn không với những buổi chiều xanh xao vì thiếu nắng? Lòng “No. 1” bỗng dâng lên một ham muốn mãnh liệt. Có “top-girl” bên cạnh, mình đi đâu cũng vẫn thấy vui, vẫn thấy rộn ràng. Nếu “top-girl” ở lại, thị trấn ngoại ô và căn nhà buồn tẻ của vị “bác sĩ tóc trắng” sẽ không là mối bận tâm. Những buổi chiều xanh xao cũng sẽ không là mối bận tâm. Nhóm “ngũ xà” cũng không là mối bận tâm nhiều. Vì hai đứa sẽ mãi mê chuyện trò, đến quên cả trời đang sập tối hay sắp đổ mưa. Thế nhưng, bây giờ “top-girl” muốn về thành phố, thì mình phải về theo thôi. 45 phút đón xe buýt, ồ, 45 phút có là gì đâu, chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủn.

Vậy thì phải về. “Nào, chúng ta đi”.

- Ý nghĩ phát ra thành lời, “No. 1” cương quyết nói:

- Đi ngay bây giờ. Nhanh lên!

Và “top-girl” nhanh nhẹn chạy trước. Hai đứa lần dò ra trạm xe buýt, chỗ con dốc nhỏ. Cuối ngày, nắng tắt hẳn.

11. Đêm ở thành phố lạ

- Đến thành phố chưa, *ông bạn*? Sao lâu vậy? - Giọng con nhóc lo âu.

Hai đứa ngồi nhấp nhồm trên ghế, tay bấu chặt vào ô cửa kính khép nửa, căng mắt nhìn ra hai bên đường. Nhà cửa, xe cộ lao qua vùn vụt đến chóng cả mặt. “No. 1” nhận ngay ra sai lầm, hình như tuyến xe đi về đâu đó chứ không phải thành phố. Nó gào lên như phải bồng:

- Dừng lại! Dừng lại!

Con bạn ngồi bên phụ họa bằng cách vỗ thùm thụp vào thành xe, tuy nhiên, tiếng động này rất yếu ớt. Bác tài to béo vẫn chăm chú điều khiển chiếc buýt to kèn, không nghe hay cố tình không muốn nghe? Những hành khách ngồi kế bên quay lại, mặt hầm hầm khó chịu. Mặc, hai đứa đồng thanh:

- Dừng lại! Dừng lại ngay đi!

Thời may, gã soát vé lần dò tới, hần nghiến răng hỏi:

- Chuyện gì?

- Chúng tôi nhầm tuyến! Muốn xuống ngay.

Tên soát vé thô lỗ hỏi:

- Thế chúng mày muốn về đâu?

- Về thành phố chứ về đâu? - “top-girl” đã lấy lại nhuệ khí, giọng rít lên một cách “đỉnh cao”!

- Chứ chúng mày tưởng xe này không về thành phố thì về đâu? Đến sao hỏa chắc? Ngồi im đó, đồ điên!

Chưa dứt câu, gã ấn đầu hai đứa xuống ghế ngồi một cách thô bạo. Hai đứa ầm ục muốn khóc, nhưng khi ngẩng lên, gặp phải những tia nhìn hắc ám của hành khách trong xe, liền chững lại. Nỗi ầm ục biến thành cú nghiến răng suýt vỡ cơ hàm. Sau 30 giây lữ nhóc đã gần như kiệt sức vì mím chặt môi quá lâu để không bật ra tiếng kêu ken két.

Mọi thứ bên ngoài cửa xe vẫn lao đi vùn vụt. Con đầu đầu trở lại khiến “No. 1” loạng choạng ôm lấy đầu. “Top-girl” cũng chẳng khá gì hơn, không hiểu trong người nó có gì mà mặt bỗng dưng nhẵn nhúm như mảnh ni-lông bị hơi lửa. Hai đứa thôi không “tranh đấu” nữa, cam chịu

ngồi bẹp dí trên ghế, nghĩ: “Mặc xác, đến đâu thì đến”.

Chạy mãi rồi cũng phải dừng! Bến xe ồn ào đến phát khiếp. Hai đứa nhảy vội xuống, và phát xủ khí thấy trước mắt cái biển to đùng: “Bến xe thành phố Z.”. “Nhầm to rồi!” - “top-girl” rú lên, mắt trợn ngược. “No. 1” cũng vừa liếc vội dòng chữ, hãi hùng nghĩ: “Thế là xong!”.

Hai đứa kéo tay nhau đi hỏi đường về lại “quê hương”. Ở phòng vé, chị bán vé đang ngáp vặt, buông một câu lạnh lùng:

- Về Y. hả? Hết chuyến rồi!

- Có cách gì không chị, giúp tụi em với!

Chị bán vé nghe câu van xin thảm thiết liền mở lòng “từ bi”, nhiệt tình:

- Chúng mày đi ra chỗ ngã ba phía tay trái bến xe ấy, rồi đón mấy chiếc “xe dù” mà đi. Kệ, chịu khó tốn thêm ít tiền, cũng chẳng đắt lắm đâu?

Hai đứa rối rít cảm ơn rồi lếch thếch đi ra ngã ba theo lời chỉ dẫn. May thật! Đúng là ở hiền gặp lành, sừng sững trước mặt một chiếc Toyota loại 24 chỗ ngồi. “No. 1” nghiêng ngó nhìn vào trong, mở cò trong bụng vì xe vẫn còn dăm ba chỗ trống. “Lên đi!”, đứa này thúc vào lưng đứa kia. Gã lơ xe mắt ti hí như một đường kẻ chỉ cực mảnh, bậm trợn chặn lại: “Tiền?”. Hai đứa ngơ ngác sờ nắn các túi. “Đừng có giở trò ngớ ngẩn ra đây. Không có tiền thì biến” - gã quát lên. Một giọng đay đả của mục đàn bà nào đó: “Mới tí tuổi đầu đã dắt nhau đi hoang. Đúng là thứ con hư”. Hai đứa ngồi thụp xuống lòng đường, tuyệt vọng.

Xe đã khởi động rầm rì. “No. 1” cố thương lượng:

- Về thành phố chúng tôi sẽ trả. Tôi thề!

- Thề gì? Ha há, thề cá trê chui ống à? Thôi, có của nả vàng vòng gì đưa ra làm tin rồi tao cho lên xe.

“Top-girl” mặt đỏ tía, ngồi bật dậy: “Cái gì?”, và chột nhìn từ cổ tới chân “No. 1”, (Dĩ nhiên, “No. 1” cũng nhìn lại con bạn theo chiều ngược lại), và thêm một lần nữa tuyệt vọng. Có mấy món trang sức linh tinh kiểu học trò đan bằng thổ cẩm hoặc mạ bạc, chẳng giá trị gì!

Thêm vài người khách nữa vừa đến, lấp đầy ghế trống. Gã lơ xe tàn nhẫn ra lệnh: “Thôi, tự giải quyết nhé, hai nhóc!”. Rồi xe rồ máy chạy. Một bụi khói trào ra, phủ vào mặt hai đứa như giễu cợt.

“Thế là xong” - “top-girl” lão đảo ngồi phệt xuống vĩa hè, nghe cơn gió từ đâu ủa về buốt lạnh. Hai đứa nhìn nhau cầu cứu, nén tiếng thở dài bất tận.

*

Hai đứa lang thang trên phố, vừa đi vừa trò chuyện để giết thời gian và để xua đi nỗi lo sợ.

- Đây, vì sao *đằng ấy* có cái tên “top-girl”? Nghe hay nhỉ!

- Đó là một bí mật. Hơi tàn nhẫn một chút!

- Giải thích rõ xem nào?

- Đã bảo đó là một bí mật. Đúng hơn là một cơn ác mộng trong cuộc đời - “top-girl” triết lý như một bà già, quyết tâm không tiết lộ câu chuyện.

“No. 1” bực dọc chép miệng: “Thật đáng chán”.

Im lặng và thở dài...

- *Đằng ấy* sẽ làm gì khi rơi vào hoàn cảnh không lối thoát? - “No. 1” khơi gợi câu chuyện, mong nảy ra vài ý tưởng không đến nỗi bế tắc.

- Tôi sẽ vẽ!

- Vẽ? Vẽ gì?

- Tôi vẽ những giấc mơ!

Như để minh họa cho lời nói, “top-girl” dừng lại, nhặt mẫu gạch vỡ, rồi vẽ rối rít lên bờ tường của một ngôi nhà bằng những đường nét chằng chịt. Qua ánh sáng vàng vọt hắt vào từ đèn đường, bức vẽ hiện dần lên, lộn xộn nhiều gương mặt. Ngắm nghía một chốc, “top-girl” thêm vào những dấu “?” chồng lên những gương mặt. “No. 1” ngơ ngác xem, giọng chân thành: “Tôi chẳng hiểu gì cả!”. “Làm sao *ông bạn* hiểu được. Lớp học của tôi đó. Khắc nghiệt lắm!”. “No. 1” nghe, càng mù tịt. *Lớp học khắc nghiệt*, nghe sao mà ghê rợn. Chẳng lẽ con nhỏ này bị cộng động trong lớp tẩy chay hay sao? Vậy thì, một là do “cư dân” của “cộng đồng” ấy quá khắc nghiệt như lời “top-girl” nói, hai là do... Không dám nghĩ nữa, nhưng quả thật, cái biệt danh “top-girl” đã góp phần “tố cáo” tính cách của chủ nhân. Ai dám chắc nó đã không “diễn” những trò động trời thế nào đó để rồi bị đối xử “khắc nghiệt”?

- Ê, nam nhi... *đầy* chí! Sao đứng thuôn ra vậy? Nghĩ ra trò gì hay ho đi chứ? Chẳng lẽ tụi mình phải qua đêm ở cái vỉa hè lạnh lẽo và bắn thủ này ư?

Hai chữ “lạnh lẽo” và “bắn thủ” như cái kim nhọn bị nung nóng đến cả 1000⁰C đâm sâu vào gót chân, khiến “No. 1” giãy lên đành dạch như một con cá bị sa vào lưới. Với kinh nghiệm 16 năm trời ở vị trí... con cứng trong nhà, chưa bao giờ biết ném mùi khở ải, vậy mà, sau cú đâm ngã vật trong *toilet* của thằng “*bạn vườn*” khốn kiếp, tự dưng cuộc đời nó bị xáo tung lên, những vận rủi nối tiếp nhau truy đuổi, khiến số phận nó trở nên tồi tệ làm sao. Trời ạ, phải ngủ trên cái vỉa hè lạnh lẽo và bắn thủ như thế này, thà... chết còn hơn!

Không thể nghĩ ra cách gì sao? - Giọng “top-girl” vẫn riết róng, lần này không phải chứa một mà là hàng chục mũi kim nung nóng.

“No. 1” lên cơn hổ thẹn, trí óc rối mù, nó quát lên:

- Từ từ, *đằng ấy* “đỉnh cao” thì *phối hợp tác chiến* cùng đi chứ?

Sau câu nói không khoan nhượng, một vật thể lạ bay vèo qua đầu hai đứa, rơi đánh phịch xuống vỉa hè, bốc ra mùi hôi ghê tởm. Một bịch rác! Hai đứa chuyển mục tiêu, nhìn ngược lên cánh cửa sổ vừa đóng sập trên tầng lầu cao, đồng thanh rửa: “Vô văn hóa!”. Rửa xong, “top-girl” đỏ thẹn mặt vì chợt nhận ra “bức tranh” của mình vô cớ in lên tường nhà người ta, trông chẳng đẹp đẽ gì. (May mà bóng tối hè phố đã giúp nó che chắn màu đỏ trên gương mặt). Tuy nhiên, nó vút ngay ý nghĩ hối hận để ngụy biện rằng trong tình thế bị đất, không nên nghĩ nhiều đến... lòng nhân!

Hai đứa đang loay hoay thì nghe tiếng quát lớn như quái vật: “Ê, ăn trộm hả?”. Giật nảy người, hai đứa quay qua hướng có tiếng động. Ba bốn bóng áo đen to lớn quây kín xung quanh,

đèn pin lóe lên chói mắt. Một cái gậy chĩa vào mặt chúng, ép chúng bẹp dí vào bờ tường có “bức tranh” khó hiểu.

- Nói mau! Đêm hôm khuya khoắt làm gì ở đây? Định đào tường khoét vách phải không?

Trời, thật oan uổng! “Top-girl” nhanh chóng nhận ra những kẻ lạ mặt, nói trống không: “Dân phòng hả?”. “No. 1” lập tức buông thõng cánh tay đang che chắn ánh sáng lóe ra từ đèn pin, thở phào vì các bóng đen không phải quái vật. Nó nghĩ ngay ra cách “lợi dụng”... chiếc ghế dài trong chốt gác của mấy người dân phòng làm chỗ nghỉ tạm qua đêm. Kê, tuy không... êm ấm bằng chiếc giường nệm ở nhà nhưng cũng không đến nỗi lạnh lưng và nhất là bị muỗi đói cắn xé như nằm ở vỉa hè này. Trong khi đó, “top-girl” lại nghĩ ngược lại: “Phải nhờ họ giúp đỡ. Mình sẽ về được thành phố an toàn. Yên tâm, dù sao họ cũng là người của... pháp luật!”.

Phí công tui nhóc đã nghĩ ngợi đầu cả đầu, bởi vì một giọng ồm ồm đã cất lên, vang rõ: “Ừa, ai như...?”. Tiếp theo là cái vỗ vai muốn sạm cả người “No. 1”:

- Nè, sao lại lọ mọ ở đây hả nhóc?

Tiếng mấy người kể bên xôn xao: “Ừa, có quen hả?”. Nhiều “ủa” quá, khiến “No. 1” đang rối ruột cũng phải bực mình. Nó hé mắt nhìn “cận cảnh”, nhận ra người tung ra cú vỗ vai thô bạo chính là... anh hàng xóm cách nhà “No. 1” mấy căn. Anh ta vốn là khách hàng thường xuyên ở cửa hàng băng đĩa của “Mama” đây mà!

Chẳng hiểu “mô tê” gì, thì hai đứa đã bị lôi tuột đi. Qua khoảng đường ngắn, hiện lên một ngôi nhà sáng đèn. Anh dân phòng đập cửa ầm ỉ:

- Ông bà ra xem đây này! Nửa đêm nửa hôm sao lại *thả* quý tử ra đường thế hả? Lại còn “lẹo tẹo” với... *gái* nữa chứ?

“Top-girl” nhăn mặt uất nghẹn, định xả một câu nguyên rủa thì cửa sắt kéo rền rĩ. Hai người lớn hiện ra, dụi mắt liên tục:

- Chuyện gì ầm ỉ thế hả? Chuyện gì?

Giọng dân phòng nhẹ lại:

- Ông bà quản lý con cái kiểu gì vậy? Tôi đang bắt gặp bọn này đang túm tụm nhau nơi chỗ tăm tối đằng kia. Bọn chúng...

Chưa đợi dứt câu, hai vị chủ nhà rú lên khủng khiếp:

- Con trai! Ối trời ơi, sao con lại ở đây?

Đến lượt thằng nhóc thét lớn:

- Sao con lại ở đây? Con chẳng hiểu gì cả?

- Làm sao không hiểu? - “Mama” vừa ôm chầm lấy quý tử vừa khóc nức lên - Con trốn khỏi nhà bác sĩ rồi phải không? Suốt từ chiều ông ấy đã gọi điện tới tấp cho mẹ. Ông ấy tìm kiếm khắp nơi mà con vẫn bật tăm. Ôi lạy trời, thật may mắn...

Vừa kể lể, bà vừa sờ nắn đứa con yêu xem nó có sứt mẻ gì không. Mọi chuyện rồi mù. Cả đám dìu nhau vào nhà. “Papa” vội vã đi lấy khăn lạnh lau mặt cho đứa nhỏ. Những tay dân phòng thở phào yên tâm.

Tất cả bận rộn tíu tít, quên bằng nhân vật “top-girl” bị xô đẩy vào góc tường. Nó tủi nhục nghĩ rằng thằng bạn tâm giao của nó đã tìm ra cái tổ ấm áp, còn nó...

- Ai đây con? - “Papa” luôn là người của “lý trí”, xoay qua hỏi.

Con nhóc co rúm người, ấp úng. “No. 1” cứu nguy:

- Bạn con đó. Bạn thân! (Nó nhấn giọng ngầm ý khẳng định). Chúng con cùng nhau trốn khỏi thị trấn. Chúng con lên xe buýt nhưng nhằm chuyến. Họ đưa chúng con đến thành phố lạ... Không hiểu sao...?

- Thành phố lạ nào? Con không thấy đây là nhà mình ư? - “Mama” chất vấn.

- Kìa bà - “Papa” nhắm nháy mắt - Bà không hiểu tình trạng của nó gì cả!

“Mama” chợt hiểu ra, mặt đổi sang trắng bệch như bị bạch tạng. Bà buông tha thằng con đang mệt lả, xoay qua con bé, “điều tra lý lịch” tới tấp về “quê hương bản quán” với lòng nghi ngờ cao độ. Con bé khổ sở lúng búng mãi không nhớ ra một điều gì. Thậm chí tới giờ này nó vẫn không nghĩ rằng mình đã đến được thành phố “quê hương” của “No. 1” một cách “đúng tuyến” chứ không nhầm lẫn như nó tưởng. Nó moi óc cố nhớ địa chỉ nhà, nhưng đành bất lực.

“Mama” vẫn cuống quýt:

- Cháu cố xem nào? Nhà cháu ở đường nào, hả?

- Cháu không nhớ nổi - Con bé vừa khẳng định một cách đau khổ, vừa ôm lấy đầu. Người nó co rúm lại như bị hành hạ bởi cơn đau ngầm ngấm nào đó.

“Papa” nháy ra dàn xếp: “Tôi hiểu rồi!”, và thầm thì câu gì đó vào tai “Mama”, sau đó hai người gật gù đầu, nhìn con bé ngờ vực. Đoạn, “Mama” vuốt nhẹ vào vai “top-girl”, an ủi:

- Thôi được, bây giờ hơi khuya, cháu nghỉ tạm ở nhà bác vậy. Sáng mai, hai bác sẽ đưa cháu về nhà, nhé!

Mấy người dân phòng đã xong nhiệm vụ, lục tục rút lui. Cửa sắt nặng nề nghiêng răng ken két rồi đóng ập lại.

“Mama” dìu hai đứa vào nhà sau, tay chân bọn chúng mềm nhũn như ruột xe cao su bị xì hơi. “No. 1” dờ dẫm không kịp uống nốt cốc sữa đã ngã lán ra đánh một giấc vì mệt lả. Con bé thì chui tọt vào nhà tắm, để không ai phát hiện ra sự yếu đuối. Cánh cửa nhà tắm vừa gài khóa, nó ồ lên khóc rống một trận cho đã đời.

Vậy là tai qua nạn khỏi!

12. Một “trích đoạn” buồn của nhân vật “Top-girl”

Hai tháng cuối cùng của mùa luyện thi đại học, đột nhiên có một kẻ lạ “nhập cư” vào lớp vẽ. Và ngay lập tức, đoạt luôn vị trí *quán quân* trên các bảng xếp hạng hàng tuần của các môn vẽ hình họa và bố cục màu. Máy “ngôi sao” bị đẩy xuống hàng *á quân*, uất ức nắm chặt tay thành một cú đấm tưởng tượng, gân tay nổi lên từng cục chẳng chịt. Đám cư dân còn lại với triển vọng tầm thường về tài năng hội họa trong tương lai, chỉ biết tủi thẹn đứng dùm dỏ vào một góc, he hé mắt nhìn kẻ lạ đang múa bút chì phác họa những đường phóng túng trên bản vẽ, vừa ghen tị vừa cố công học hỏi nhưng đành bất lực. Trong trường hợp này, nỗi ám ảnh về cái gọi là “năng khiếu bẩm sinh” khiến 2 trong số 25 học viên xuống tinh thần trầm trọng đành chấp nhận bỏ cuộc. Lớp vẽ luyện thi rốt cuộc còn lại là 23!

23 học viên - 23 đối thủ của nhau, mỗi tuần bốn tối hai - tư - sáu - chủ nhật, hăm hở vác bản vẽ luồn lách qua vô số những con hẻm ngoằn ngoèo hẹp tí để quây quần với nhau trong cái lò luyện thi nổi tiếng của một ông thầy chưa đến tuổi bốn mươi nhưng râu và tóc đua nhau cạnh tranh xem bên nào dài hơn và... rối rắm hơn! Rít và xả khói thuốc liên tục như ống lò của nhà máy nung gạch, hông thầy tràn trề nhiệt huyết này truyền dẫn niềm đam mê cháy bỏng vào các học viên tuổi “chíp hôi”, khiến ai nấy nung nấu hừng hực những quyết tâm đồ đạt, mong ngày kia ngạo nghễ chui qua cổng trường mỹ thuật để phiêu bồng trong khát vọng sáng tạo “cái đẹp”. Đám “ngôi sao” bị lật ngói trước đây cư xử với nhau khá lạnh lùng, như một lễ thường tình của bất kỳ lớp luyện thi nào, sau sự xuất hiện của cư dân lạ, thời gian gần đây bỗng dưng quay ra ngọt ngào đầy ẩn ý.

Giờ giải lao mười lăm phút, trong khi “đám hèn mọn” bầu víu xung quanh bài hình họa tài hoa của kẻ lạ để mong rút tỉa một vài kinh nghiệm cho bản thân, thì các “ngôi sao” lảng ra một góc, dò hỏi nhau “nó” là ai, “nó” ở đâu xuất hiện mà... “ấy” thế nhỉ? Bọn này tuyệt nhiên không chấp nhận dùng chữ “tài năng”, hay thấp cấp hơn một tí là chữ “giỏi” hoặc “cừ”, mà chỉ ngập ngừng dùng “ấy”!

Cần lật lại tiểu sử một chút, rằng tất cả những đứa trong bọn này thuở bé từng mài rách đũng quần trong các lớp năng khiếu của các nhà văn hóa thiếu nhi cấp quận hoặc thành phố, cũng đôi lần giât được vài giải thưởng này nọ; thế mà hôm nay, căng óc ra lục soát trí nhớ vẫn không đoán nổi “nó” xuất thân từ “lò” nào mà... “ấy” thế?

Ai thắc mắc hay trầm trồ mặc kệ! Kẻ lạ vẫn đều đặn đi đi về về, lì lợm bám chặt vị trí *quán quân* trên bảng xếp hạng hàng tuần hai môn vẽ hình họa và bố cục màu. “Đám hèn mọn” giờ đã đánh rơi lòng ghen tị, nể phục tặng cho kẻ lạ biệt danh “top-girl”. Dĩ nhiên là lũ “ngôi sao” tức nghẹn, nhưng “sáng tác” mãi không ra biệt danh nào cay độc hơn đành phải sử dụng từ này. Tuy nhiên, một “ngôi sao nữ” gật gù khoái trá, nháy mắt đầy nham hiểm:

- Các cậu xem, biệt danh ấy xứng đáng đấy chứ! “Top-girl”, nghe độc chiêu quá đi mất.

- Cái gì – đứa khác giầy nầy – cậu xoay qua *tâm phục khẩu phục* nó từ khi nào vậy?

Nói xong thì ngoảnh đi hướng khác biểu lộ sự bất bình. Mấy đứa còn lại trên trán bỗng xuất hiện vô số những nếp nhăn sâu hoắm. “Ngôi sao nữ” điềm tĩnh chứng tỏ chất thông minh của mình, khẽ nhếch mép cười khinh:

- Hừ, các cậu có mắt cũng như mù. *Top* trong tiếng Anh nghĩa là đỉnh cao, còn tiếng An Nam dịch là “tóp”. Nó không phải là *cô gái đỉnh cao* mà là *cô gái teo tóp*. Không thấy thể hình nó “teo tóp” như chưa đến tuổi dậy thì à? Vậy thì “tóp-girl” là đúng rồi, còn gì hơn thế nữa?

“Còn gì hơn thế nữa?”. Câu nói ẩn tượng như một *slogan* quảng cáo khiến cả lũ “ồ” lên một tràng đồng loạt. Cơ mặt giãn ra mãn nguyện. Ô, “top girl”, “tóp girl”!

Trong khi đó, “tóp-girl” vẫn không hay biết gì về ý nghĩa mai mỉa mà đám đồng môn hào

phóng tặng cho mình. Tuy nhiên, nó vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng, dáng điệu bình thản, cư xử với mọi người theo đúng phép xã giao lịch sự. Một tháng đã trôi qua, tình hình vẫn không có gì đột biến ở các bảng xếp hạng. Những bài tập về bố cục tranh cơ bản, “top-girl” luôn sử dụng tông màu lạnh làm chủ đạo. Thông thường, gam lạnh rất khó “chơi”, vì chỉ cần không đúng liều lượng hoặc quá tham lam, bức tranh sẽ trở nên u ám hoặc, thậm chí có cảm giác là bị “đơn sắc”, điều này dễ bị “gây đổ” trong các cuộc thi, vì không địch lại những bức tranh “cơ bản” khác luôn tuân thủ theo những công thức về phối màu nóng lạnh rất hài hòa. Vậy mà, ông thầy luôn tấm tắc khen ngợi khả năng sử dụng màu lạnh của “top-girl” là rất điêu luyện. Từ “điêu luyện” ông nhấn mạnh, khiến một số kẻ cho rằng như thế là hào phóng quá đáng! Một đứa khác trong bọn “ngôi sao” thở dài, lẩm nhẩm: “Khéo chừng nó đoạt thủ khoa”.

*

Giờ cứ trôi qua ngày cứ trôi qua tuần cứ trôi qua, hồi hả, hồi hả... Mùa hạ, phượng đốt cháy bầu trời trong sân trường rực nắng, bọn ve sầu kêu gào riết róng “ve... ve....”, xé rách bầu khí quẩn đã đến mùa lên cơn sốt nặng! Lũ học sinh sáng sáng đến trường, chiều chiều đến trường, tối tối đến lò luyện. Nôn nao, căng thẳng, phấp phồng, lo âu, bồn chồn... và sau rốt là mệt mỏi! Chúng thêm ngủ mọi lúc mọi nơi.

Nhưng vẫn có đứa bất cần, ngồi lơ mơ trong quán chè, vắt chéo chân đầy vẻ anh chị, vầu môi dưới nhọn hoắt như mỏ chim kền kền, huênh hoang: “Ồi, đây chả cần! Việc gì phải học quần học quai cho nhọc xác thể chứ? Rót chính quy, tao *chạy* vào bán công, bốn năm sau cũng ve vẩy tấm bằng. Thời buổi này, mọi thứ đều “mỏ” tuốt luốt”. Nói xong, bỏ tọt ngum chè ngọt lạnh vào mồm, và cái “mỏ chim kền kền” khép mỏ chóp chép chép chép. Lũ bạn “có giáo dục” kéo tay nhau ra khỏi quán, huých cùi chỏ vào nhau ngầm ý đe dọa: “Liệu chừng, ngồi gần *mực* thể kia, nhiễm tư tưởng biếng lười, rồi thi rớt là cái chắc! Đời sẽ *đen* từ đó”. Chỉ có vài ba đứa ấp ủ ước mơ làm “nghệ thuật” là vượt ra ngoài môi trường “nóng sốt” ấy. Chúng mơ màng đọc những cuốn văn thơ dày cộp. Thi mỹ thuật, mỗi môn văn là chuyện “chữ nghĩa”, còn lại dựa hết vào năng khiếu vẽ vời. Thế nên, dưới mắt bọn “khoa học tự nhiên” lẫn “khoa học xã hội” kia, mấy đứa “nghệ sĩ tương lai” thật là nhàn tản. Đúng là trời đất bất công!

Vậy mà khi đám “nghệ sĩ tương lai” tụ tập vào nhau trong lớp luyện vẽ này, mới hay trời đất còn bất công hơn nữa. Trước kia tưởng mình là nhất, hể dịp 20/11 hoặc 26/3 là tha hồ phung phí tài năng vào mấy tờ báo tường, rồi ẩm giải thưởng vênh váo mời lũ bất tài trong lớp đi khao bữa chè cháo cho sướng mớ đời, chưa kể nhân hội nghị phụ huynh hoặc dịp văn nghệ văn gùng, tha hồ trổ tài lẻ trong việc cắt chữ băng-rôn, rồi cắm hoa, rồi trang trí sân khấu, ôi thôi khỏi việc “huy hoàng”. Bây giờ..., mỗi lần nhìn “top-girl” là tung tức, thậm chí có cảm giác không chịu đựng nổi. Sao thương để ban phát chút tài năng cho nhân loại mà không ban phát đều, để đứa vẽ xấu nhìn đứa vẽ đẹp mà ghen tức vậy nè trời?

Trời ở xa nên chả nghe, chỉ có “top-girl” mặt lạnh một tối chủ nhật vào lớp luyện thi, òa khóc tức tưởi khi thấy bài hình họa của mình gần hoàn thành, vậy mà kẻ nào đó đã xổ ngang xổ dọc những đường chì nét cực to và cực đậm, gần như rách nát cả tờ giấy. Bản vẽ bị phá hỏng hoàn toàn! Trông đường xổ toẹt hậm hực thể kia đủ biết ai đó thù mình tới mức nào, “top-girl” gần như tức thở, đưa tay mát-xa cái cổ mảnh khảnh nhằm kềm chế cơn xúc động mạnh. Cả tuần đổ “đam mê” vào đó, để bây giờ chỉ là một đồng rối loạn những đường những nét “man rợ” thế này, khóc là dạng nhẹ, phải đứa quen thói sống bốc đồng, có khi nó lấy giá vẽ đập vào đầu chết quách cho bỏ tức.

Khóc chán, “top-girl” giật tờ giấy đánh roạt, vò nát trong cái nắm tay nhỏ nhắn đầy tính yếu đuối. Rồi khẽ ngẩng mặt lên nhìn khắp lượt. Trời, ánh nhìn của nó như thể không phải của người! Ông thầy còn thấy chồn chồn, khói chột ngừng bay trên cái “ống lò của nhà máy gạch”, hống gì đám “hèn mọn” còn lại, chúng nó cảm giác sống lưng như có luồng điện chích vào. Mấy “ngôi sao” mặt rần căng, chỉ duy nhất một đứa khẽ rụt vai run run, số còn lại mím môi

nghiến chặt quai hàm, thỏa dạ!

“Top-girl” không nói gì, lặng lẽ căng giấy mới lên bản vẽ. Ông thầy tiến tới, định buông một lời an ủi, hoàn toàn rơi vào tình trạng khó xử. Từ ngày quyết định mở lớp luyện thi cho cái đám lau nhau nửa lớn nửa bé, đối mặt với cơ man nào những “cả tính”, “dị tính” lẫn “quái tính”, nhưng chưa hề có chuyện xé bài nhau trên lớp thế này. Tình hình quả thật tồi tệ, kẻ nào đã bộc lộ tính hèn hạ với con bé còm cõi thế kia? Ông thầy đã đứng sát cạnh bên con bé, đưa tay vuốt mái vuốt rối, nhưng trong bụng ruột còn rối hơn cả tóc. Xung quanh, tiếng bút chì miết vào giấy rin rít, tiếng dép di chuyển âm thầm trên nền gạch. Không gian dồn nén một cách khó chịu. Chỉ có gã người mẫu cởi trần đang ngồi trên bục gỗ là cảm lạnh và đờ đẫn như một bức tượng, mi mắt trĩu nặng như sắp ngủ gật.

“Top-girl” đã căng xong tờ giấy lên bản vẽ. Dáng điệu đầy chịu đựng, nó đưa ngang cây bút chì định phác thảo vài đường dựng hình cơ bản. Đột ngột, nó buông thông tay, ngẩng phắt lên nhìn ông thầy, giọng cương quyết: “Xin lỗi! Em bỏ bài này. Tuần sau em sẽ quay lại”. Đoạn, nó khoác túi lăm lăm đi ra khỏi phòng. Cái dáng nhỏ thó, *thủy chung trước sau như một* biến mất khỏi cầu thang hẹp. Một đứa nào đó thở phào, tim trở về nhịp đập bình thường!

Hai buổi học tối nữa trôi qua, vẫn không thấy con bé quay lại, ông thầy lo lắng hỏi một đứa: “Em có biết... - Ông thầy dãn dùm mặt vì tự dưng không nhớ nổi tên con bé, đành tiếp - ... “top-girl” vì sao bỏ học giữa chừng?”. Đứa được hỏi lắc lắc đầu, vẻ xa lạ. Ông thầy nhìn quanh thất vọng. Không ai biết hết! Một đứa no thắm thì vào tai đứa bên cạnh, giọng bần nhả: “Vẽ xuya thế, cần gì đi luyện. Chắc vào đây biểu diễn vài đường lấy oai. Cho đáng kiếp!”. Đứa bạn còn sót chút lòng nhân, giật thót mình, cay đắng nghĩ: “Nó tội gì mà cho đáng kiếp?”.

*

Một tuần nữa là thi đại học. Không khí lớp luyện vẽ chùng hẫ xuống. Hơn phân nửa năm nhà, kè kè quyển văn, cố thuộc vài đoạn thơ để phòng thủ lúc làm “dẫn chứng” cho khỏi bị điểm liệt, còn lại trút hết hy vọng vào “cái gọi là năng khiếu”. Chỉ số ít kém tự tin, cận ngày thi vẫn miệt mài đến nhà thầy may ra khai thác được vài “chiêu độc” nào đó. Riêng “top-girl” vẫn bất tâm.

Rồi bắt đầu vào mùa thi. Thi sáng thi chiều. Thở ra cả đẳng tai. Tối về cha mẹ chăm bón cho bữa ăn nhiều đạm, thế mà vẫn sụt cân vì lo lắng. Phương vẫn đốt cháy bầu trời, ve vãn kêu gào xé ruột trong vòm lá. Thi và thi! Mệt và mệt! Ông thầy ngong ngóng tin các “đồ đệ ngôi sao” của mình, ước lượng đứa nào đậu cao đứa nào đậu thấp, để sau này còn đem bảng điểm chứng nó ra mà nâng cao uy tín cho lò luyện của mình và “dọa dẫm” các lò luyện khác. Tất cả vào cuộc bận rộn nên quên hẳn nhân vật “top-girl”.

*

Ngày thi cuối cùng, cách mấy tiếng ông trời lại nổi hứng hắt một bãi nước xuống trần, khiến thành phố lem nhem ướt át. Vài đứa “ngôi sao” làm bài xong, thở phào nhẹ nhõm, mắt hấp háy niềm tin bước ra hành lang ngó mông lung trời đất, chờ dứt mưa hẫ mới về. Trong phòng thi, khối đứa chưa từng qua “lò luyện” nào, tuyệt vọng ngồi mân mê chiếc cọ vẽ dính đầy màu, thái độ nửa mơ màng nửa phó mặc. Giờ phút đó, chẳng ai nghĩ ra được một cái gì hay ho.

Với đám “ngôi sao” thông minh cũng vậy, chẳng có đứa nào nghĩ ra một điều hay ho rằng cách điểm thi không quá 2km là một bệnh viện lớn. Trong bệnh viện đó, có một đứa con gái còm nhom nằm bất động trong phòng hồi sức sau ca phẫu thuật nhiều giờ liền. Bên giường bệnh, vị phụ huynh nước mắt ngấn dài, chốc chốc gục đầu vào tường sụt sùi. Cơ khổ! Con gái bà bị bệnh hẹp van tim, mấy năm trước đã một lần phẫu thuật. Bác sĩ dặn nó không được xúc động mạnh, tuyệt đối cấm cà phê và thuốc lá. Hai *món* sau thì tuyệt nhiên không, nhưng *món* trước ai mà lường được? Bao năm rông trôi qua chẳng thấy bất trắc gì. Tưởng là yên chuyện,

nào ngờ... Gần đến mùa thi trái tim bỗng dưng trở chứng. Nó hay than mệt! Chắc là quá lo lắng. Bà mẹ bảo: “Ngừng năm nay đi con, năm sau thi có muộn gì”. Con gái quyết liệt: “Bỏ một năm, con thấy uổng phí! Vả lại...”. “Nhưng...”, bà chợt dừng, nhìn con gái đau xót. Vì bệnh tim nên trông nó còm cõi như con khô con măm, chớm mười tám tuổi vẫn cứ *thủy chung trước sau như một*, khác nào một đứa chưa tới tuổi dậy thì. Mà nó vẻ đẹp thế, lại quyết tâm thi đầu kỳ này. Thương con bà chẳng nỡ cấm cản. Thôi thì cứ liệu... Vậy mà..., gần ngày thi lại ngưng thở thế này, tội nghiệp thế hờ con? Con bé ôm tờ giấy vẽ vào lòng, há hốc mồm thở dốc chừng rất khó khăn. Mặt nó tím tái, lạnh ngắt. Xấp tranh toàn tông màu cũng lạnh ngắt rơi tung tóe khắp phòng. Sao mà nó yêu những gam màu lạnh đến thế? Nỗi khát khao chiếm giữ vị trí “top” trong bảng xếp hạng kỳ thi đại học khiến nó xúc động quá thể. Nếu đạt được điều đó, nó đúng thật xứng đáng là một “top-girl”. Thế nhưng, cú sốc vì bị phá bài vẽ khiến trái tim đang bất ổn càng bất ổn hơn. Nó đã cố gắng thở, thở... Bà mẹ xót xa, rồi hốt hoảng bấm phone gọi xe cấp cứu. Đành phải vào bệnh viện thôi, con gái yêu tội nghiệp của mẹ!

13. Bước ra khỏi hiện thực ảo, trở về sự thật!

- Dậy! Dậy đi nào!

Con bé hất cái chăn nặng trĩu đang dè ngang ngực qua một bên, giọng khô nòng:

- Có thi cử gì đâu? Cho con “nướng” một tí nữa đi, mẹ à!

- Trời ơi, khổ lắm cơ - tiếng rên kéo dài - Thi cử gì kia chứ? Mà bác có phải là mẹ cháu đâu? Dậy đi, rửa mặt cho tỉnh táo rồi nói cho bác biết nhà cháu ở phương nào?

- Cái gì? - “top-girl” mắt tròn mắt dẹt, lộ căng thẳng trên khóe môi giàn giụa. Nó vẫn chưa thoát ra khỏi giấc mơ ám ảnh trong đêm qua, về một quãng đời đi học bị đối xử khắc nghiệt. Cái quãng đời ảo đó đã trở đi trở lại thường xuyên trong cuộc sống của nó, săn đuổi nó vào cả những giấc mơ - nhất là những khi mệt mỏi.

- Đây không phải là nhà của cháu! Đêm qua cháu đã... theo con trai bác về đây (mãi lo nghĩ, bà không tìm được từ nào thay thế, đành dùng đại từ “theo”), và tá túc qua đêm...

Không phải mẹ? Không phải nhà? - Con bé le lưỡi như nhát ma, mắt vẫn bên dẹt bên tròn. Bây giờ, nó đang bốt đi sự mù mịt để tỉnh táo dần.

- Chắc, cháu cố nhớ xem nào? Nhà cháu ở đâu?

- Ở thị trấn! - Một giọng không phải của “top-girl”.

Bà mẹ quay sang, thấy “No. 1” đứng cạnh tự bao giờ. Sự xuất hiện đột ngột của thằng bạn khiến “top-girl” giấu mặt vào lòng bàn tay, che giấu cái ngáp chực nở trên khuôn miệng vốn mềm mại. Nó cực ghét khi ai đó nhìn nó vào buổi sáng sớm, lúc vừa tỉnh giấc. Lúc đó, gương mặt nó trông không được “thoát tục” lắm, lại hơi bèo nhèo.

“No. 1” không chú ý gì về “kẻ đồng hành” khốn khổ với mình trong ngày mộng du hôm qua. Nó đang chứng tỏ mình là người tỉnh táo nhất và thông minh nhất, bằng cách cố gắng đưa ra

những lời giải thích có tính lo-gic. Rằng nó đã làm quen với con bé trên mạng, gặp gỡ bên bờ sông, cùng bắt chuyến xe buýt từ một trạm nào đó trên con dốc nhỏ ở thị trấn ngoại ô...

Nghe đến “ngoại ô”, con bé chột tỉnh rụi. Nó nhảy khỏi giường rồi lẩn nhanh vào nhà tắm, sau khi buông ra một câu xác nhận: “Vâng, ngoại ô!”.

Phút chốc, ngoại ô hiện ra, với những con đường xanh xao chạy dài đến vô tận, những con ngõ vương vãi hoa cẩm thạch giản dị nở từng chùm màu đỏ lung linh như những hạt ngọc. Rồi những buổi chiều xanh xao, hiện ra một bờ sông lộng gió... Con bé lại lên cơn xúc động. Nó nhớ ngay ra cảm giác quen thuộc vào mỗi buổi sáng, là kéo ngăn tủ gia đình và tọng vào mồm những viên thuốc con con. Nhưng đây không phải là nhà mình, và người đàn bà đó cũng không phải là mẹ mình. Tất cả nơi này là “lãnh địa” của “No. 1”. Mình cần phải về nhà ngay tức khắc. Về để ôn luyện cho mùa thi năm sau. “Mình nhất thiết phải đậu thủ khoa vào trường mỹ thuật, vượt qua nghịch cảnh, vượt qua bệnh tật, vượt qua lòng đố kỵ...”. Nghĩ xong, nó bỗng dưng thêm vẻ kinh khủng. Nó xốc lại áo, kiêu hãnh bước ra.

Chuông điện thoại reo vang. “Papa” cầm máy, nói chuyện với ai đó một lúc lâu, mắt ngờ vực nhìn lũ trẻ như ngầm kiểm tra một điều gì. Xong cuộc điện, “Papa” lại ghé vào tai “Mama”, nói thầm. (Lại nói thầm - “No. 1” hơi tung tức vì không nghe được chuyện gì).

Phòng ngoài, “Papa” đang di ngón chân trần trên nền gạch hoa lạnh lẽo:

- Chúng ta nên “hộ tống” thằng nhóc trở lại nhà bác sĩ. Phải *chép* tận gốc căn bệnh quái quỷ này. Phải *chặt* đứt những cơn mộng du không kiểm soát. Vì chẳng còn bao lâu nữa nó phải đi học lại.

“Mama” vung tay thành những động tác cụ thể để minh họa cho những từ “chép” - “chặt”, mà lòng lo ngay ngáy. Bà xót cảnh con chịu giam mình trong ngôi nhà lãnh đạm của vị “bác sĩ tóc trắng” thì ít, mà lo cho viễn cảnh nó không thoát khỏi cơn bệnh thì nhiều. Tuy nhiên, bà vẫn tỉnh táo nhắc lại hiện tượng “kẻ lạ ở trong nhà”.

- Thế ông cũng đưa con bé trở về nhà nó chứ?

- Còn phải hỏi! Tôi đã điều tra qua vị bác sĩ rồi. Nhà của nó đâu đó trong thị trấn, không xa nhà của bác sĩ lắm. Chao, tình trạng con bé cũng khá nguy hiểm.

“Mama” thở dài:

- Sao thế giới lắm kẻ dở khùng dở điên thế nhỉ? Nếu con mình có chuyện gì, chắc tôi chết mất.

“Papa” nạt:

- Im đi! Chỉ thích nói gở. Ra mà lo mở cửa hàng. Tôi phải thu xếp chuyện này ngay tức thì.

Nói xong, ông lôi hai đứa nhỏ xềnh xệch ra trạm chờ xe buýt, tuyến về thị trấn...

Thị trấn có gì vui? Khi những buổi chiều trời cứ đổ mưa liên tục. Ở nhà với hai người già chán ngấy, “No. 1” chỉ lừa thời cơ bà quản gia quay lưng đi là “sễnh” ngay ra đường. Không hiểu có chuyện gì mà vị “bác sĩ tóc trắng” đã ban lệnh cấm không được dùng máy vi tính để “chí chát” nữa, cờ vua cũng không! “Keo bần” thế?

Cháu nên đọc sách nhiều, chuyện trò nhiều, và giúp bà quản gia làm bếp. Cháu sẽ thấy bình yên mà không buồn tẻ như thế này.

“No. 1” phóng tia nhìn ai oán về phía vị “bác sĩ tóc trắng”. Sao cứ lặp lại điệp khúc ấy hoài hoài? Ông ấy nói cái gì thế nhỉ? Đọc sách? “Okay”! Trò chuyện? Cũng “Okay”! Nhưng còn làm bếp? Không thể “Okay”! Thử tưởng tượng một đứa con trai sức dài vai rộng, mặt mũi sáng láng thông minh thế này lại chui rúc trong bếp cùng bà quản gia già nua, “top-girl” mà biết được, nó cười khinh vào mặt! Không, chuyện này không thể được. “No. 1” định phản ứng, nhưng người ban nghiêm lệnh đã ra đi từ khi nào.

Không biết làm gì hơn, “No. 1” cúi nhặt một quyển sách dành cho tuổi “teen” được vị bác sĩ tinh ý xếp thò ra trong học báo, đặt cạnh bàn kính uống trà! Tờ báo quá hấp dẫn với nhiều chuyên mục như “giải đáp thắc mắc” hay “rỉ tai chuyện chúng mình”, nhưng vẫn không giúp nó nguôi ngoai dòng suy tưởng miên man về “top-girl”. Nó nhớ hình ảnh “top-girl” một chiều nào đó đứng tha thẩn bên bờ sông lồng gió, tay cầm mẫu giấy vẽ màu vằn vện, rồi giải thích: “Tôi vẽ giấc mơ đấy!”. Thế là, “No. 1” bị ám ảnh ngay chi tiết này. Đúng rồi. Phải vẽ giấc mơ, sao lại không?

14. Vẽ giấc mơ trong siêu thị

Vì là ngoại ô nên các công trình công cộng không được đồ sộ và tân kỳ cho lắm. Toàn thị trấn chỉ có mỗi một siêu thị là “xem được”, bao gồm một trệt một lầu. Tầng trệt bày bán các mặt hàng thực phẩm chế biến, vật dụng gia đình và hàng trăm món linh tinh khác. Tầng lầu chia ra 2 khu vực: một trưng bày sản phẩm điện tử cao cấp và đồ điện gia dụng, khu kế tiếp dành bán quần áo thời trang, giày dép, mỹ phẩm.

Người thị trấn đa phần chưa vứt bỏ được thói quen đi chợ. Một số còn kém tự tin khi nghĩ mình thuộc phạm “dép lê”; “lết” vào những nơi đèn đuốc rực rỡ, tủ kính sáng lấp lóa, máy lạnh chạy ro ro, camera chĩa chòng chọc vào mặt, họ ngại rằng không xứng. Chỉ có đám trẻ là háo hức. Ngày hè, lượng khách tăng đột biến. Nhưng doanh số vẫn chẳng nhích lên là mấy. Viên quản lý nhíu mày hiểu ra vấn đề, à thì ra họ chỉ đi dạo, mục đích trốn tránh cái nóng ngoài kia, lại được tận mắt nhìn hàng hóa ê hề cho đã thèm. Rồi về! Ra khỏi cửa còn... cười mỉm chỉ với ảnh bảo vệ mặc đồng phục màu rêu nai nịt gọn gàng trông cực oách. Lòng hẹn dạ rằng lần sau sẽ thu xếp trở lại “dạo” tiếp. Dĩ nhiên là siêu thị cũng làm ăn khấm khá nhờ một lượng khách ổn định. Chứ không thì có mà dẹp tiệm!

“No. 1” bị nhốt ở trong nhà “chữa bệnh” cả tuần liền, thấy tù túng hằn. Tuy nhiên, những dấu hiệu loạn trí đang giảm dần. Vì với những lần trải nghiệm tâm lý thông qua những “ca” lao động trong... nhà bếp, “No. 1” không biểu lộ sự nhầm lẫn thái quá. Duy chỉ một lần nó nhầm cử cả rớt ra thanh xúc xích, liền xắt ra từng đoạn mỏng rồi kẹp với bánh mì ăn sáng. Báo hại bà quản gia phải dọn dẹp cái món ăn “xúc xích” bị nó *nhè* ra khắp nhà.

Động lòng trước vẻ thảm hại của thằng bé, vị bác sĩ cho phép nó đi ra ngoài dạo chơi một chút.

Vừa ra khỏi cửa, “No. 1” đã chạy như bay tới nhà của “top-girl”. Sau lần trốn chạy đến thành phố, “top-girl” được gia đình quản thúc kỹ hơn. Ngôi nhà con bé nằm im lìm bên con dốc trồng nhiều hoa cẩm thạch. Căn phòng riêng của con bé nằm trên một cái gác gỗ. Nó hay ra ngồi ngắm cảnh hoặc *bôi màu* lên giấy trên cái ban công gỗ đó, và mơ màng nhìn ngắm xuống đường.

Thoáng thấy bóng thằng bạn, “top-girl” vẫy tay liên tục và ra ám hiệu loạn xạ, một tay chỉ

chỗ xuống dưới nhà như ngầm ý rằng: “Khó khăn lắm, *phụ huynh* đang canh phòng cẩn mật”.

“No. 1” chẳng biết có *giải mã* được không, chỉ biết xăm xăm tiến đến bên hàng rào. Một con chó đen trũi từ đâu nhảy bổ ra, sủa nhặng xị.

- Ai đấy? - Một giọng the thé cất lên.

Con nhóc khoát tay lia lịa. Lần này có tác dụng, “No. 1” vội vã ngồi thụp xuống, giả vờ cạy cạy mấy vết bùn bám vào giày. Hồi lâu không thấy động tĩnh gì, nó len lén đứng lên, thấy “top-girl” lay hoay bồn chồn trên gác gỗ, như chực nhảy xuống đất. “No. 1” liền ra ám hiệu rằng nó sẽ chờ con nhỏ ở điểm hẹn cũ, rồi luyên tiết quay đi.

Chẳng hoài công, chỉ mười lăm phút sau, “top-girl” hiện ra ở đầu con dốc, miệng cười toe. Hai đứa bàn nhau:

- Đi đâu bây giờ?

- Ra bờ sông.

- Rõ chán! Thay đổi địa điểm đi. Hay mình dạo một vòng thị trấn? Biết đâu có nhiều điều hấp dẫn?

- *Đằng ấy* có mang tiền không? Chứ *đây* “vô sản”.

- Không sao! Mình chỉ đi dạo. Không cần mua sắm gì. Vả lại, mang tiền theo rất nguy hiểm. Bọn cướp hay đeo bám theo những kẻ có nhiều tiền!

Tiếng cười rinh rích rộ lên từng tràng:

- Nói cứ như phim hình sự! Có mấy đồng lẻ, ai mà thèm. Đừng có ngốn mấy phim xã hội đen nhiều quá, tẩu hỏa nhập ma đấy!

- Có đâu mà xem. Bị cấm tiệt cả tháng nay rồi, không thấy sao? Cả phim hoạt hình cũng thế. *Đây* rất thèm...

- Ừ, *đây* cũng thèm. Mà thèm cả *game* và kem nữa. Giá như mình có ít tiền, nhỉ?

- Thôi, đừng nghĩ vẩn vơ. Khó khăn lắm mới thoát ra được như thế này. Không nên đòi hỏi quá. Thế bây giờ rẽ hướng nào? Tây Bắc hay Đông Nam?

Hai đứa tần ngần ở ngã ba, hỏi lẫn nhau. Một gã xe ôm từ đâu trờ tới, tiếp thị rối rít:

- Hai chị em đi đâu? Lên ngay! Đảm bảo đi đến nơi về đến chốn!

Nghe hai chữ “chị em”, con “chị” tí mắt cười trong khi thằng “em” mặt giận phùng phùng. “Em” quát vào tai tên xe ôm:

- Không! Đây tự giải quyết được, không cần!

Gã xe ôm bực tức tuôn một tràng chửi thề xối xả rồi quay đầu xe chạy mất. “Top-girl” nhắc nhở:

- Đã bảo không gây sự ngoài phố kia mà. A, hay mình tới chỗ ồn ào sáng choang kia đi. Biết đâu có nhiều điều hay?

Và “điều hay” đến thật. Vì trước mắt hai đứa là một siêu thị sầm uất. Người ra kẻ vào tấp nập. “No. 1” nhanh nhẩu gồng người đẩy cửa kính, ga-lăng dọn đường cho con bạn bước vào. Ấp vào chúng là những kệ hàng hóa chạy dài, ngồn ngộn bao nhiêu là thứ, trông đến hoa cả mắt. “No. 1” không xa lạ gì với khung cảnh siêu thị, vì thường xuyên đi mua sắm với “Mama” vào mỗi cuối tuần, nhưng “top-girl” thì khác. Ở cái thị trấn bé nhỏ này, không phải lúc nào “văn minh miệt... phố” cũng thò đầu tới. Vả lại, thời gian biểu của nó khá eo hẹp. Những lúc rảnh rỗi và vơi được tiền, “top-girl” thường có tật trốn đến các điểm dịch vụ, phung phí vào mục đích giải trí như các trò *game* hay “*chí chát*” trên mạng chứ có bao giờ chịu khó lê ra chợ búa? Và còn điều này nữa, muốn “*shopping*” thì phải có tiền, mà nó đang tuổi học trò thì làm gì ra tiền?

Săm soi tầng trệt đã chán, hai đứa lò dò lên lầu. Khu thời trang hiện ra lộng lẫy với bao nhiêu áo quần đủ kiểu dáng. “No. 1” chột nhìn xuống đôi giày lem nhem bùn, tủi thân. Giá như lúc này có “Mama”, thế nào bà ấy cũng “trang bị” ngay cho con trai một đôi mới cáu cạnh. “Mama” lúc nào cũng tâm lý, đoán biết hết những khao khát thầm kín của con trai, chứ không nghiêm khắc và... thờ ơ như “Papa”.

Mải nghĩ, “No. 1” đã không hay con bạn biến mất tự lúc nào. Nó đang đứng chết trân ở gian hàng mỹ phẩm sặc sỡ mùi hương các loại. “No. 1” ngại ngần bước tới.

Chị bán hàng mắt môi kẻ đậm quá mức cần thiết, không hiểu đang chạy theo xu hướng tuồng hay chèo, thấy “một cặp nam nữ” trờ tới thì don đả chào mời:

- Hai em thật... đẹp đôi! Cậu mua gì cho cô ấy chứ?

- Ơ... ơ... - “No. 1” ngớ người.

“Top-girl” nuốt nước bọt đánh ực, không biết vì tức hay vì thích, kéo xệch tay “No. 1” ra một góc, thầm thì:

- Họ tưởng chúng ta là... một đôi với nhau đấy. Hi hi, trông có xứng không nào?

Nói đoạn, “top-girl” nhìn vào tấm kính lớn chắn phía trước mặt. Trong kính, hiện ra một cặp nam nữ cực kỳ tương phản về hình thức: “chàng” cao lớn, mặt trắng bệch và hơi... khờ khạo; còn “nàng” thì nhỏ thó, môi mím chặt và mắt nhìn đảo qua đảo lại trông gian ơi là gian. “No. 1” bụm miệng cười.

- Cười gì thế? - “Top-girl” cáu tiết.

- Tớ thấy môi đằng ấy rất... đỏ, cần gì đến mấy thỏi son giả tạo kia?

Sau câu nói dối trá, “No. 1” nghe tim mình đập loạn cả lên, chẳng theo một trật tự nào. “Top-girl” mặt đỏ dừ, cúi xuống e thẹn. Phút sau, nó ngẩng lên, lườm nhẹ: “*Đằng ấy* chả hiểu gì về... phụ nữ cả!”.

Đi chán, hai đứa đứng lại nơi cầu thang cuốn để nghỉ mệt. Vẻ như nửa muốn ra về nửa muốn ở lại. Sự thất vọng đè nặng lên “No. 1” mỗi lúc một rõ. Nhìn vẻ thèm muốn của “top-girl”, “No. 1” xấu hổ nghĩ rằng nó chẳng làm được gì cho con bạn vui cả. Ngay cả mua một hộp kẹo để hai đứa nhâm nhi nó cũng chẳng đào đâu ra tiền. Trong khi nhìn quanh, thấy người ta cứ rối rít lựa lựa chọn chọn, rồi đẩy những xe hàng cao chát ngất ra quầy tính tiền. Sự kiêu hãnh hiện rõ trong cái cách họ ngẩng cao đầu, hít thở mạnh căng lồng ngực đến nổi suýt bung cả cúc áo. Ôi những chiếc ví đầy tiền, nó làm cho người ta hạnh phúc khi... bước vào siêu thị.

“Top-girl” buông tiếng thở dài:

- Ước gì có chiếc cặp tóc màu nữ bạc thế kia nhỉ?

- Mình cũng vậy. Ở nhà mình có rất nhiều giày. Nhưng mình vẫn muốn có thêm nữa, thêm nhiều nữa - “No. 1” chia sẻ, không buồn che giấu sự tham lam.

“Top-girl” nhún vai:

- *Đằng ấy* thật sung sướng. Vì là con một. Muốn gì được nấy. Không như *đây...* - “top-girl” đổi giọng thăm thì - Ngay cả chuyện mình xin được vào lớp năng khiếu của nhà văn hóa quận cũng không! Mẹ bảo mình không nên quá đòi hỏi, vì mình còn hai đứa em. Tất cả tội mình đều đang đi học. Mình biết, mẹ mình làm việc rất vất vả. Nhưng thú thật, mình luôn ao ước được học trong một trường to rộng và xinh đẹp như ở thành phố cậu đang học... Mình không thôi ước mơ được đến những lớp năng khiếu về hội họa. Cậu thấy mình vẽ có đẹp không? Mình có triển vọng không?

- Ừ, bạn vẽ rất đẹp. Nếu tiếp tục nuôi dưỡng những giấc mơ, mình tin là bạn sẽ thành công. Bạn sẽ thi vào trường mỹ thuật chứ?

- Mình đã từng đi thi, cậu không biết à? – Con nhỏ chớp mắt mơ màng - Nhưng rồi mình đã bị *truất quyền thi đấu*. Người ta hại mình... Người ta ganh ăn tức ở với mình... Có phải vì mình luôn chứng tỏ là mình giỏi hơn họ không?

Nói xong câu tự vấn, “top-girl” tuôn hai dòng nước tức tưởi, làm “No. 1” trở nên bối rối không biết an ủi thế nào. Đã từng chứng kiến cảnh “Mama” khóc lóc, hồi ở nhà. Ví dụ như khi bà cãi nhau với khách hàng hoặc tính tiền nhầm (tất nhiên - phần thua lỗ thuộc về “Mama”, thế mới khóc chứ), hoặc khi bà nấu canh măng rồi lỡ tay ném ném sao đó làm cho món canh mặn chát hay chua lè quá mức chịu đựng. Tuy nhiên, lúc đó đã có “Papa” *giải quyết* mọi chuyện bằng cách hoặc la um lên (nếu “Mama” sai) hoặc lại gần vuốt ve bờ vai rồi năn nỉ câu gì đó (nếu “Mama” đúng); nhưng không thể nào đem bài học đó áp dụng trong tình huống này. Chưa kể, giữa chốn đông người, cái quàng tay thân mật giữa “đứa nam” và “đứa nữ” sẽ khiến người ta chú ý và hiểu lầm, rồi cả hai sẽ phát ngượng.

Một vài kẻ đi qua, thấy có cặp “chíp hôi” đang đứng khóc lóc với nhau thì sinh lòng nghi ngờ. Chị bán hàng mỹ phẩm lộ vẻ khinh khi ra mặt. Rất có thể chị ta nghĩ rằng hai đứa “bồ bịch” nhau, “nàng” mè nheo muốn “chàng” mua tặng một thỏi son hay hộp phấn gì đó, nhưng “chàng” keo bẩn không thèm đáp ứng, nên mới có cảnh khóc lóc đối hờn thế kia?

Mặc, “nàng” vẫn sụt sịt ra chiều “tâm trạng” lắm. “No. 1” đã ngửi thấy mùi tò mò của bao kẻ xung quanh, liền lôi tuột con nhỏ vào mép thang cuốn. Cái thang nóng nhiệt làm nốt nhiệm vụ của mình, không đầy 15 giây đã nhả hai đứa xuống tầng trệt.

Hụt hẫng, chói với. “Top-girl” vẫn không thôi kể lể:

- Bạn biết không? Hơn 2/3 những đứa trong lớp vẽ đều ghét bỏ mình. Cả ông thầy cũng không bênh vực mình khi mình gặp nạn. Mình rất muốn được đi học lại nhưng mình lại sợ hãi cảm giác đó... Cái cảm giác của kẻ bị ghét bỏ...

“Top-girl” nói huyền thoại như bị nhập đồng. Càng nghe, “No. 1” càng tỉnh táo lạ lùng. Nó nhận ra có một điều gì đó rất vô lý và mâu thuẫn trong câu chuyện kể của con bạn. Ví dụ như khi con nhỏ nói rằng nó bị đối xử xấu trong lớp luyện thi, đến nỗi phải bỏ kỳ thi đại học, nhưng xem mặt nó kia, nó trẻ măng. Vậy thì nó không vượt qua nổi cái mức 18 tuổi! Nó luôn kêu ca rằng nó thèm muốn được sinh hoạt lớp năng khiếu ở nhà văn hóa quận, nhưng “phụ huynh” không cho vì còn hai đứa em, phải dành dụm tiền cho tất cả được đến trường. Vậy thì nó làm

sao mà bước vào lớp luyện thi đại học được? Mà giả sử nếu đúng như lời nó nói, rằng đã từng luyện thi, từng đạt thứ hạng “top” trong các bài tập, để rồi vì lên cơn đau tim mà bỏ kỳ thi đại học, vậy thì, nó đã lớn hơn “No. 1” những 2 tuổi. Thế sao rất nhiều lần nó lại bảo rằng nó ao ước được lên thành phố để học tiếp trong những ngôi trường to rộng và xinh đẹp? Trời ạ, thật là rối rắm!

Hai đứa đang còn tần ngần, thì bỗng dưng, “top-girl” quay ngoắt lại. Con nhóc hình như vừa phát hiện ra một điều gì đó rất bất thường. Quả thật, tay bảo vệ đang tiến tới gần. Giọng rất ân cần, anh ta hỏi:

- Cô cậu có cần hướng dẫn điều gì không? Sự chọn lựa hàng hóa chẳng hạn?

Hai đứa lắc đầu, xòe ra đôi tay trống không, ngầm ý bảo: “Chúng tôi không có tiền”. Thế nhưng, tay bảo vệ có vẻ không hiểu, y vẫn kiên nhẫn và lịch sự đến mức phiến toái:

- Có rất nhiều hàng hóa mới nhập về. Cô cậu cứ tự nhiên xem. Rất vui lòng được phục vụ quý khách.

Thái độ trân trọng thái quá làm “No. 1” nửa ngạc nhiên nửa tủi thân. Bao năm rong ở phố, chưa bao giờ “No. 1” được nghe một lời xởi lởi - dù mang tính nghiệp vụ - đến vậy. Đúng là thị trấn ngoại ô có khác, bớt đi nhiều sự lạnh lùng.

Hơi sượng sùng, “No. 1” cho tay vào túi quần giấu đi sự trống rỗng, hất tia nhìn về hướng trái, nơi có dãy hàng thực phẩm chế biến ngon ngon trên kệ, với những mẫu mã hấp dẫn. Chợt “No. 1” phát hiện ra có một bà già đang nhét vội vật gì đó vào túi áo, mắt nhìn lăm lét ra xung quanh, nhưng không ai chú ý cả. Dích thị là một tên ăn cắp, ý nghĩ lướt nhanh qua đầu, “No. 1” dán mắt vào bà già, không quên nói khẽ vào tai “top-girl”:

- Nhìn kìa, có một bà già đang ăn cắp hàng của siêu thị! Đấy, cái người đang mặc chiếc áo bông xanh đấy, thấy không?

Bị lôi kéo sự chú ý, “top-girl” quên ngay những muôn phiền, nó quệt nhanh đôi mắt đỏ hoe, tò mò nhìn về hướng thẳng bạn đã hất hàm. Và nó thấy bà già đang lúi nhanh ra xa khỏi kệ hàng. Bà ấy đang đi dần về phía cửa.

“Một kẻ cắp” - hai đứa vọt miệng nói. Những người xung quanh không nghe thấy, vẫn mãi chọn lựa hàng hóa. Tim hai đứa đập rộn. Ở cửa, bà già đang đi lách qua thanh chắn bằng Inox, mắt nhìn bình thản. Siêu thị có gắn camera nhưng lại không có trang bị máy báo động, rằng những ai chưa vứt bỏ mã nhãn hàng thì máy sẽ kêu ré lên từng tràng “tít tít” như vẫn thường thấy ở các siêu thị lớn. Và nhân cơ hội đó, bà già thoát ra ngoài một cách an toàn.

Tò mò, hai đứa bám theo, miệng ghen đặng. Trong phút do dự, chúng nó đã để kẻ xấu lên đi trót lọt mà không kịp hô hoán lên. Nơi góc đường, bà già dừng lại để hít thở.

- Bà là một kẻ cắp! - “Top-girl” hét văng lên, cũng bằng giọng lạnh lót như mọi khi.

Bị bất ngờ, bà già vụt quay đầu định bỏ chạy, nhưng xoay qua đã thấy “No. 1” chặn ngay trước mũi.

- Bà giấu cái gì trong túi áo? Khai mau!

Bà già mếu máo, né ánh nhìn của hai đứa, mặt rúm ró van vớ:

- Tôi xin cô cậu. Chỉ là một gói mì thôi mà!

- Hừ, chỉ một gói mì? Thế sau gói mì, sẽ là gì nữa đây? - “No. 1” vẫn không chịu buông tha.

- Xin cô cậu tha cho! Đứa cháu tôi đang ốm nặng, nó thèm một bát mì. Tôi chẳng còn một xu dính túi. Chúng tôi không có nhà, chỉ có một căn lều nhỏ nằm cạnh bãi rác của thị trấn. Hôm qua trời mưa to, chúng tôi chẳng thu gom được gì. Thằng cháu tôi, nó bảo đã xem trộm tivi nhà hàng xóm. Nó thèm một bát mì chua cay như trong quảng cáo. Tôi... tôi chẳng biết làm thế nào...

Nước mắt lăn dài trên đôi gò má nhăn nheo. Bà già lôi trong túi áo ra một gói mì, nhưng vẫn giữ khư khư trong tay như sợ bị đoạt lấy, mặt cúi gằm sợ hãi. “No. 1” chùng bước, nhìn sang “top-girl”. Con bạn cũng vậy. Hai đứa nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía bà già. Một người nhỏ bé teo quắt đến tội nghiệp, đôi dép lê rách mép, chiếc áo bông xanh li ti không được sạch sẽ, nước da lại mốc còi. Bà ta đứng run rẩy trên hai chân, gương mặt khiếp hãi. Đoạn, “No. 1” thở dài, bảo: “Thôi! Bà đi đi!”.

Bà già mừng rỡ chạy băng qua đường, cuống quýt đến nỗi suýt đâm sầm vào một chiếc xe gắn máy đang lao bắn tới. Người đi xe máy văng ra một tràng tục tũ vang trời.

“Top-girl” chép miệng, giọng trầm buồn:

- Ước gì tôi có thể vẽ ra tiền. Tôi sẽ vẽ thật nhiều để tặng bà già ấy!

- Đừng hão huyền! - “No. 1” cắt ngang – *Đằng ấy* mơ mà không có nổi một chiếc kẹp tóc nữa là. Còn bây giờ, chúng ta đang mệt mỏi trở về nhà mà chẳng có một xu để mua kem. Tôi khát nước quá!

- Ừ, khát thật - con nhóc đồng tình - Giá như tôi có thể vẽ những que kem mát lạnh.

- Trời ạ, cậu có thôi ngay không? Lúc nào cậu cũng giá như! Giá như vẽ được cái này, giá như vẽ được cái kia. Cậu không thấy là cậu chẳng thể vẽ những giấc mơ rồi biến chúng thành sự thật hay sao? Mơ là mơ, còn thật là thật.

- Sao lại nổi điên lên với tớ? Tớ hỏi cậu, nếu tớ không thể làm những việc trong thực tế, thì phải cho tớ mơ chứ? Sao lại cấm cả việc tớ mơ? Tớ đã làm việc gì xấu đâu nào? Tớ vẽ những giấc mơ tốt đẹp cũng không được nữa sao?

“Top-girl” vặn vẹo bằng giọng ngập nước mắt. Tự dưng lại cãi nhau trong lúc này, thế có chán không kia chứ? Tự dưng hiện ra ở thị trấn, tự dưng rủ rê người ta bỏ nhà đi rong, tự dưng phát hiện ra một bà già ăn cắp gói mì, rồi tự dưng quát tháo ầm ĩ. Người đâu mà...

“Top-girl” không chịu đựng nổi nữa bèn òa khóc. Thật buồn cười, tiếng hét của nó “đỉnh cao” bao nhiêu thì tiếng khóc cũng “đỉnh cao” bấy nhiêu. Rống lên những tràng dài thê thiết. Bao nhiêu người xung quanh hiếu kỳ dừng lại, chỉ trỏ vào hai đứa và cười. Những nụ cười làm “No. 1” tức điên.

Trong khi hai đứa còn đang trong tâm trạng bồn loạn, thì có tiếng thảng thốt:

- Trời ơi, con gái! Sao con lại ở đây?

Vừa lúc, “No. 1” bị ai đó nắm lấy bả vai, xô bật ra:

- Đây, cậu làm gì con gái tôi thế hả?

Cực kỳ ngạc nhiên, “No. 1” trợn trừng mắt:

- Bác... bác là...?

- Bác cháu gì? Thằng đểu, định dụ dỗ con gái tao đi đâu thế hả? Con nít mới nứt mắt ra đã toan giở trò...

“Bốp!”, chưa dứt câu, “No. 1” đã lãnh một cái tát rõ mạnh. Đom đóm bay từng đàn quanh mắt. Đám đông dồn ứ xung quanh, bàn tán... Ai cũng đoán già đoán non, nhưng chẳng hiểu sự gì.

15. Qua những ngày mê

Sẽ chẳng bao giờ hiểu được, nếu vị “bác sĩ tóc trắng” không xuất hiện kịp thời. Suốt buổi sáng, khi “No. 1” đi rồi, ông bồn chồn lo lắng. Thị trấn này bình yên hơn thành phố, nhưng dù sao, nó vẫn là một khu đô thị. Mà đô thị, nơi nào chẳng giống nhau ở những điều phức tạp? Thằng nhóc dạo gần đây tình trạng bệnh lý đã khá lên thấy rõ, nhưng ai dám chắc nó không gây ra những phiền toái nào đó. Ông chột ân hận, nhớ ra điều gì... Càng nghĩ ông càng thấy đau lòng, và tự trách mình đã quá dễ dãi. Ông bật dậy lao ra đường, ông cần phải đi tìm thằng nhỏ...

Thị trấn bé bằng nắm tay, loanh quanh những con phố hẹp và buồn, chẳng mấy chốc ông phát hiện ra nó và con bạn gái đang lang thang trước một cửa hiệu lớn. Ông tiến tới gần...

Bỗng từ đâu xuất hiện một người đàn bà dáng dấp khỏe mạnh. Bà ta sai những bước dài tới hai dứa rồi bất ngờ tung ra một cái tát như trời giáng vào “No. 1”, khiến nó lão đảo ngời ập xuống lòng đường, trông như một chiến binh bị ngựa đá. Kế bên, con bạn nhỏ thó đang thanh minh gì đó với gương mặt đầm nước mắt. Xung quanh, người hiếu kỳ bu đen bu đỏ. Vị bác sĩ nhào đến.

- Gì thế hả? Cô có dừng lại ngay không? - Vị “bác sĩ tóc trắng” đưa tay ra đỡ một cái tát nữa đang chực bổ xuống.

- Ông là ai mà can thiệp vào chuyện chúng tôi? - Người đàn bà trừng mắt.

- Tôi là người thân của thằng nhỏ này! Cô không được đánh nó. Hãy nói tôi nghe, chuyện gì đã xảy ra? Nào!

Người đàn bà đưa tay quạt mồ hôi, giọng chùng xuống:

- Hừ, người thân! Thế ông để người thân của ông rủ rê đưa con gái tội nghiệp của tôi đi hoang à? Nó lại còn làm gì đó cho con bé khóc rống lên...

- Kìa mẹ, bạn ấy có làm thế đâu. Tại vì chúng con...

- Im! Lại còn cãi? Dở khùng dở điên như mày, hóa ra cũng dễ điều khiển, nhỉ?

- Kìa, bà chị! - Vị bác sĩ đổi cách xưng hô - Bà không cho tôi kịp thanh minh. Bây giờ hãy lôi tất cả vào vỉa hè, ta nói chuyện được không? Còn các ông các bà nữa - Vị “bác sĩ tóc trắng” quay sang đám đông, gào lạc giọng - Giải tán đi! Đừng thọc mũi vào chuyện người khác nữa!

Vài tiếng chuông thề vang lên rõ to, kèm cả một cái phun nước bọt đánh “toẹt”. Bốn người kéo nhau vào vỉa hè.

“No. 1” vẫn chưa hết bàng hoàng sau những gì xảy ra, chỉ kịp nắm chặt tay vị bác sĩ, lắp bắp: “Cháu... cháu chẳng hiểu...”.

Người đàn bà đã bớt đi cơn giận dữ, nhìn rõ hơn thằng bé. Và bà chợt giật nảy mình. Trông nó quen quen... Bà đã gặp ở đâu đó thì phải, rất nhiều lần...

A, phải rồi! Trên xe buýt. Những chuyến xe buýt cuối ngày của những ngày cuối tuần, đi từ quận trung tâm xuôi về thị trấn ngoại ô... Một hành khách trung niên với khuôn mặt dẹt dẹt và cậu nhóc có vầng trán thông minh nhưng hơi dờ dẩn...

A! “No. 1” tròn mắt khê kê lên. Nó cũng vừa kịp nhận ra người đàn bà trước mặt chính là bà soát vé trên những chuyến xe buýt, với khuôn mặt tròn và hai gò má rúm nắng như chiếc bánh tiêu loại lớn.

Giọng trách móc đã pha chút dịu dàng vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ từ nhiều phía:

- Đây là con gái tôi, nó không ổn lắm về trí não. Sao cậu lại kết bạn với nó chứ?

- Chị nói thế là sao? Con gái chị, trước đây tôi đã từng chữa trị cho nó rồi kia mà? Vị bác sĩ xen ngang.

- Nó bị loạn trí từ hai năm nay, ông biết đấy! Tôi đã nhờ cậy tới ông, nhưng chưa dứt hẳn. Tôi không đủ tiền để lo liệu tất cả. Tôi phải mang nó về. Tôi rất vất vả để lo cho tụi nhỏ. Tôi còn hai đứa khác nữa. Bố chúng... Bố chúng chẳng giúp được gì.

- Tôi hiểu – Vị bác sĩ đáp ứng.

- Cách đây không lâu, nó đã theo thằng bé này đi thành phố. Sau đó, bố thằng nhỏ đã tận tình đưa về đây. Chắc ông cũng biết chuyện?

- Chính tôi là người cung cấp địa chỉ. Tôi cũng có lỗi. Đáng lý ra tôi nên tiếp tục chữa bệnh cho con bé mà không quá quan trọng chuyện tiền bạc...

- Tôi không thể trách ai... Nào, đứng dậy đi, con gái! Chúng ta phải về thôi!

- Đừng đi, “top-girl”! Tôi muốn nói vài điều... - “No. 1” giờ mới mạnh dạn mở miệng.

- Cháu có ổn không? - Vị bác sĩ nhìn “No. 1”, lòng đầy thương xót.

- Cháu đã hiểu mọi chuyện. Cháu đang thấy mình rất đổi bình thường. Có phải cháu vừa trải qua một giai đoạn khủng khiếp hay không?

- Đúng đấy, cháu thân yêu. Ta rất mừng vì cháu đã thật sự bình thường.

“No. 1” vẫn nhìn đăm đăm vào “top-girl” không chớp mắt, giọng cay đắng:

- Bạn nói rằng bạn thêm vẽ những giấc mơ. Vậy thì bạn nói đi! Bạn tên gì? Tôi không thể gọi bạn bằng biệt danh mãi được. Tôi đã thực sự ổn định. Tôi muốn gọi bạn bằng cái tên của chính bạn, được không?

“Top-girl” lặng lẽ lắc đầu, nó nhếch mồm cười một nụ cười héo hắt, rồi bươn bả bước đi, sau

khi ném lại một câu thêu thào:

- Tùy bạn! Hãy gọi tôi bằng tên gì cũng được. Tôi thì lúc mê lúc tỉnh. Giờ đây tôi đang tỉnh. Và tôi thèm được về nhà. Tôi muốn về nhà, để vẽ. Tiếp tục vẽ những giấc mơ. Vậy thôi!

Họ bước đi. Hai mẹ con một cao lớn dềnh dàng một nhỏ thó cùng bước đi! Con đường ngập nắng ngập người ngập xe qua lại. Họ đã bước đi, chống chéch. Về phía con dốc chen đầy hoa cẩm thạch.

Lòng đầy mất mát, “No. 1” buồn thảm nói:

- Mình cũng phải về thôi, bác ạ!

- Ừ, về thôi!

Đi được một đoạn, vị “bác sĩ tóc trắng” bỗng hỏi:

- Này cháu, thế cháu vừa ra khỏi một nơi nào đó, cháu biết không?

Không thèm ngoái đầu nhìn lại, “No. 1” đáp trả:

- Chẳng cần phải thắc nghiệm với cháu nữa. Cháu biết, đấy không phải là một siêu thị sầm uất! Siêu thị sầm uất mà tụi cháu muốn tới thật ra nằm ở đầu phố, góc trái, cạnh trung tâm bưu điện. Cháu vừa kịp hiểu ra rằng nó chỉ là một cửa hàng tổng hợp loại lớn, hay nói một cách hào phóng hơn là một siêu thị mini cũng được. Nó có một cầu thang cuốn, nhưng không hề có một camera nào cả. Chỉ có những tấm kính lớn và những kệ hàng là thật. Cháu biết... Đấy chỉ là ảo giác... Đúng thật là ảo giác.

Thế “top-girl” có thật không? Bà già ăn cắp gói mì có phải là người ảo không? “No. 1” không dám chắc. Nó mãi miết đi, bụng đói cồn cào. Nó thấy cần phải về nhà, cần phải ăn chút gì đó cho tỉnh táo lại rồi sẽ suy tính tiếp.

Ở nhà, thấp thoáng một cái bóng quen quen. “No. 1” lại gần nhìn kỹ, hóa ra là thằng “bạn vườn”.

- Ủa? Sao mày lại ở đây?

- Ủa? Sao mày lại ở đây? - Thằng “bạn vườn” lặp lại.

- Ủa? - Đến lượt vị bác sĩ “ủa” tiếp - thế ra hai đứa quen nhau à?

Hai đứa đồng thanh chỉ tay vào nhau:

- Nó là bạn học cùng lớp với cháu mà!

Vị bác sĩ nhú mày:

- À ra thế! Đây là cháu ngoại của người quản gia, nó vừa đến thăm chúng ta ban sáng. Còn đây là...

- Là “bệnh nhân”! Ý bác muốn nói thế chứ gì?

Ba người cười ồ. Vị bác sĩ cười to nhất. Vậy là nó thật sự khỏi bệnh rồi.

- Để ta gọi điện thoại báo tin bố mẹ cháu đến đón cháu về, như thế yên tâm hơn!
- Cháu tự lo được, không cần thế đâu! Cháu muốn “Mama” lẫn “Papa” của cháu bất ngờ.
- Chắc chắn không đi nhầm tuyến xe buýt chứ? - Vị bác sĩ nheo mắt tinh nghich.

- Cháu hy vọng cháu sẽ nhầm tuyến xe trở về... thị trấn. Để làm gì bác biết không? Để thăm lại ngôi nhà này, thị trấn này, và...

“No. 1” bỏ lửng câu nói, xoắn cái túi lên vai. Nó cúi đầu lễ phép chào vị bác sĩ rồi cùng thằng “bạn vườn” bước ra cổng. Viên quản gia đi ra từ phía nhà bếp, tay cầm hai cốc sữa dâu ủ nóng. Bà gọi, nhưng không kịp. Hai đứa đã đi khuất! Chiếc cổng sắt vẫn còn mở hé, đứng buồn tênh trong chiều nhạt nắng.

Gần tới trạm xe buýt, “No. 1” nói:

- Mà đón xe đi trước được không?

- Sao vậy? – thằng “bạn vườn” ngạc nhiên - Hai đứa cùng về, tao sẽ yên tâm hơn. Chuyện cũ trong *toilet* làm tao hối hận mãi. Sắp đến năm học mới rồi, tụi mình đã lớn thêm một tuổi nữa. Cầu mong mình sẽ không vướng phải những sai lầm mới.

- Không sao! Chuyện đó quên đi. Tao cần ở lại một chút để tạm biệt một người bạn. Mà đi trước nhé! - “No. 1” nháy mắt.

Dứt câu, “No. 1” lẩn vào con dốc chập chùng hoa cẩm thạch. Tần ngần một lúc, thằng “bạn vườn” thở dài bước đi, lòng đầy nghi hoặc và khó hiểu.

“No. 1” chạm tay vào chiếc cổng gỗ, nhìn lên căn gác nhỏ có dàn tóc tiên rủ lòa xòa. Những nụ hoa bé tí teo đỏ bầm như máu, run rẩy trong gió chiều u buồn.

Con chó đen trũi như mọi lần, khịt mũi rồi sủa nhặng lên. Người đàn bà có khuôn mặt “bánh tiêu” mở cửa bước ra:

- Cậu còn điều gì với con gái tôi sao? Xin lỗi, đừng làm phiền nó nữa! Nó vừa uống thuốc và đã chợp mắt được một lúc.

“No. 1” nén tiếng thở dài:

- Cháu ghé ngang, chỉ muốn chúc bạn ấy một điều may mắn, vậy thôi.

- Cảm ơn cậu! Cậu thật tốt!

- Vì cháu cũng vừa bước ra từ một đời sống ảo, như con gái bác. Cháu hiểu... Nhưng cháu muốn biết một điều, bạn cháu đã từng học và luyện thi ở lớp vẽ phải không?

Người đàn bà ngơ ngác:

- Không! Lớp vẽ nào? Cậu nói gì nghe lạ thế? Nó chỉ vừa học xong lớp chín. Nó thật sự có năng khiếu. Trước đây tôi có cho nó theo một khóa học ở nhà văn hóa quận, nhưng sau đó phải nghỉ vì không đủ điều kiện. Nó đã vẽ rất nhiều, bằng hộp chì sáp mà nó nhìn tiền quà sáng để tự mua lấy. Từ ngày bố nó say rượu rồi nằm vát ngang qua đường ray xe lửa, ông ấy đã không về. Nó chứng kiến cảnh máu me bầm dập đó và chợt trở nên lìm lỉ ít nói. Rồi cũng phải thôi

học ra chợ phụ buôn bán vật vãnh với người bà con. Việc này chẳng kéo dài được bao lâu, vì nó luôn tính toán nhằm lẫn kèm theo kiểu bán buôn “ngẫu hứng”. Không hiệu quả, tôi đành rút nó về nhà lo những việc vặt. Nhưng một năm trở lại đây, nó đã có triệu chứng khác lạ... Nó hay tưởng tượng về mọi thứ, thêu dệt mọi thứ..., như cậu thấy đó. Nó bảo với cháu rằng nó đã học vẽ và luyện thi đại học à? Lại đau tim nữa à? Khốn khổ thế đấy! Chỉ là chuyện bịa mà thôi. Một giấc mơ điên khùng của riêng nó.

- Vâng, bạn ấy chỉ bịa thôi. Nhưng đấy hoàn toàn không phải là một giấc mơ điên khùng! Cháu muốn gặp bạn ấy để học cách vẽ những giấc mơ.

“Nhất định khi về thành phố, mình sẽ đăng ký một lớp học vẽ để tiếp tục vẽ những giấc mơ. Tôi sẽ làm thay việc đó cho bạn. Còn bây giờ, bạn hãy cố gắng ngủ đi, “top-girl” ạ!”. “No. 1” lẩm bẩm trong mồm rồi chào từ biệt người đàn bà. Cậu nhỏ thất thểu đi ra khỏi con dốc chập chùng hoa cẩm thạch. Chiếc túi nặng trĩu trên vai. Một thế giới khác đã vừa *bung* ra hay *nép* vào, làm sao “No. 1” dám chắc?

Giữa trời chiều, bỗng dưng cậu nhỏ hát. Một khúc hát buồn có vẻ như níu kéo quá khứ mà cậu nhỏ đã từng nghe vào những sáng mưa dầm, trong căn phòng ảm đạm của vị “bác sĩ tóc trắng”.

... Xe buýt đây rồi. Cậu nhỏ đưa tay ra vẫy. Hai bên đường, hàng cây lặng lẽ đứng chào. Buổi chiều xanh xao vụt tắt.

V.Đ.G

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>